NIHAL DE PE
PĂMÂNTUL VÂNTULUI

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. I

LICIA TROISI

LICIA TROISI

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. 1

NIHAL DE PE PĂMÂNTUL VÂNTULUI

Traducere din limba italiană
LOGHIN MARINA

Editura RAO, 2009

CUPRINS

O FETIŢĂ
1 SALAZAR
2 SENNAR
3 SOANA
4 PĂDUREA CEA MARE
5 VISE, VIZIUNI ŞI SPADE
6 CAVALERUL DRAGONULUI
7 PE PĂMÂNTUL APEI
8 SFÂRŞITUL UNEI POVEŞTI
A LUPTA
9 ADEVĂRUL
10 ÎN FUGĂ
11 HOTĂRÂREA LUI NIHAL
12 ZECE RĂZBOINICI
13 ACADEMIA CAVALERILOR
14 RECRUTA NIHAL
15 ÎN SFÂRŞIT, ÎN LUPTĂ
16 O NOUĂ DURERE
A-ŞI SALVA SUFLETUL
17 IDO
18 DRAGONUL
19 LECŢII DE ZBOR
20 O HOTĂRÂRE PRIPITĂ
21 O NOUĂ FAMILIE
22 ADIO

O FETIŢĂ

[...] Este cel mai mic şi cel mai îndepărtat sat al Lumii Pământene. Aşezat la apus, e mărginit de o parte de Saar, Fluviul cel Mare, şi de cealaltă parte e ameninţat de Pământul cel Mare. Nu-i loc de unde să nu se vadă turnul foarte înalt al Fortăreţei, reşedinţa Tiranului. Aceasta domină ca o ameninţare întunecată peste vieţile tuturor locuitorilor din zonă. Aminteşte fiecăruia că nu există loc în care Tiranul să nu poată ajunge. Cu toate acestea, regatul este încă parţial liber.

Informare anuală a Consiliului Magilor,
fragment

Pământul Vântului este caracterizat de arhitectura deosebită a oraşelor lui, construite ca nişte turnuri imense, superior organizate şi mai ales autosuficiente. Fiecare parte a aglomerărilor urbane este destinată unei activităţi precise. Nucleul fiecărui turn în parte este alcătuit dintr-o zonă centrală deschisă şi cultivată. Oraşul-turn Salazar este ultimul avanpost al Pământului Vântului înainte de Pădure, codrul impunător care delimitează graniţa cu Pământul Stâncilor. [ ]

Anonim, din Biblioteca pierdută a oraşului Enawar,
fragment

1
SALAZAR

Soarele inunda câmpia. Era o toamnă deosebit de miloasă: iarba era încă de un verde viu şi unduia atingând zidurile oraşului ca o mare blândă.

Pe terasă, în vârful turnului, Nihal se bucura de vântul dimineţii. Era cel mai înalt loc din tot Salazarul: de acolo te puteai bucura de cea mai bună privelişte asupra câmpiei, care se desfăşura leghe după leghe până se pierdea din ochi. Pe acea întindere nesfârşită, oraşul răsărea impunător cu cele cincizeci de etaje de case, de ateliere şi de grajduri ale lui. Un singur turn imens, care cuprindea o mică metropolă de cincisprezece mii de suflete, îngrămădite în cei o mie două sute de coţi înălţime.

Lui Nihal îi plăcea să stea singură acolo sus, cu briza care-i răsfira părul foarte lung. Se aşeza pe pietre, cu picioarele încrucişate, cu ochii închişi, şi cu spada de lemn sprijinită alături, aşa cum fac războinicii adevăraţi. Când stătea acolo sus, era ca şi cum s-ar fi împăcat cu toată lumea. Putea să se concentreze numai asupra ei înseşi, asupra gândurilor ei cele mai ascunse, asupra acelei melancolii vagi care uneori o îmbrăţişa, asupra murmurului lent pe care uneori îl simţea cum se ridică din adâncul sufletului ei.

Dar asta nu era una dintre acele zile. Era o zi de bătălie, şi Nihal privea câmpia ca un condotier doritor să se bată.

Erau vreo zece puşti, de la zece ani în sus. Băieţi cu toţii, şi ea fată. Aşezaţi cu toţii, şi ea în picioare printre ei. Căpetenia: o puştoaică slăbuţă şi deşirată, cu ochi vioi violet, păr unduitor de albastru lucios şi urechi ascuţite disproporţionate. Privind-o, n-ai fi zis că e puternică, dar ceilalţi îi sorbeau cuvintele.

— Astăzi se luptă pentru casele părăsite. Famminii stau toţi acolo să se dea mari. Nu ştiu despre noi şi nu ne aşteaptă să sosim: îi vom lua prin surprindere şi îi vom goni cu forţa spadelor noastre.

Puştii ascultau cu atenţie.

— Planul? întrebă cel mai grăsunel.

— Vom coborî în grup compact până la nivelul de deasupra atelierelor, pe urmă o vom tăia prin conductele de întreţinere din spatele zidurilor; de acolo vom ieşi direct în ascunzătoarea lor. Îi vom prinde din spate; dacă nu ne facem simţiţi, va fi un joc de copii. Eu voi fi în capul grupului; în spatele meu, echipa de atac.

Câţiva puşti încuviinţară siguri pe ei.

— Pe urmă arcaşii – trei copilaşi cu praştii în mână făcură un semn că au înţeles – şi la sfârşit pedestraşii. Sunteţi gata?

Un cor de da-uri răsună entuziast.

— Atunci, hai!

Nihal ridică spada şi se aruncă în jos pe gaura care ducea de la terasă la turn, urmată pe rând de restul bandei.

Copiii mărşăluiră unul lângă altul prin coridoarele care treceau prin cercul intern din Salazar, sub privirile amuzate – dar mai ales enervate – ale locuitorilor oraşului, care cunoşteau bine bătăliile epice ale lui Nihal şi ale alor săi.

— Bună ziua, generale.

Nihal se întoarse. Cel care vorbise era o fiinţă înaltă cam cât ea, mai curând bondoacă, având chipul acoperit în întregime de o barbă deasă. Un gnom. Făcu o plecăciune caraghioasă.

Nihal îi opri pe ai ei şi se înclină la rându-i.

— Ziua bună şi ţie!

— Şi azi la vânătoare de duşmani?

— Ca întotdeauna. Azi trebuie să-i gonim pe fammini din Turn.

— Da, ca întotdeauna... însă eu, dacă aş fi în locul tău, pe vremurile astea nu aş rosti cu atâta dezinvoltură acel

nume. Nici măcar în joacă.

— Nouă nu ne e frică! zbieră un băieţaş din spatele grupului.

Nihal surâse cutezătoare.

— Da, nu ne e frică. Şi pe urmă, de ce-ţi faci probleme? Famminii nu sunt simpatici nimănui, şi în orice caz Pământul Vântului este încă liber.

Gnomul hohoti şi-i făcu cu ochiul.

— Fă cum vrei, generale! Bătălie bună.

Traversară unul câte unul diferitele niveluri ale turnului, cu pas cadenţat, încolonaţi ca adevăraţi soldaţi. Trecură prin faţa caselor şi atelierelor, prin haosul de rase şi limbi ale oamenilor din Salazar, mergând în cerc pe coridoarele fiecărui etaj, cu soarele care la intervale regulate îi sărută prin ferestrele deschise, către grădina centrală. De fapt, turnurile Pământului Vântului aveau fiecare câte un puţ adânc, central, cu o funcţie dublă: să lumineze mai bine ambientele oraşului şi să găzduiască o mică zonă cultivată, ocupată de multe grădini de zarzavat şi de câteva livezi.

Apoi Nihal intră sigură pe ea într-o uliţă laterală şi deschise o uşă veche şi putrezită. În spatele ei, cel mai profund întuneric.

— Iată-ne.

Fetiţa luă un aer solemn.

— De aici încolo, nicio teamă, ca de obicei. Înalta noastră misiune nu ne permite niciun fel de ezitare.

Ceilalţi încuviinţară serioşi şi intrară pe brânci în galerie.

Nu se vedea nimic. Şi aerul era dens şi greu, saturat de miros stătut. Însă curând ochii li se obişnuiră cu întunericul şi reuşiră să distingă scara cu trepte umede şi şubrede care se cufunda în beznă.

— Nu cumva s-o găsi cineva care să treacă azi pe aici? Am auzit spunându-se că zidurile de la apus au fisuri de reparat... zise un băieţel.

— Au trecut, răspunse Nihal. Un comandant bun prevede şi asta. Gata cu trăncăneala, să ne apucăm de treabă!

Paşii lor mai răsunară în cavitate câtăva vreme, amestecându-se cu vocile de dincolo de zid. Apoi, după a nu ştiu câta cotitură, linişte.

— Am ajuns, bâigui Nihal cu răsuflarea tăiată.

Mereu era aşa, chiar înainte de atac: inima-i bătea tare în piept, sângele îi pulsa în tâmple. Îi plăcea acel amestec de frică şi de dorinţă de a se bate. Degetele ei alergară pe perete până când găsiră o uşă de lemn. Îşi lipi urechea de perete. Dalele de piatră dreptunghiulare erau groase, totuşi reuşea să distingă glasurile puştilor de pe partea cealaltă.

— Mereu noi. Eu m-am plictisit să fac pe famminul.

— Nu-mi spune mie! Data trecută, Nihal m-a învineţit.

— Mie mi-a spart un dinte...

— Când era şef Barod, măcar se făcea cu rândul.

— O fi, dar eu cu Nihal mă distrez mult mai mult. Drace, când ne luptăm, pare adevărat! Simt aşa ceva pe dinăuntru... ca şi cum am fi soldaţi!

— În orice caz, ea e cea mai tare, e corect să comande ea.

Nihal îşi dezlipi urechea de zid şi-şi scoase în tăcere arma din teacă. Încă o clipă de aşteptare, apoi, cu un şut, scoase uşa din ţâţâni şi ea cu ai ei năvăliră urlând.

Încăperea era mare şi plină de praf, cu plase mari de păianjen care ţineau loc de perdele la geamuri. O casă de bogătaşi abandonată, ca toate locuinţele de pe acel etaj. Aşezaţi pe jos, erau şase băieţei care aveau tot atâtea securi de lemn în mâini. Cu toate că fuseseră luaţi prin surprindere, se ridicară brusc şi începu bătălia.

Nihal părea o furie: se arunca violent asupra duşmanilor, cu spada care se mişca încoace şi-ncolo ca înnebunită. În vâltoarea bătăliei, adversarii trecură din încăpere în încăpere, parcurgând toată locuinţa, până la culoarul extern. Băieţeii cu securile aveau parte, din păcate, de ce-i mai rău. Începură să se audă văicărelile acelora care se alegeau cu o lovitură prea puternică.

— Retragerea! strigă şeful famminilor.

Cei care mai erau teferi o luară la goană către scări.

— După ei! urlă Nihal şi dădu să se arunce pe urmele fugarilor.

Unul dintre ai ei o luă de un braţ.

— În jos prin ateliere nu, Nihal! Dacă tatăl meu mă mai prinde încă o dată acolo jos făcând prostii, mă omoară în bătaie.

Nihal se smuci.

— Nu vom face nimic rău, îi urmărim şi, pe urmă, o tăiem prin câmpurile din mijloc.

— Da, din lac în puţ... îşi murmură sieşi băieţelul, dar nu putu face altfel decât să-şi urmeze căpitanul.

Toţi o luară la goană în jos pe scări şi, pe urmă, dezlănţuiţi, cu armele în mână, către etajul atelierelor. Multe magazine dădeau direct către stradă fără nimic altceva decât uşa de intrare şi câte o mică vitrină care expunea marfa, dar altele, mai ales cele care vindeau legume şi fructe, ocupau o parte din culoar cu tarabe şi coşuri. În clocotul alergării, băieţeii se loviră tocmai de una dintre acele tarabe dând peste o serie de muşterii neştiutori.

— Lepădături nenorocite! urlă negustorul de fructe ieşit din minţi.

— Nihal! De data asta tatăl tău mă va asculta!

Dar Nihal continua să alerge după fugari. În timp ce dădea în dreapta şi-n stânga cu spada în mână, se simţea vie şi puternică. Unii dintre ai ei îi capturaseră pe fammini. Rămăsese de prins şeful lor.

— De el mă ocup eu! urlă către armata ei, deci le ceru picioarelor un efort suplimentar. Acceleră şi o luă pe urmele duşmanului ei. Băieţelul mai, mai că-i simţea răsuflarea în ceafă. Se aruncă pe scări, dar căzu catastrofal două etaje mai jos. Se ridică anevoie şi plin de dureri, controlă să fie la etajul corect, apoi se aruncă pe fereastră.

Nihal se aplecă: coborâseră atât de mult, încât sub ei mai

erau numai grajdurile. La baza ferestrei, chiar în mijlocul unui strat din grădina centrală a turnului, stătea ghemuită prada ei. Sări fără frică jos, ateriză în picioare şi se aruncă asupra adversarului cu spada îndreptată spre cel care avea de acum mâinile ridicate.

— Mă predau, zise el gâfâind.

Nihal îl ajunse.

— Complimente, Barod. Ai devenit rapid!

— Da, cum de nu. Cu tine-n coaste...

— Te-ai lovit?

Barod îşi privi genunchii zdreliţi.

— Eu nu sar aşa sprinten ca tine. Oricum, data viitoare pui pe altcineva şef al famminilor, eu m-am săturat: mai mult tu m-ai învineţit...

Râsul lui Nihal fu întrerupt brusc de o voce înfuriată.

— Iar tu! Îmi ajunge până peste cap, fir-ar să fie!

— Oh-oh! Baar! zise Nihal îngrijorată.

Îl ajută pe Barod să se ridice şi începură să alerge printre grămăjoarele de salată.

— Este inutil să fugiţi, oricum ştiu cine sunteţi! continua să urle vocea.

Odată ajunşi la marginea stratului, Nihal i se adresă prietenului:

— Ascultă, du-te acasă. De el mă ocup eu.

Barod nu se lăsă rugat de două ori.

În schimb, Nihal îşi compuse cea mai bună faţă a ei ca de bronz şi aşteptă sosirea ţăranului, un bătrânel fără dinţi a cărui ură era atât de vijelioasă încât izbucnea prin fiecare rid.

— Îi spusesem deja tatălui tău că, dacă te mai prind înăuntru aici, va trebui să-mi plătească pagubele! Astăzi, trei grămezi de salată de aruncat, ieri, dovleceii... ce să mai vorbim de toate merele pe care mi le-ai furat!

Nihal afişă un aer contrariat.

— Sunt nevinovată de data asta, Baar! Doar că prietenul meu a căzut de la fereastra aia de acolo de sus, vezi? Eu

am coborât numai ca să-l ajut.

— De o viaţă prietenii tăi tot cad în grădina mea şi tu vii să-i ajuţi! Dacă aveţi picioare de mămăligă, staţi departe de ferestre!

Nihal încuviinţă cu părere de rău.

— Ai dreptate, iartă-mă. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Apoi se uită la Baar cu o privire atât de nevinovată încât ţăranul căzu în plasă cu totul.

— Ei bine, dispari. Dar zi-i lui Livon că îl va costa să-mi ascută niţel secerile.

— Cum să nu!

Fetiţa îi aruncă un pupic în vânt şi o luă la goană cât putu de repede.

Livon trăia pe etajul cu ateliere, imediat mai sus de grajduri şi de intrarea în Salazar, o uşă grea de lemn din două batante cu ivăre mari de fier pe laturi şi balamale largi, mai înaltă de zece coţi. Pe lemnul uzat se mai vedeau urme de basoreliefuri sculptate într-un trecut îndepărtat. Însă formele erau atât de neclare şi, cu excepţia câte unui cavaler şi a câte unui dragon, nu se mai distingea altceva.

Ca pentru mulţi alţi negustori, şi pentru Livon casa şi atelierul erau tot una: astfel se economiseau timp şi bani pe eventuale chirii. Singurul inconvenient era puţină dezordine, accentuată de lipsa unei prezenţe feminine demne de acel nume. În plus, mai era şi armurier: casa era înţesată de unelte, de arme, de lingouri de metal şi de bucăţi de cărbune.

Nihal dădu uşa de perete.

— M-am întors! strigă cu voce tare. Şi-mi mai e şi foame!

Cuvintele ei fură înghiţite de gălăgie. Într-un colţ, Livon bătea cu un baros o bucată de metal încins, în timp ce mii de scântei ţâşneau din oţel şi cădeau în cascadă pe podea. Era un ditamai omul, acoperit de funingine, cu o coamă de păr negru pe cap. Numai ochii luceau pe un chip care părea o bucată de cărbune.

— Moşule! urlă Nihal cu tot aerul din plămâni.

— A, tu eşti... zise Livon ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Văzând că nu mai veneai, m-am apucat să termin o treabă pentru mâine.

— Vrei să zici că n-ai pregătit nimic?

— Nu se stabilise că o dată pe săptămână îţi venea rândul ţie să găteşti?

— Da, însă... sunt atât de obosită!

— Aşteaptă, aşteaptă. Nu-mi spune nimic. Pun pariu că ai fost ca de obicei să te joci cu zăpăciţii ăia.

Tăcere.

— Şi, ca de obicei, pe etajul caselor părăsite.

Iar tăcere.

— Şi poate aţi ajuns pentru a nu ştiu câta oară pe câmpul lui Baar...

Tăcerea deveni vinovată. Nihal deschise cămara şi luă un măr.

— Oricum, nu-ţi face griji. Mănânc asta, zise ea ţopăind şi punându-se la adăpost de Livon.

— Ce dracu, Nihal! De câte ori ţi-am spus să nu te joci în grădinile centrale? Aici e un du-te-vino de lume care vine să se plângă şi să ceară reparaţii gratis!

Nihal se aşează cu aer pocăit.

— Numai că atunci când se luptă...

Livon pufni nerăbdător şi se apucă să taie ceva verdeţuri luate din cămară.

— Să nu vii să-mi spui de prostiile astea! Dacă vrei să te joci, joacă-te. Dar nu deranja pe nimeni!

Nihal ridică ochii la cer: mereu aceleaşi poveşti...

— Nu mă bate la cap, Moşule...

Omul se uită urât la ea.

— Dar să-mi spui din când în când tată, nu?

Nihal dădu la iveală un surâs maliţios.

— E, hai tată! Oricum ştiu că eşti mulţumit că mă descurc bine cu spada...

Livon îi trânti dinainte o farfurie cu legume crude.

— Ăsta-i prânzul?

— Asta este ceea ce mănâncă domnişoarele care se încăpăţânează să facă pe voinicii. Dacă ai fi respectat înţelegerile şi ai fi gătit tu, am fi mâncat ceva cald.

Se aşează şi el să mănânce. O vreme rumegă gânditor, apoi reluă:

— În orice caz, nu că nu sunt mulţumit!

Nihal chicoti în sinea ei. Livon rezistă câteva momente, apoi începu să râdă.

— Ei bine! Ai dreptate. Eu te ador aşa cu eşti, dar ceilalţi... ai de acum treişpe ani... ce naiba, femeile trebuie să se mărite, mai devreme sau mai târziu!

— De unde şi până unde? Eu nici nu mă gândesc să mă închid în casă să împletesc la ciorapi. Eu vreau să fiu un războinic!

— Nu există războinici femei, zise Livon, dar glasul lui trăda un orgoliu prost ascuns.

— Asta înseamnă că voi fi prima.

Livon zâmbi şi cu o mână răvăşi părul fetei.

— Eşti chiar o blestemăţie! Doar că uneori mă gândesc că ţi-ar fi trebuit o mamă...

— Nu-i vina ta dacă mama a murit, zise Nihal simplu.

— Nu, zise Livon înroşindu-se, nu.

Asupra soţiei lui Livon plana cel mai întunecat mister. Nihal îşi dăduse seama repede că toţi în Salazar aveau un tată şi o mamă, pe când ea, numai un tată. Încă de mică, începuse să pună întrebări cărora Livon le dăduse mereu răspunsuri vagi şi neclare. Mama murise, nu se ştia nici cum, nici când. Dar cum era? Frumoasă. Da, dar cum? Ca tine, ochi violet şi păr albastru. De fiecare dată când se deschidea subiectul, Livon intra în criză şi Nihal învăţase, cu timpul, să evite discuţia.

— Mereu mi-ai spus că voiai să devin o persoană puternică, că să-mi urmez dorinţele... Eu încerc să fac asta.

Cu fiica lui, Livon avea inimă duioasă: la auzul acelor cuvinte îi dădură lacrimile.

— Vino-ncoace, zise, şi o îmbrăţişă atât de tare încât o duru.

— Moşule, mă sufoci...

Nihal încercă să se desprindă, dar de fapt îi plăcea îmbrăţişarea aceea mai mult decât ar fi vrut s-o arate.

După-amiază făcură ce făceau de obicei: forjară arme.

Livon nu era numai cel mai bun armurier al lumii cunoscute şi probabil şi al celei necunoscute: era un artist. Spadele lui erau arme incredibile, de o frumuseţe atât de scânteietoare încât îţi tăiau răsuflarea, arme care ştiau să se dea după proprietar şi să-i pună în valoare capacităţile.

Confecţiona lănci ascuţite ca vârful de ac şi tăioase ca bricele, împodobite cu ornamente sinuoase, care nu îngreunau forma, cu înfloriturі inutile, ci din contră, le scoteau în evidenţă supleţea. Livon era în stare să îmbine maximum de funcţionalitate cu splendoarea eleganţei. Trata armele ca pe copiii lui, le considera creaturile lui şi tot aşa le iubea. Adora munca aceea pentru că îi permitea să-şi exprime eul creator, ce părea să nu se sfârşească niciodată, şi în acelaşi timp îl antrena să-şi pună la încercare abilităţile tehnice.

Fiecare armă nouă era o provocare la adresa dibăciei lui de meşteşugar, şi astfel, din când în când, făcea experimente îndrăzneţe, folosea materiale noi, căuta forme din ce în ce mai complexe şi le contopea cu soluţii tehnice din ce în ce mai complicate.

Faima lui Livon era atât de mare încât nu-i lipsea niciodată lucrul, şi dintotdeauna, puţin din necesitate, puţin din pură plăcere, se lăsa ajutat de Nihal. Şi în timp ce ea îi întindea barosul sau punea în funcţiune foalele, el îi dăruia perle ale înţelepciunii războinicilor.

— O armă nu e numai un obiect: pentru un războinic, spada este ca un braţ, o tovarăşă fidelă şi nedespărţită. Este spada lui, şi nu ar schimba-o cu nicio alta din lume. Iar pentru un armurier este ca un fiu: aşa cum natura dă viaţă

creaturilor de pe lumea asta, tot aşa armurierul forjează lama din foc şi fier, spunea Livon şi-şi încheia fraza cu un hohot de râs zgomotos.

Aşadar, nu era de mirare că, alături de un tată care trăia pentru spade şi care avea printre muşteriii lui soldaţi, cavaleri şi aventurieri, Nihal crescuse atât de rebelă şi prea puţin feminină.

Erau ocupaţi cu o spadă când Nihal dădu la iveală o problemă veche.

— Moşule?

— Hmm...

Livon dădu cu barosul în lamă.

— Voiam să te întreb...

O altă lovitură.

Nihal luă un aer nevinovat şi destins.

— Când îmi dai o spadă adevărată?

Barosul lui Livon rămase nemişcat în aer. Un suspin, apoi namila începu iar să bată oţelul.

— Ţine bine cleştele ăla.

— Nu schimba subiectul, insistă Nihal.

— Eşti prea mică.

— A, da? Dar nu sunt prea mică să-mi caut soţ!

Livon puse barosul deoparte şi se lăsă să cadă pe un scaun, resemnat.

— Nihal, am mai vorbit despre asta. O spadă nu este o jucărie.

— Ştiu asta foarte bine, şi ştiu şi cum se foloseşte, mult mai bine decât toţi băieţii din acest oraş!

Livon suspină. Se gândise de multe ori să-i dăruiască lui Nihal una dintre spadele lui, dar, pe urmă, teama că ar fi putut să se rănească îl împiedicase mereu. Pe de altă parte, îşi dădea seama că Nihal cu spada ei de lemn făcea minuni şi că nu numai o dată luase în mână spade adevărate, demonstrând că ştia bine riscurile şi puterea lor.

Nihal îşi dădu seama de nehotărârea tatălui şi o luă de la

cap şi mai înverşunat.

— Atunci, Moşule? Ei?

Livon privi în jurul lui.

— Să vedem, zise şoptit.

Se ridică şi se duse către rafturile unde-şi ţinea lucrările cele mai reuşite, acelea pe care le realiza fără nicio comandă, numai pentru el însuşi. Luă un pumnal şi i-l arătă lui Nihal.

— Acesta l-am făcut acum câteva luni...

Era o armă foarte frumoasă. Mânerul era forjat astfel încât să ia forma unui trunchi de copac, cu rădăcinile de o parte şi două ramuri încolăcite care ieşeau în partea cealaltă lărgindu-se spre exterior. Celelalte rămurele se mai împleteau pe o mică porţiune, până când deveneau una cu lama.

Ochii lui Nihal străluciră.

— E al meu?

— E al tău, dacă mă baţi. Dar, dacă eu câştig, tu găteşti şi faci curat o lună.

— Mă prind! Însă tu eşti mare şi masiv, pe când eu sunt încă o fetiţă, nu? Chiar tu o spui mereu! Deci, pentru a echilibra balanţa, va trebui să te limitezi la spaţiul a trei scânduri din podea.

Livon mustăci.

— Mi se pare corect.

— Atunci, dă-mi o spadă, zise Nihal, încântată deja de ideea că ar putea pune mâna pe oţel.

— Nici vorbă! Şi eu voi folosi lemnul.

Amândoi se aşezară în mijlocul încăperii, Nihal cu spada ei de lemn în mână şi Livon cu un baston.

— Eşti gata?

— Fireşte.

Întrecerea începu.

Nihal nu era dotată cu mare rezistenţă, iar tehnica ei era departe de a fi impecabilă, dar depăşea aceste lipsuri prin

intuiţie şi fantezie. Para şi respingea orice asalt, alegea momentele corecte pentru atac şi sărea la dreapta şi la stânga cu mare sprinteneală, ăsta era avantajul ei, şi ea ştia.

Pe neaşteptate, Livon se simţi mândru de ştrengăriţa cu cozi albastre. Bastonul de lemn îi scăpă din mână, izbindu-se de un grup de lănci sprijinite într-un colţ.

Nihal îi puse arma la gât.

— Ce faci, Moşule, pici la regulile de bază? Să te laşi dezarmat aşa de o fetiţă...

Livon dădu la o parte spada de lemn, luă pumnalul şi i-l dădu fetei.

— Ţine, l-ai meritat.

Nihal întoarse pumnalul pe toate feţele, cântărindu-l îndelung în mâini şi încercându-i lama cu degetul, ascunzând faptul că era nebună de bucurie. Prima ei armă!

— Însă, aminteşte-ţi: niciodată să nu faci pe nebuna cu duşmanul înfrânt. E de prost gust.

Nihal se uită la tatăl ei cu ochi vicleni.

— Mulţumesc, Moşule.

Era destul de înţeleaptă să înţeleagă când era lăsată să câştige.

2
SENNAR

Încă de mică, Nihal frecventase grupul de puşti cu care mergea prin Salazar ca să facă pagube de orice fel. Şi dacă la început fusese primită cu oarecare neîncredere, fie pentru că era fată, fie datorită înfăţişării ei ciudate, nu îi luase mult ca să fie acceptată.

Câteva dueluri, şi dovedise că, în ceea ce priveşte exuberanţa, măcar că era o fetiţă, nu avea nimic de invidiat la ceilalţi membri ai găştii.

De când intră în grup fu încet, încet tot mai îndrăgită. Pe urmă îl bătu pe Barod, şeful, într-o încăierare cu spada: din clipa aceea fu chiar idolatrizată şi deveni căpetenia bandei. Cu toate că nu-i lipsea tovărăşia, uneori, Nihal se simţea singură. Atunci se urca în punctul cel mai înalt din Salazar şi privea panorama de pe terasa amplă care dădea spre stepă: ochiul putea să străbată fără limită câmpia, şi singurele lucruri ce se întrevedeau erau omniprezenta Fortăreaţă a Tiranului şi contururile decolorate ale celorlalte oraşe.

În faţa acelui spectacol, Nihal se liniştea şi un moment natura ei războinică păstra tăcerea. Era ciudat: când asfinţitul incendia, într-un singur rug, cer şi stepă, reuşea să nu se gândească la nimic. Auzea numai un murmur care venea din fundul sufletului, ca o bâiguială într-o limbă pe care nu o cunoştea.

De când câştigase pumnalul lui Livon, Nihal era şi mai admirată: se plimba cu lama care-i atârna la şold, simţindu-se puternică asemenea unui cavaler. De mai multe ori îl pusese gaj ca premiu în vreo încăierare şi se mândrea cu faptul că nu pierduse niciuna.

Într-o dimineaţă a celei de a treisprezecea toamne a ei, Barod trimise s-o cheme tocmai din acest motiv: un băiat

care nu mai fusese văzut până atunci voia s-o provoace pentru a obţine pumnalul. Nihal nu aşteptă să i se repete de două ori şi se duse cutezătoare pe acoperişul din Salazar, loc renumit pentru desfăşurarea tuturor duelurilor ei.

Când îl văzu pe adversar, aproape că-i veni să râdă: înalt şi slab, trebuie să fi avut vreo doi ani mai mult ca ea şi se făIea cu o chică roşie foarte nepieptănată. Îi trebui o privire pentru a înţelege că nu forţa era cartea câştigătoare a adversarului ei. Cu atât mai puţin abilitatea, având în vedere că purta un fel de cazacă stânjenitoare care îi cădea până la picioare, ornată cu o broderie geometrică pe piept. Cum se putea lupta îmbrăcat în felul ăla?

Singura armă secretă a tipului aceluia putea fi o oarecare isteţime, pe care Nihal o întrezări în ochii lui foarte albaştri, dar nu-şi făcu probleme: nu puţini duşmani neloiali bătuse până acum.

— Tu eşti cel care m-ai chemat?

— Personal.

— Şi ai vrea să mă înfrunţi?

— Exact.

— Nu eşti prea guraliv. Nu te-am mai văzut pe aici: de unde eşti?

— Vin de la marginea Pădurii, dar patria mea e Pământul Mării. Mă numesc Sennar, pentru ca să răspund următoarei tale întrebări.

Nihal nu înţelegea de ce era tipul acela atât de sigur de sine: o cunoştea după renume, altfel nu ar fi provocat-o, deci era exclus s-o subaprecieze.

— Cine ţi-a vorbit despre mine şi de ce vrei să mă înfrunţi?

— Aici toţi vorbesc despre demonul cu urechile ascuţite şi cu părul albastru care bate ca un tâmplar. Ia zi, ai uitat cumva că eşti fată?

Nihal strânse pumnii: ştia că nu era avantajos să-ţi pierzi cumpătul înainte de bătălie şi Sennar, cu tonul acela

melodios şi cu zâmbetul sarcastic imprimat pe buze, tocmai asta ţintea.

— E treaba mea ce fac, şi, pe urmă, încă nu mi-ai răspuns: de ce mă înfrunţi?

— Uite, nu mă interesează nici cât negru sub unghie prostiile despre glorie şi onoare care le trec prin minte copiilor care se încaieră cu tine. Eu vreau pumnalul tău, pentru că e frumos şi pentru că l-a făcut Livon, care este cel mai bun meşter de arme din Lumea Pământeană. Dacă pentru a-l avea trebuie să mă joc cu tine, bucuros.

Pe Nihal o mâncau mâinile, dar nu răspunse la provocări. Se puse de acord cu Sennar despre regulile înfruntării. Odată ce începea duelul, ar fi putut să-l atingă de câte ori voia.

Hotărâră să se bată cu bastoanele: primul care era dezarmat sau cădea la pământ trebuia să se declare învins. Pumnalul, trofeul întrecerii, a fost dat cu solemnitate celui mai tânăr dintre cei de faţă.

— Presupun că-ţi vei scoate tunica.

— Sunt obişnuit. De aceea, dacă nu te simţi umilită să fii învinsă de un asemenea împopoţonat...

Nihal înghiţi a nu ştiu câta găluşcă. Apoi începu lupta.

Cum prevăzuse, Sennar nu era puternic, nu era sprinten, iar cât priveşte tehnica, îi era inferior. Şi atunci, ce naiba îl făcea să fie atât de sigur pe el?

Nihal fu în curând în avantaj: profita de rapiditatea ei pentru a se mişca încontinuu, dezorientându-l pe adversar. Puştii din jur o întărâtau cu urlete şi fluierături. Încet, încet simţi că bătălia o excita din ce în ce mai mult până când o învălui înflăcărarea: mări viteza mişcărilor, pară, se răsuci, îl lovi pe Sennar la şold şi se pregăti să facă bucăţi bastonul pe care băiatul necunoscut îl ridicase în sus pentru a se apăra de lovitura iminentă.

„S-a făcut!” îşi zise, triumfătoare.

Fu de ajuns acea clipă de siguranţă ca să-i lase să scape din mâini victoria.

Sennar se uită în ochii ei cu o privire îngheţată, se schimonosi într-un zâmbet şi murmură ceva ce Nihal nu înţelese. Tocmai când se pregătea să-l lovească pe Sennar, fetiţa simţi cum se înmoaie bastonul în mâinile ei şi cum devine cleios şi alunecos. Ridică ochii: în locul armei sale era un şarpe gros care se încolăcea sâsâind.

Nihal scoase un ţipăt şi îi dădu drumul din mână. Fu o clipă, dar Sennar nu o lăsă să-i scape: o piedică şi fetiţa căzu la pământ, învinsă pentru prima oară în viaţa ei.

— Mi se pare că există un învingător.

Sennar luă pumnalul din mâinile copilului care-l păzea.

Câteva clipe, Nihal rămase ca împietrită. Apoi se scuturâ şi privi în jurul ei. Nu era nici urmă de şerpi.

— Fir-ai de o mie de ori blestemat, trişorule, eşti un vrăjitor! Nu îmi spuseseşi! Eşti incorect! Îmi vreau pumnalul înapoi.

Se ridică dintr-odată pentru a-i sări în spate, dar Sennar o opri cu o mână.

— În loc să urli, ar trebui să-mi mulţumeşti pentru lecţie. M-ai întrebat cumva dacă eram un mag? Nu. Ai zis: „Eu cu magii nu mă bat”? Nu. Ai stabilit ca regulă de luptă să nu fie folosită magia? Nu. Atunci, dacă ai pierdut este numai vina ta. Astăzi ai învăţat că, înainte de a te bate, trebuie să-ţi cunoşti bine duşmanul. Şi că forţa nu este nimic fără inteligenţă. Şi acum încetează să te mai smiorcăi: cu siguranţă Livon îţi va face un altul.

În timp ce se îndepărta, adăugă:

— Oricum eşti tare, nimic de zis, şi plecă cu aceeaşi nepăsare cu care venise.

Nihal rămase nemişcată. Pe urmă, din liniştea stânjenită a publicului, se înălţă vocea lui Barod:

— Îmi pare rău Nihal, dar tipul ăla chiar are dreptate.

În loc de orice alt răspuns, Nihal îi trânti un pumn sonor în nas şi o luă la goană în lacrimi.

Coborî în lungul turnului alergând mai, mai să-şi piardă răsuflarea. Dădu peste trecători, sări peste tarabe, dărâmă

un vas de lut cu ulei afară dintr-o bodegă. Tot ceea ce voia era să se adăpostească în braţele alinătoare ale lui Livon: el ar fi înţeles-o şi ar fi apărat-o, ar fi fost de acord cu ea că acel băiat fusese un laş şi i-ar fi dat un pumnal de o mie de ori mai frumos decât cel pe care-l pierduse.

Livon ascultă în tăcere toată povestea, pe care Nihal o depănă printre lacrimi şi suspine, iar la sfârşit răspunse cu un comentariu cu totul neaşteptat:

— Ei şi?

Fu nevoie de ceva timp pentru ca Nihal să înghită lovitura.

— Cum adică, „ei şi”? M-a înşelat!

— Chiar nu mi se pare. Mai degrabă, el a fost şmecher şi tu naivă.

Nihal făcu ochii mari, indignată.

— Astăzi ai învăţat două lucruri. Mai întâi, dacă ţii cu adevărat la un lucru, trebuie să-l păstrezi.

— Dar...

— Al doilea, când are loc un duel trebuie să clarifici bine lucrurile şi să-ţi cunoşti duşmanul.

Exact aceleaşi cuvinte pe care i le spusese şarpele acela.

— A pierde face parte din viaţă, Nihal, este mai bine să te obişnuieşti. Trebuie să ştii să accepţi şi înfrângerile.

Nihal se trânti pe un scaun, bosumflată.

— Măcar îmi vei da o spadă...

— O spadă? Nu e vina mea dacă ai pierdut pumnalul pe care ţi l-am dat. Data viitoare vei fi mai atentă.

— Dar îl câştigasem cu mare greutate! Şi pe urmă, tu ai atâtea spade că...

Cu un gest, Livon o făcu să tacă. Chipul lui era serios.

— Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre povestea asta, clar?

Nihal se închise într-o tăcere încăpăţânată, în timp ce lacrimi calde de mânie îi brăzdau obrajii.

Rămase gânditoare toată noaptea. Faptul că fusese

învinsă o ardea teribil, dar mai ales nu-şi ierta că plânsese. Se sucea şi se învârtea în pat. Dorinţa de a şterge ruşinea aceea nu-i dădea pace. Aproape că ar fi vrut să sară dintre cearşafuri să se ducă să-l caute pe tipul acela oriunde ar fi fost el, chiar dacă ar fi trebuit să ajungă la capătul lumii.

Tocmai când se măcina între un proiect de răzbunare şi altul, îi veni ideea: toată povestea aceea, de fapt, demonstra că un războinic trebuia să stăpânească măcar cât de cât artele magice. Ca atare, era nevoie urgentă să înveţe magia.

În realitate, Nihal nu arătase niciodată vreun interes pentru magie. Fascinaţia unei spade i se părea infinit mai mare decât aceea efemeră a unei vrăji izbutite. Acum însă, îşi dădea seama că i-ar fi putut fi de folos. Şi apoi, să-l bată pe nenorocitul acela chiar pe terenul lui ar fi fost o satisfacţie deplină.

Lui Nihal i se părea deja că vede scena: Sennar înlănţuit între spiralele cine ştie cărei vrăjitorii puternice născocite de ea şi care îi întindea implorator pumnalul...

Da, aşa avea să facă. Poate pentru a învăţa magia i-ar fi fost necesari ani întregi, dar ce importanţă avea? L-ar fi căutat pe băiatul acela şi după un secol şi l-ar fi bătut.

Rămânea doar să găsească un mag care să fie dispus să o înveţe. Ea nu cunoştea magi, dar, cu toată lumea care se perinda prin atelier, Livon fireşte cunoştea vreunul care ar fi fost dispus să-şi ia un elev.

A doua zi de dimineaţă, Nihal îi comunică hotărârea tatălui ei, care n-o luă nici pe departe de bună.

— De ce pui la cale aiureala asta absurdă pentru o copilărie? Ţi-am spus doar că trebuie să ştii să pierzi, şi cu cât vei învăţa asta mai repede, cu atât mai bine.

— Ideile mele nu sunt copilării, îi întoarse vorba Nihal îndărătnică. Eu vreau într-adevăr să fiu un războinic, un mare războinic, şi pentru a o face am nevoie de magie. Ce te costă să-mi zici numele cuiva care să mă înveţe?

— Nu cunosc pe nimeni, pufni nerăbdător Livon şi speră ca discuţia să se fi sfârşit acolo.

Dar Nihal nu se predă.

— Nu-i adevărat. Ştiu foarte bine că uneori vinzi arme care au şi o vrajă. Ţi le face cineva descântecele astea, nu?

Pus în faţa evidenţei, Livon se enervă şi mai mult. Dădu cu pumnul în masa de lucru.

— La naiba! Nu-mi convine să înveţi magia!

— Da' de ce?

— Nu sunt obligat să-ţi dau explicaţii! o tăie el scurt şi se închise într-o tăcere încăpăţânată.

— Dacă tu nu mă ajuţi, mi-l voi căuta singură!

— În Salazar nu sunt.

— Mă voi duce într-un alt turn. Nu mi-e frică mie să călătoresc!

— Atunci fă ce vrei şi du-te de aici! urlă Livon.

Nihal simţi cum o podidesc lacrimile. Nu era numai pentru că, după ani întregi de convieţuire paşnică şi fericită, se certau pentru prima oară. Era pentru că, dintr-odată, se simţise neînţeleasă tocmai de Livon, pe care îl crezuse în stare să înţeleagă mereu ceea ce gândea şi simţea ea. O trata ca pe o fetiţă capricioasă.

Îşi înghiţi lacrimile şi se uită la umerii laţi ai tatălui, întorşi cu spatele la ea pentru totdeauna.

— Foarte bine, zise cu îndârjire.

Dar, când se pregătea să plece, glasul profund al lui Livon o opri.

— Aşteaptă... pufni făurarul de arme, întorcându-se către ea. Nihal, e doar pentru că mi-e frică. Iată, am spus-o. Mi-e teamă să pleci. Atâta timp cât tu vrei să faci pe războinicul, eu sunt aici. Dar să înveţi magia...

Un nod în gât îi blocă vorbele.

— Ai înnebunit? Şi unde ar trebui să mă duc? Eu numai pe tine te am pe lume!

Nihal îl îmbrăţişă.

— Moşule, tu vei fi întotdeauna casa mea.

Livon se emoţionă, dar cuvintele acelea nu reuşiră să-i însenineze sufletul. O strânse în braţe pe Nihal câteva clipe, apoi o îndepărtă de el.

— O vrăjitoare ar fi, zise şovăitor.

— Ştiam! Fantastic! Nihal împrăştia bucurie prin toţi porii. Şi unde?

— La graniţa cu Pădurea.

— Ah...

Pădurea era singurul codru de pe Pământul Vântului. Pe un pământ de stepe şi spaţii deschise ca acela, singurul codru înspăimânta: nu era locuitor al Salazarului care să nu se fi temut de locul acela. Şi Nihal nu făcea excepţie.

— Da, în fine, acolo e o casă. Acolo locuieşte mătuşa ta.

Nihal rămase stană de piatră. În treisprezece ani nu mai auzise vorbindu-se despre rude de sânge.

— Se numeşte Soana, e sora mea. Şi e o vrăjitoare foarte puternică.

— Aveam rude atât de interesante şi nu mi-ai spus niciodată? De ce tot acest mister?

Livon coborî glasul instinctiv.

— Tiranului nu-i place să se practice magia pe pământurile lui sau pe cele aliate lui. Mătuşa ta a trebuit să plece din Salazar. Să spunem că... este foarte prietenă cu duşmanii Tiranului, na.

Nihal se simţi fremătând de emoţie: o conspiratoare!

— Drace, Moşule!

— E inutil să-ţi spun că aş prefera să nu te duci să te lauzi în împrejurimi. Cu nimeni. Clar?

— Eu? Dar drept cine mă iei?

3
SOANA

În ziua următoare, Nihal era nerăbdătoare să plece. Avea cu ea o boccea şi o provizie de pâine, brânză şi fructe pe care Livon îi impusese să şi le ia cu ea deşi călătoria avea să fie scurtă.

În picioare, în mijlocul atelierului, asculta pentru a nu ştiu câta oară indicaţiile şi recomandările lui Livon.

— Drumul e acela care duce afară din oraş către sud, nu poţi greşi.

— Da, mi-ai mai spus.

— Şi poartă-te bine. Soana e o persoană severă, nu te gândi că ţi-ar trece cu vederea, ca mine.

— Nu mă voi pierde, voi fi cuminte şi te vei mândri cu mine. Bine?

Livon o sărută pe frunte.

— Bine. Acum du-te, înainte să mă răzgândesc.

— Pa, Moşule. Când mă întorc, cu o vrajă voi pune totul în ordine în casă!

Îndreptându-se către uşă, Nihal luă cu nepăsare o spadă la întâmplare din grămada celor de abia forjate.

— Nihal?

Fetiţa se întoarse cu aer nevinovat.

— Da?

— Spada. Nu mi se pare că ţi-am dat voie s-o iei.

— Şi tu ai vrea să mă laşi să plec în lume singură fără măcar o armă ca să mă apăr?

Livon suspină şi se predă.

— E numai un împrumut.

— Fireşte! zise Nihal şi ieşi din atelier ţopăind.

Drumul se derula drept şi sigur, fără posibilitate de greşeală. Spada ei nouă îi apăra şoldul şi, pe măsură ce pătrundea în stepă, Nihal începea să se simtă împăcată cu

sine; şi gândul revanşei, care îi stăpânise mintea până în acel moment, începea să se decoloreze.

Înainta prin iarbă, în ceaţa uşoară a dimineţii, şi simţea cum îi intra toamna în oase. Dintotdeauna spectacolul naturii avea puterea de a o linişti. Însă, în acelaşi timp, când era singură, o învăluia obişnuita melancolie şi murmurul acela ciudat interior care cerea ascultare. Şi în dimineaţa aceea, în timp ce mergea prin brumă şi singurul sunet care o însoţea era scrâşnetul paşilor ei pe frunzele uscate, era ca şi cum voci îndepărtate îi adresau chemări plăpânde. Dar senzaţiile acelea deveniseră tovarăşi obişnuiţi pentru Nihal. Şi ea nu se îngrijora: învăţase să iubească şoaptele acelea ca pe nişte prieteni vechi.

Liziera Pădurii se arăta ameninţătoare după câteva ore de mers întins, şi chiar în apropierea primilor copaci se zări o colibă. Era făcută din bârne simple de lemn şi chiar era mică. Nihal rămase dezamăgită; se aştepta la ceva mai bun pentru o mare vrăjitoare.

Se apropie de uşă puţin temătoare. Rămase acolo în faţă câteva clipe. Dinăuntru nu venea niciun zgomot: se trezi că spera să nu fie nimeni. Apoi, îşi scutură umerii pentru a înceta cu presimţirile şi bătu.

— Cine e? întrebă o voce dinăuntru.

— Sunt Nihal.

Linişte, apoi un zgomot de paşi uşori către ieşire, în sfârşit scârţâitul uşii care se deschidea.

Lui Nihal i se înfăţişă o femeie într-adevăr foarte frumoasă. Înaltă şi feminină, păr negru care încadra un chip căruia o paloare uşoară îi dădea o notă de solemnitate, ochi negri ca tăciunele, buze pline şi rozalii. Purta o tunică lungă de catifea roşie.

Asta era deci mătuşa ei? Era posibil să fi fost sora lui Livon?

Femeia o privi cu un zâmbet enigmatic.

— Ai crescut. Vino, intră.

Înăuntru domnea o ordine exemplară.

Uşa de la intrare se deschidea spre o săliţă, spre care dădeau două dormitoare mici. Cine ştie, poate era şi un unchi... Camera principală era aproape în întregime tapetată cu rafturi; pe un perete erau numai cărţi, pe celălalt atât tomuri voluminoase cât şi vase pline cu ierburi şi amestecuri ciudate. Pe urmă, o vatră mică şi, în mijlocul camerei, o masă plină şi ea de cărţi.

Nihal se simţi intimidată şi de aspectul mătuşii şi de casa aceea atât de diferită de atelierul protector al lui Livon.

— Ia loc.

Nihal ascultă. Se aşeză şi Soana.

— Cred că te-a trimis Livon.

Fetiţa încuviinţă.

— Îţi aminteşti de mine?

Nihal era din ce în ce mai zăpăcită. Deci, se cunoscuseră!

— Când a murit mama ta, l-am ajutat o vreme pe Livon să se ocupe de tine. Dar e normal să nu-ţi aminteşti. Am plecat când nu aveai nici măcar doi ani, şi timpurile astea întunecate nu mi-au permis să-i stau în preajmă.

Urmară câteva minute de tăcere stânjenitoare. Nihal ar fi preferat să aibă de a face cu un străin, mai curând decât cu una care o crescuse când era mică; şi apoi, femeia aia era atât de frumoasă încât o făcea să se simtă prost. Dintr-odată, motivul pentru care se dusese la ea i se păru extrem de stupid.

— Spune-mi, Nihal. Ce te-a adus la mine?

Nihal prinse curaj.

— Iată, eu... am venit pentru că aş vrea ca tu să mă instruieşti.

— Înţeleg.

— În realitate, eu aş vrea să devin un războinic, în viitor, se simţi ea datoare să clarifice.

— Ştiu. Livon îmi vorbeşte mult despre tine.

Lucrul acesta o enervă pe Nihal: nici nu ştiuse de existenţa acestei femei şi, în schimb, ea ştia totul.

— Dar aş vrea să învăţ şi magia pentru că sunt convinsă

că e folositoare. Vreau să zic, pentru un războinic.

Soana încuviinţă nepăsătoare.

— Şi pot să aflu cum ai ajuns la această concluzie?

Întrebarea i se păru lui Nihal enigmatică, dar se hotărî să răspundă cu sinceritate. Îi istorisi toată povestea, încercând însă să coloreze adevărul în aşa fel încât să pară cât mai acceptabil. În plus, avu curioasa impresie că ceea ce spunea nu era deloc o noutate pentru Soana. La sfârşitul expunerii, vrăjitoarea fu laconică.

— Şi nu ţi se pare că acesta este un motiv destul de prostesc pentru a învăţa magia?

Tonul era atât de aspru, că Nihal începu să regrete hotărârea ei.

— Este important ca motivaţia ta să fie puternică, Nihal, pentru că studiul magiei este temeinic. Pe de altă parte, magicianul stăpâneşte puteri mari şi este deci indispensabil să fie înţelept şi să-şi folosească potenţialul pentru scopuri înalte. Tiranul este aşa cum e tocmai pentru că foloseşte magia în slujba răului.

Nihal încercă să se apere:

— Eu nu vreau să cunosc magia pentru a face rău sau dintr-o raţiune prostească. Vreau doar să fiu un războinic complet.

De fapt, nu cam acesta era adevărul?

— Nu sunt întru totul convinsă, dar vreau să-ţi dau posibilitatea să-mi demonstrezi că spui adevărul. În curând aici va sosi Sennar.

Nihal tresări pe scaun.

— Cum? Sennar?

— Este elevul meu. Vreau ca tu să-i strângi mâna şi să promiţi că nu te vei răzbuna pe el cu ajutorul magiei.

Pentru Nihal fu ca şi cum în cameră s-ar fi ridicat un vânt îngheţat: iată de ce Soana părea să fi cunoscut toată povestea! Ce proastă fusese! Şi Sennar chiar spusese că venea de la liziera codrului. Deci aşa, şarpele acela fusese hrănit la sânul propriei familii.

O bănuială cumplită i se profilă în minte, şi cu voce şoptită întrebă:

— Tu l-ai trimis să mă sfideze?

— Şi de ce? Am aflat de povestea asta numai puţin mai înainte, când mi-a mărturisit-o Sennar. Şi oricum nu m-aş băga niciodată în mijlocul problemelor puştilor.

Lui Nihal îi fu puţin teamă că vrăjitoarea se simţise jignită. Era atât de greu să reuşeşti să înţelegi ce avea de gând...

— Trebuie să apară dintr-un moment în altul, zise Soana aruncând o privire afară pe fereastră.

Nihal rămase singură cu gândurile ei. Fireşte, a-i strânge mâna lui Sennar era ca şi cum ai fi acceptat înfrângerea, şi onoarea sigur se ducea pe apa sâmbetei. Pe de altă parte, refuzul era ca şi cum i-ar fi povestit Soanei baliverne.

Într-un târziu, se hotărî să accepte: avea să promită, pentru moment.

Urma să-şi ia revanşa pe îndelete.

Sennar îşi făcu apariţia încărcat de ierburi de tot felul.

— Soana, am adunat tot ce-ţi trebuia. Sper că acum mă vei iert...

Surpriza îi opri fraza-n gât, dar după o secundă de dezorientare exclamă pe ton vesel:

— O, bună. Ai venit să-mi iei capul?

— Greşeşti, Sennar. Nihal este aici pentru a deveni eleva mea şi pentru a face pace cu tine. Nu-i aşa Nihal?

Fetiţa îşi reprimă dezgustul şi se pregăti pentru sacrificiul suprem. Se ridică în picioare îndărătnică, se uită drept în ochii lui Sennar şi dădu viguros mâna cu el.

— Nicio duşmănie, am pierdut într-o luptă dreaptă.

„Şi cu asta pocalul amar a fost băut până la fund”, îşi spuse.

— Bine. Mai bine aşa. Mă duc să separ ierburile, spuse Sennar, se retrase din încăpere cu toată recolta lui.

Nihal respiră adânc şi în sfârşit Soana îi zâmbi.

— Ai făcut ceea ce trebuie. Acum poţi înfrunta proba.

O probă? Nu era deja o probă cea pe care de abia o susţinuse?

Nihal simţi cum i se clatină hotărârea.

— Dar vom vorbi despre asta la timpul potrivit.

Vrăjitoarea însăşi găti. În spatele casei erau o grădină mică şi câteva găini.

Soana adună ceva legume proaspete şi se apucă să prepare o supă. Nihal se uita la ea: văzând-o acolo, atentă să taie dovlecei, mătuşa părea o femeie cu totul normală. Singurul moment de adevărată surpriză fu atunci când Soana se apropie de vatră, întinse o mână şi murmură vreo câteva cuvinte ciudate: lemnul se aprinse singur.

— Drace! Voi şti să o fac şi eu?

— Poate, Nihal. Poate.

Prânzul se desfăşură în linişte. Soana părea în largul ei, dar Sennar nu făcea altceva decât să-şi plimbe ochii de la fetiţă la vrăjitoare şi invers, şi Nihal îşi ţinea faţa aproape băgată-n castron.

Numai după ce mâncară, atmosfera păru să se dezgheţe puţin.

Soana trebuie să fi înţeles că prezenţa lui Sennar o stânjenea pe musafira ei şi îl trimise afară să exerseze un descântec. Rămaseră singure, aşezate la cele două extremităţi ale camerei. Nihal ar fi vrut să intre-n pământ, atât de jenată se simţea. În timp ce liniştea primei după amiezi umplea casa, vrăjitoarea începu să-i pună întrebări. Dintr-odată, părea foarte interesată de nepoata ei şi o asculta cu interes.

Nihal îşi spuse că, dacă voia să ştie ceva mai mult despre mama ei, poate acela era momentul potrivit.

— Ce ştii de mama mea?

— Nu mult. A stat cu noi atât de puţin...

— Tata nu-mi vorbeşte niciodată de ea.

Soana păru să nu fi auzit. Mereu era aşa când se vorbea

despre mama ei. Şi pe urmă, de ce?

— Mie-mi ajunge doar să ştiu cum era, având în vedere că, după cât se pare, am luat totul de la ea.

— Era foarte tânără, cu mult mai tânără decât tatăl tău, şi foarte frumoasă. Soana vorbea fără să se uite la fetiţă, cu privirea îndreptată spre Pădure. A murit când tu te născuseşi doar de câteva zile.

— Şi părul acesta, ochii ăştia? Urechile astea ascuţite?

— Persoane cu aceste caracteristici, ca tine şi ca mama ta, se nasc foarte puţine. Una la o mie de ani, se spune. Trebuie să te consideri norocoasă.

Soana zâmbi, şi fetiţa simţi că trebuie să-i întoarcă zâmbetul.

Petrecură restul după-amiezii vorbind de copilăria Soanei şi a lui Livon la Salazar. Nihal se distra mult. Magiciana era retrasă şi reuşea să-şi controleze propriile emoţii, dar din când în când sentimentele apăreau pe chipul ei, care se colora de duioşie sau de amuzament. În clipele acelea, Nihal reuşea să vadă cât de mult semăna ea în realitate cu fratele ei.

Sennar se întoarse când se făcuse întuneric. Nihal şi Soana pregătiseră împreună cina. Fu caraghios: când era vorba de mânuirea unei săbii nu avea rivali, dar în bucătărie Nihal era un dezastru.

La cină, atmosfera de complicitate care se instaurase între mătuşă şi nepoată păru să se destrame: vrăjitoarea nu făcu altceva decât să vorbească despre arte magice cu Sennar şi Nihal se plictisi. După cât se părea, Soana era dispusă să lase să se vadă ceva din ea numai în cazuri excepţionale.

Când veni timpul de mers la culcare, izbucni drama.

— Vei împărţi camera cu Sennar, zise Soana. El îţi cedează patul lui. El va sta pe podea.

Nihal se făcu roşie ca un ardei.

— Eu dorm singură.

— Să ştii că nu muşc... replică băiatul în timp ce ducea aşternuturile pentru culcuşul lui.

— Noapte bună, Nihal. Noapte bună, Sennar.

Soana se retrase în camera ei. Discuţia era încheiată.

Nihal se aşeză pe patul lui Sennar, cu un aer încruntat.

— Trebuie să te schimbi? Vrei să ies? o întrebă el.

Nihal îl fulgeră cu privirea.

— Dorm îmbrăcată.

— Eu nu. N-ai vrea să te întorci?

Fetiţa nu lăsă să i se repete de două ori. Îşi înfundă capul în pernă cât putu mai mult.

— Gata.

Când se răsuci, Sennar era întins pe podea sub un strat de pături. În mijlocul camerei strălucea un focuşor albastru care o lumina plăcut. Nihal nu se putu opri să nu privească admirativ vrăjitoria.

— Te deranjează?

Niciun răspuns.

— Ei, atunci îl las aprins. Noapte bună.

Pentru scurt timp, Sennar tăcu, apoi nu reuşi să se abţină.

— Vezi tu, eu ştiu că mă deteşti. Ai dat mâna cu mine doar pentru că ţi-a cerut-o Soana. În orice caz, m-ai uimit: credeam că ai să mă baţi, doar ca să ai pumnalul înapoi. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că te-ai decis să înveţi vrăjitoria.

Nihal se încăpăţâna să tacă; nu, nu avea să scoată nici măcar un cuvânt.

— Bine, admit: am profitat de o slăbiciune a ta, am fost puţin viclean. E bine aşa? Dar de pumnal aveam nevoie: sunt multe vrăji care au nevoie de lame ascuţite. Poate îţi arăt vreuna.

Nihal era mută ca un peşte, dar Sennar nu se descurajă. Dădu păturile la o parte, se aşeză şi-şi încrucişă picioarele.

— Ascultă, mie nu mi-e somn. Dacă te plictisesc, întrerupe-mă.

De atunci încolo nu tăcu o clipă.

Povesti cât de mult iubea vremea umedă de toamnă; cât de extraordinară i se părea Soana, ca femeie şi ca vrăjitoare; despre faptul că uneori Soana vorbea despre ea şi despre o grămadă de lucruri mai mult sau mai puţin superficiale.

Nihal tăcea şi se străduia să nu o intereseze pălăvrăgeala aceea, dar nu reuşea. Tot voia să ştie mai multe despre mătuşa ei, şi trebuia să admită că îi plăcea să-l asculte pe tipul acela care o copleşea cu anecdote.

După un timp, se hotărî să oprească monologul lui Sennar.

— Ascultă, se poate şti ce ţi-am făcut? De ce ai vrut să mă umileşti de faţă cu toţi?

Sennar deveni serios.

— De ce? Pentru că tu te joci de-a războiul fără să-l cunoşti, Nihal.

— Şi tu ce ştii despre război?

— Eu m-am născut şi am crescut pe câmpurile de bătălie dintre Pământul Mării şi Marele Pământ. Şi, crede-mă, războiul nu e aşa cum ţi-l imaginezi tu. Este cu totul altceva decât un joc, şi nu are nimic distractiv.

Acelor cuvinte Nihal nu ştiu cum să le dea replica.

— Şi oricum, acum este într-adevăr târziu. Mâine va trebui să-ţi dai proba, este bine să dormi. Noapte bună.

Băiatul cu părul roşu se îngropă în pături.

Nihal rămase ceva vreme să-i asculte respiraţia în întuneric.

4
PĂDUREA CEA MARE

Când se trezi Nihal, cerul era limpede şi soarele strălucitor. Era una dintre acele zile în care pare că natura vrea să-şi ia revanşa de la toamnă, dar degeaba, pentru că frigul premergător iernii o cuprinde şi îi înăbuşă ardoarea.

Sennar nu era în cameră şi Nihal scoase un suspin de uşurare: cuvintele băiatului mai înţepau încă.

Lenevi câteva minute în pat, după care se ridică şi o ajunse pe Soana în sufragerie.

Vrăjitoarea era aşezată la masă, cufundată în lectură. Lângă ea era o cană de pământ aburindă şi o felie de pâine neagră.

— Bună dimineaţa, Nihal. Aşază-te şi ia-ţi micul dejun.

Ceaiul era foarte bun şi avea gust de miere, iar pâinea încă era caldă. Nihal se bine-dispuse.

— Dacă eşti pregătită, îţi vorbesc despre probă, îi spuse Soana, şi Nihal se concentră asupra vorbelor ei.

— Pentru a mă hotărî să te instruiesc, am nevoie să-ţi înţeleg capacităţile. Magia este în parte o aptitudine înnăscută, şi dacă îţi lipseşte această predispoziţie, eu nu te voi putea învăţa nimic. Vezi, Nihal, magician este cel care ştie să comunice cu spiritele primordiale ale naturii: de la acestea îşi trage forţa şi puterile lui. Acesta roagă forţa vitală care străbate lumea, şi dacă ştie să se facă acceptat, primeşte în dar bunurile ei. Capacitatea de a comunica cu natura poate fi ascuţită şi educată, şi acesta este rolul maestrului, dar trebuie să fie înnăscută. Proba este utilă tocmai pentru a măsura această capacitate.

Nihal începuse să fie interesată de discuţie şi o întrerupse pe Soana:

— Îmi spui că vrăjitorul este aşa cum e pentru că spiritele naturale vor asta?

— La început e aşa, răspunse vrăjitoarea, mulţumită de lumina de curiozitate pe care o zărea în ochii fetiţei. Formulele celor mai simple descântece nu sunt altceva decât rugăciuni către spiritele naturale. Acestei categorii îi aparţin descântecele de vindecare cele mai blânde şi câte un descântec simplu de apărare. Atunci când se reuşeşte stăpânirea lor cu dezinvoltură, se trece la faza următoare.

Tonul Soanei deveni grav.

— Scopul final este cel de a reuşi să domini natura şi să o supui propriei voinţe: atunci nu spiritele vor mai conduce mâna vrăjitorului, ci el va domina elementele cu voinţa lui. Acestei a doua categorii le aparţin toate formulele ofensive, inclusiv cele care le sunt impuse armelor. Numai după ce ajungi să faci asta poţi fi demn să te numeşti vrăjitor.

— Şi e nevoie de mult timp?

— Depinde. Sennar este elevul meu de când avea opt ani şi nu este încă pregătit. Şi totuşi, dintre vrăjitorii pe care i-am cunoscut, niciunul nu are o înclinaţie atât de vădită pentru magie. Eu însămi studiez şi astăzi, pentru că natura este o carte infinită, bogată în mister şi putere.

Cuvintele acelea o entuziasmară pe Nihal, făcând-o să uite că Soana vorbise despre ani de instruire. Se simţea gata pentru orice.

— Bine, spune-mi care-i proba.

— Trebuie să te duci în Pădure şi acolo, în cel mai adânc şi mai des loc, să cauţi în tine însăţi comuniunea cu natura. Îţi voi da răgaz două zile şi două nopţi: dacă în acest timp nu vei reuşi, asta înseamnă că magia nu-ţi aparţine şi va trebui să renunţi. În caz contrar, vom începe instruirea.

Toată hotărârea lui Nihal se topi ca zăpada la soare. Îşi imaginase că proba trebuia să fie dură, dar ceea ce îi propunea Soana era înspăimântător. Îi veniră în minte toate poveştile pe care le auzise în legătură cu pădurea aceea, despre cum nimeni nu ieşise de acolo viu niciodată şi despre groaznicele spirite malefice care o populau. Pentru a nu vorbi de criminali sau de cea mai urâtă scursoare umană

care-şi făcuse din ea propriul regat.

O idee încurajatoare îi risipi teama.

— De, dacă suntem eu şi cu tine...

— Nu, Nihal. Vei fi singură.

Teroarea o înşfăcă iar.

— Dar... de ce trebuie să fiu singură? Se spun lucruri urâte despre Pădure şi eu, iată...

— Crezi că tocmai eu, sora tatălui tău, te-aş trimite de una singură într-un loc periculos? Crede-mă, Pădurea este poate unul dintre cele mai sigure locuri din toată regiunea: teama îi ţine departe şi pe cei rău intenţionaţi şi pe cei corecţi, iar animale sălbatice nu sunt. Ce ai auzit sunt poveşti pentru a-i speria pe copii. Eu nu pot rămâne cu tine: trebuie să fii singură pentru a te putea concentra mai bine.

Nihal mai bâigui ceva:

— Eu nu... te rog...

Soana îi zâmbi.

— Hai, fă-ţi curaj şi înfruntă proba asta ca un bun războinic.

Discuţia se lărgi cu preparativele plecării: Soana pregăti o traistă cu strictul necesar şi numai în urma insistenţelor lui Nihal îi dădu voie să-şi ia cu ea spada.

O luară pe jos în liniştea codrului.

Soarele se prefira printre ramurile desfrunzite jucându-se să proiecteze pete de lumină pe frunzele uscate de la poalele pădurii. Teama o învăluia încă pe Nihal, dar din când în când se micşora în faţa acelui spectacol. Codrul însă mai era plin şi de umbre şi fâşâieli, care îi aduceau imediat în minte spaime şi zvonuri.

Nihal începu să se simtă scrutată de mii de ochi, ca şi cum frunzele înseşi ar fi avut priviri răutăcioase. Se întorcea la fiecare zgomot, şi mergea cu pas nesigur în spatele Soanei, care în schimb mergea cu pas sigur. De mai multe ori vru să spună că renunţa, la magie şi la tot restul: nimic nu merita un asemenea sacrificiu. Dar, în cele din urmă,

orgoliul fu mai puternic decât teroarea.

Merseră o oră bună, până când ajunseră într-un luminiş circular, spălat de o vână de apă limpede. În mijlocul luminişului era un fel de scaun de piatră grosolan.

— Aici este, zise Soana.

Nihal se uită în jurul ei cu sufletul la gură.

— Dar ce trebuie să fac?

— Aşază-te pe piatră, eliberează-ţi mintea de orice grijă şi gândeşte-te numai la viaţa care creşte în tine. La un moment dat, o vei simţi cum trece prin corpul tău şi acela va fi semnul că ai reuşit să te uneşti cu natura.

Vrăjitoarea se îndreptă spre drumul de întoarcere.

— Ne vedem peste două zile.

— Aşteaptă! Şi pe urmă? întrebă Nihal în disperata tentativă de a o mai reţine.

— Şi pe urmă voi veni eu şi îţi voi cere să-mi arăţi puterea ta. Asta-i tot. Pe curând, Nihal.

Fetiţa încercă iar să o strige, cu glas din ce în ce mai tare şi mai disperat, dar codrul o înghiţise deja pe vrăjitoare. Atunci căzu în genunchi şi descurajarea o năpădi atât de tare încât începu să plângă.

Era singură. Şi îi era frică. Cum nu îi mai fusese niciodată în viaţa ei.

Copacii desfrunziţi i se părură schelete gata să sară asupra ei, iar luminişul, o închisoare de lemn. Dacă ar fi vizitat-o spiritele rele, cine ar fi auzit-o urlând în singurătatea aceea imensă? Plânse aproape o oră. Apoi, mai mult de oboseală decât de altceva, se calmă.

O păsărică întârziată se aşezase nu prea departe de ea şi bea din izvor cu mişcări rapide ale capului. Scena o distrase de la temerile ei; încercând să facă cât mai puţină gălăgie, apucă traista şi scoase din ea o bucăţică de pâine. O fărâmiţă şi o aruncă în apropierea păsării – trebuie să fi fost o migratoare mică din specia *cap-pătrat* – care la început păru să se sperie, apoi se convinse că nu era niciun pericol şi se năpusti cu nesaţ pe firimituri.

Nihal puse câteva bucăţele în palmă şi le întinse păsăricii, care o privi bănuitoare câteva clipe înainte să-i sară-n palmă. Nihal se gândi că, dacă în codru trăiau asemenea creaturi, atunci spiritele rele nu erau atât de numeroase precum se spunea. Pe de altă parte, înapoi nu se putea întoarce, ţinând cont că nu ştia drumul.

Merita să încerce să treacă proba.

Când păsărică îşi luă zborul, Nihal rămase iarăşi singură. Se aşeză pe piatră şi-şi puse spada lângă ea, gata pentru orice eventualitate.

Încercă să se concentreze, dar îşi dădu seama că nu era simplu: tresărea la cel mai mic foşnet şi mâna-i alerga imediat la armă. Din păcate, Pădurea era plină de tot felul de scrâşnete: dacă Nihal închidea ochii, i se părea că aude paşi furişaţi şi singura modalitate de a se linişti era să-i redeschidă şi să se uite în jurul ei. Era absolut imposibil să încerce să intre în contact cu natura în acele condiţii, pentru că Nihal simţea natura aceea ca pe un duşman.

La ora prânzului era extenuată.

Încercă să mănânce, dar avea stomacul ghem.

Încercă să doarmă, pentru că se simţea moartă de oboseală, dar nu reuşi: teama nu o slăbea o clipă.

Atunci se aruncă pe iarbă şi privi cerul de deasupra luminişului: îşi imagină că este o pasăre ca să poată zbura de acolo, departe, către aventuri extraordinare. Începu iar să plângă înăbuşit: simţea nevoia disperată să aibă alături pe cineva cu care să vorbească.

„Războinicii nu plâng, războinicilor nu le este teamă”, îşi repeta, şi încet, încet litania aceea avu puterea să o liniştească.

Îşi spuse că avea să înfrunte proba cu curaj.

Se aşeză iar pe piatră şi încercă să se concentreze. Lucrurile merseră mai bine: se obişnuise cu scrâşnetele şi nu le mai băga în seamă. Începu să şi perceapă viaţa naturii, dar simţea că viaţa aceea se desfăşura alături de ea fără măcar să o atingă.

Când începu să se lase noaptea, îşi dădu seama că nu era în stare să aprindă un foc. Întunericul cobora neînduplecat şi Nihal se simţea din ce în ce mai pierdută: îşi holba cu disperare ochii pentru a încerca să vadă, dar întunericul o învăluia din ce în ce mai repede.

Dintr-odată, un fâşâit diferit. Nihal ciuli urechile. Paşi. Luă spada şi se puse în poziţie de atac.

— Cine-i acolo? întrebă nesigură.

Niciun răspuns. Paşii continuară să răsune ritmic.

— Cine e? întrebă mai tare.

Linişte.

Atunci se lăsă pradă panicii.

— Cine naiba e? Răspundeţi! Răspundeţi! urlă din toate puterile, în timp ce paşii erau de acum la câţiva metri de ea.

— Taci Nihal, eu sunt!

Sennar. Era vocea lui.

Nihal aruncă spada şi se repezi plângând spre el. Năvăli cu pumnii pe pieptul lui, dar, când îi simţi braţele cum o strângeau, îl îmbrăţişă cu putere, sughiţând fără oprire şi uitând că era vorba despre cel mai înverşunat duşman al ei.

— Hai, hai, nu plânge. Acum sunt eu aici. Totul s-a sfârşit.

Pentru început, Sennar aprinse focul. Căută nişte surcele uscate, făcu o grămăjoară şi-şi puse mâna deasupra. Aceasta deveni neobişnuit de luminoasă şi puţin mai pe urmă focul izbucni vesel şi scânteietor. Nihal îşi şterse lacrimile, dar mai suspina încă ghemuită de o parte.

— Am venit pe ascuns, nu cred că Soana ar fi fost de acord.

Sennar mustăci.

— Pentru că ştiu cât de teamă la este oamenilor de pe Pământul Vântului de Pădure şi îmi imaginam că trebuie să fi fost terorizată. Iartă-mă dacă te-am înspăimântat, nu voiam.

Nihal îşi trase nasul.

— Mulţumesc.

— De ce? Duşmanii trebuie să ţi-i ţii aproape!

Fetiţa zâmbi. Era fericită că nu mai era singură. Focul care trosnea îi dădea siguranţă şi pe neaşteptate luminişul i se părea o cămăruţă primitoare.

Sennar începu să pregătească cina.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, Nihal. Crede-mă, nu-i nimic rău în natură; nici spirite rele, nici monştri. Oamenii sunt cei răi. Natura îţi va fi duşman atât timp cât tu o vei simţi astfel: când vei înceta să te temi de ea, te va primi în braţele ei. Acesta-i secretul probei.

Îi întinse o bucăţică de carne friptă. Era delicioasă.

Mâncarea şi dispariţia pericolului o înmuiară pe fetiţă.

— Ai susţinut şi tu această probă?

— Nu, răspunse Sennar cu gura plină, nu a fost nevoie.

Nihal deveni curioasă, şi trecu şi peste ultima barieră.

— De ce nu a fost nevoie? Şi de ce te-ai hotărât să te faci vrăjitor? Eşti misterios!

— Vrei, de fapt, să-mi auzi povestea.

Nihal încuviinţă.

— Eşti norocoasă. Nu se poate spune că viaţa mea a fost plicticoasă. Nimic extraordinar, dar mi s-au întâmplat câteva lucruri, şi m-am mişcat foarte mult.

Sennar îşi încrucişă picioarele şi începu să povestească.

— După cum ştii, m-am născut pe Pământul Mării şi am trăit multă vreme pe un câmp de bătălie. Tatăl meu era scutier al unui Cavaler al Dragonului şi mama mea era singura femeie din garnizoană.

— Era o războinică! îl întrerupse Nihal cu ochii strălucitori.

Sennar râse.

— Nu, era numai îndrăgostită. Îl cunoscuse pe tatăl meu pentru că locuiau în acelaşi sat şi, când el a vrut să devină scutier, ea l-a urmat. Astfel, încă de mic am stat în mijlocul armelor. Oarecum, cam ca tine.

Se întinse pe iarbă; cerul era limpede şi stelele luminoase.

— Ai mai văzut un Dragon de Mare?

Nihal dădu din cap că nu.

— Este cea mai nemaipomenită creatură pe care ţi-o poţi imagina: e un fel de şarpe cu solzi de un albastru foarte intens, care în funcţie de lumină îşi schimbă nuanţa, până când devine aproape verde. Şi pe urmă zboară. E... e extraordinar! zise Sennar.

Privea cerul ca şi cum ar fi fost brăzdat de dragoni.

— De, ca să n-o mai lungesc, eu adoram dragonii. Şi mai ales ştiam să comunic cu ei. Toţi sunt convinşi că numai un cavaler poate vorbi cu dragonul lui, dar eu eram în stare să comunic cu toţi dragonii, şi mă jucam cu puii lor. Ştiam să intru în contact cu toate animalele. Într-o zi, aveam opt ani, Soana a trecut prin tabăra noastră. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar ea face parte din Consiliul Magilor, care conduce rezistenţa împotriva Tiranului. Sunt de acum patruzeci de ani aproape de când Tiranul este în război cu Pământul Mării, al Apei şi al Soarelui...

Nihal luă o mutră scandalizată.

— Ştiu, ce crezi?

— O, dar eşti chiar supărăcioasă! o ironiză Sennar. Ce mai, Soana m-a observat şi a vrut să vorbească cu ai mei: a spus că vedea în mine o forţă magică uriaşă şi că, dacă m-ar lăsa să mă duc cu ea, ar face din mine un vrăjitor foarte puternic. Pentru părinţii mei hotărârea nu a fost uşor de luat, dar într-un târziu şi-au dat acordul s-o urmez pe vrăjitoare. În rest, câmpul de bătălie nu este locul cel mai propice pentru un copil. Toată viaţa nu văzusem altceva decât arme, morţi, răniţi, sărăcie. La început, ideea de a sta cu Soana nu mi-a plăcut niciun pic. Pe urmă însă, când am început să gust din savoarea păcii, aici pe Pământul Vântului, lucrurile s-au schimbat. Fireşte, îmi lipseau tatăl, mama, sora Kala... însă totodată eram mulţumit că nu mai trebuia să văd în jurul meu cum mureau oamenii ca

muştele. Când am împlinit zece ani, Soana m-a lăsat să aleg singur: să rămân cu ea şi să continui instruirea sau să mă întorc acasă şi să uit de magie.

— Şi tu?

— Eu, înainte de a hotărî, i-am cerut să mă întorc pe Pământul Mării pentru a-mi revedea familia.

Sennar se întrerupse şi trase adânc aer în piept.

— Ceea ce am găsit a fost teribil: garnizoana tatălui meu fusese practic măturată, aproape toţi cei pe care îi cunoşteam erau morţi. Mi-au spus că tatăl meu îl apărase cu propriul corp pe Parei, cavalerul al cărui scutier era, salvându-i viaţa.

Sennar se opri iar. Nihal se uită la el fără să vorbească.

— Mi-am vărsat toate lacrimile: au încercat să mă consoleze spunând că eram fiul unui erou, dar pe mine ce mă interesa? Tatăl meu era mort, nu aveam să-l mai revăd.

Glasul i se poticni.

— La sfârşit, am hotărât: aveam să mă întorc cu Soana şi aveam să învăţ magia. Odată ce aş fi devenit vrăjitor, mi-aş fi pus în slujba păcii puterea şi aş fi luptat împotriva Tiranului, pentru tatăl meu şi pentru toţi nevinovaţii pe care îi măcelăreşte acest război. Acum înţelegi de ce m-am supărat pe tine? Războiul nu este un joc, e moarte, şi numai pacea îl poate răscumpăra.

Nihal îl privi pe Sennar cu admiraţie: băieţelul acela i se păru dintr-odată puternic, matur şi înţelept ca un adevărat războinic.

— Uimită, nu? zise Sennar făcându-i cu ochiul. Credeai că voi fi fost un tâmpit oarecare venit să mă iau de tine şi, în schimb, te trezeşti în faţa unui om cu experienţă, cu povestea lui tristă pe umeri.

Râseră amândoi.

— Şi tu? Vorbeşte-mi puţin despre tine: de ce vrei să te faci războinic?

Şi Nihal se trânti pe iarbă. Deasupra ei, cerul îşi desfăşura pe de-a-ntregul urzeala stelelor.

— Vreau să fiu războinic pentru a trăi multe aventuri. Vreau să călătoresc prin lume şi să cunosc popoare şi oameni. Şi pe urmă, îmi place să mă bat: când am o armă în mână, mă simt apărată de orice, mă simt puternică. Când lupt, mi se pare că sunt uşoară ca aerul. Că sunt liberă. Nu ştiu pentru cine voi lupta, dar ştiu că pacea e frumoasă pentru toţi, şi atunci poate voi lupta pentru pace. Şi pe urmă, vreau să fiu un luptător pentru Livon, el e totul pentru mine. Tată, mamă, frate.

Sennar se aşeză din nou şi se uită cu drag la fetiţă.

— În noaptea asta stau aici cu tine, aşa că vei putea dormi liniştită. Dar mâine dimineaţă voi pleca: trebuie sau nu trebuie să susţii o probă? De aceea, încearcă să dormi acum, pentru că mâine va fi o zi obositoare.

Nihal urmă sfatul lui Sennar şi se ghemui pe pelerina pe care el însuşi i-o întinsese în loc de aşternut.

Se simţea incredibil de liniştită.

Înainte să o ia somnul, îi mulţumi încă o dată lui Sennar, dar dormea când el îi răspunse:

— Şi pentru ce? Suntem singuri pe pământul acesta şi putem să ne descurcăm numai ajutându-ne. Dormi liniştită, Nihal, şi îi trase pelerina pe umeri.

5
VISE, VIZIUNI ŞI SPADE

Era pe un pământ nemaivăzut, era sigură, şi totuşi îl simţea ca şi cum ar fi fost patria ei. Se afla într-un oraş mare şi se mişca dezinvolt printre miile lui de străzi. O cantitate uriaşă de lume, un continuu du-te-vino, un fond haotic de glasuri şi zgomote. Cu toate că era înconjurată de o grămadă de lume, nu reuşea să distingă niciun chip. Poate era însoţită de cineva.

În fundul unei străzi destul de largi vedea un turn de cristal, orbitor în soarele dimineţii. Înalt, alb strălucitor, părea să se înalţe până atingea cerul.

Pe neaşteptate, lumea care o înconjura începu să urle. Pe caldarâm se întinse o pată neagră imensă. Semăna cu cerneala. Se uită mai atentă. Era sânge. Porfiriu, dens, vâscos. Sânge care acoperea orice lucru, vopsind peisajul şi turnul.

O bute fără fund se deschise la picioarele ei şi ea începu să cadă. Urlă cât o ţinea gura.

Cădea cu furie către adâncuri, dar ştia că nu exista fund şi căderea ar fi fost eternă. În timp ce cădea, în cap îi tunau jelanii, urlete, plânsete sfâşietoare de copiii. *Răzbună-ne! Răscumpără-ne poporul!* Nu voia să asculte, dar vocile o asaltau, o chinuiau. *Ucide-l! Nimiceşte monstrul acela!*

Apoi, tot atât de repede cum venise, viziunea aceea de moarte dispăru.

Nihal se trezi că zboară pe aripile unui dragon. Vântul îi gâdila faţa şi se simţea liberă. Purta o armură neagră şi avea părul foarte scurt. În spatele ei era Sennar. Simţea că îl regăsise după multă vreme şi era fericită, mai ales că într-un fel era legată de el.

Imaginea se destrămă într-un alb orbitor.

Nihal clipi din ochi. Era dimineaţa unei alte zile splendide cu soare, şi ea era încă în micul luminiş. Deci, visase. Dar cine era omenirea aceea? Ce i se întâmplase? Şi de ce ea călărea pe un dragon? Şi mai era şi Sennar! Poate îşi punea prea multe întrebări: de fapt, era doar un vis.

Se întinse, se ridică în fund şi căscatul zgomotos i se frânse la jumătate, lăsând-o fără suflare. Luminişul era împânzit de creaturi puţin mai mari decât o palmă. Aveau pârul în mii de culori şi pletele le fluturau lovindu-se de aripioarele lor delicate cu irizaţii.

Lui Nihal nu-i venea să creadă ceea ce vedea. „Mai visez încă”, îşi spuse şi-şi frecă ochii de câteva ori.

Una dintre fiinţele acelea mici i se puse dinainte, o cercetă cu ochii ei albaştri lipsiţi de pupilă, apoi se îndepărtă puţin.

— Eşti o fiinţă umană? o întrebă.

Lui Nihal îi trebui o clipă ca să răspundă:

— Sigur că sunt.

— Ciudat, pe oameni mi-i aminteam altfel. Nu cu urechile ca noi!

— Mie mi se pare identică cu un... replică unul mai în acolo. Ai înţeles ce vreau să zic, nu?

— Imposibil! Nu mai sunt, se auzi ecoul altuia.

Un al treilea se amestecă în vorbă.

— Ei da. Tiranul i-a...

— Linişte! urlă cel din faţa lui Nihal, şi tăcură cu toţii.

— Ar putea să fie o fiinţă umană. Sunt o grămadă de oameni ciudaţi pe Pământul Vântului!

Nihal îşi revenise parţial din uluială.

— Cine eşti tu? Şi toţi ăştialalţi... aşa, ca tine? Ce faceţi aici?

Ăluia îi sări muştarul.

— Domnişoară, vezi cum vorbeşti. Nu suntem „aşa”. Suntem spiriduşi. Eu mă numesc Phos şi sunt şeful comunităţii din Pădure. Şi aici locuim, dacă nu te superi. Tu, în schimb? Voi oamenii nu vă temeţi de pădure?

— Eu sunt Nihal şi vin din Salazar. Sunt aici pentru că vreau să mă fac vrăjitoare. Trebuie să trec de o încercare.

— A. Iată! făcu Phos, cu tonul aceluia care a înţeles totul. Eşti una dintre cei ai Soanei.

La cuvintele acelea, se ridică un murmur general de aprobare.

— Atunci eşti prietenă. Bună fiinţă umană, Soana. Îţi mărturisesc, atunci când te-am văzut ne-am speriat. Şi pe urmă, ieri seară ai făcut un asemenea balamuc!

Phos se apropie de urechea lui Nihal cu o piruetă.

— Mulţi dintre noi au scăpat ca prin urechile acului de persecuţiile Tiranului şi nu mai au încredere în nimeni.

Lui Nihal începea să-i placă acea creaturică: era caraghioasă şi o trata ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

— Ascultă, nu ştiu tu, dar mie mi-e foame. Am ceva de mâncare. Dacă vreţi, tu şi prietenii tăi puteţi lua micul dejun cu mine.

Phos şi ai lui nu se lăsară rugaţi. Luminişul se umplu de glasuri mici şi de râsete; spiriduşii zburau în toate părţile şi mulţi îi mulţumeau lui Nihal cu mii de fasoane. Fetiţa îl invită pe Phos să se aşeze pe genunchiul ei.

— Vasăzică, tu eşti şeful tuturor spiriduşilor?

— De, nu al tuturor, dar al acelora din Pădure, da. Ştii, comunitatea noastră este cea mai numeroasă din Lumea Pământeană. Numai că acum codrii dispar văzând cu ochii, astfel încât semenii noştri mor sau sunt constrânşi să fugă.

— De ce, trăiţi numai în păduri?

— Glumeşti? Noi suntem codrul! Un spiriduş fără codru este ca un peşte pe uscat. Unii dintre noi au încercat să trăiască în altă parte, chiar şi cu oamenii, dar încet, încet s-au... veştejit, ce să zic. Şi la urmă au murit, pentru că, fără să vedem codrii şi fără să respirăm parfum de copaci, nu putem supravieţui. Ce-i mai frumos decât o pădure? Iarna te joci de-a v-aţi ascunselea printre crăci uscate şi le cânţi cântece de leagăn animalelor care hibernează. Odată cu

anotimpul frumos, te bucuri de umbra frunzelor şi faci baie cu ploile de vară.

— Mie mi se pare că Pădurea se bucură de o sănătate foarte bună! zise Nihal.

Ochii lui Phos se întristară şi urechile lui se pleoştiră ca ale unui câine bătut.

— Tiranul. Distruge pădurile de pe pământurile pe care le cucereşte pentru a face arme. Şi supuşii lui, blestemaţii ăia de fammin, ne urăsc. Mulţi dintre noi au fost prinşi şi obligaţi să devină bufonii lor. Este un sfârşit trist, ştii? Noi suntem liberi ca aerul, tot ceea ce vrem pentru a trăi este puţin verde.

— Cât de mult te înţeleg! Şi eu vreau să fiu liberă, să zbor din aventură în aventură...

Nihal se ridică brusc.

— Ştii ce-ţi spun? Eu sunt un războinic – sau mai bine zis voi deveni – şi voi lupta împotriva Tiranului! Voi deveni apărătorul tuturor spiriduşilor, mă voi alătura unei armate, vă voi elibera din această sclavie şi voi vă veţi întoarce să trăiţi în codri.

Phos o privi sceptic.

— Ar fi frumos, dar lumea pe care o cunoaştem dispare. Tot ce putem face este să ne retragem aici şi să ne apărăm existenţa.

Picior peste picior pe genunchiul lui Nihal, Phos privea departe, şi în ochii lui se oglindea străvechea Pădure. Fetiţa se simţea ciudat de apropiată de acel popor ameninţat. O clipă, i se păru că glasurile ei interioare plângeau la unison cu inima rănită a spiriduşului.

— Poate ai dreptate, dar răul nu poate domni pentru totdeauna. În viitor va exista cu siguranţă un loc pentru poporul tău.

Phos îi zâmbi şi o clipă mai târziu deveni iar jovial şi vesel, ca şi cum discuţia aceea nu ar fi avut loc.

— În sfârşit, de ce eşti aici? Spuneai de o probă...

— Soana a spus că trebuie să intru în contact cu natura şi

trebuie să fiu acceptată de ea.

— În ce fel să intri în contact cu natura?

— Ştiu eu, să o simt înăuntru, că-ţi trece prin inimă... cel puţin aşa cred.

— Asta-i tot? Pentru noi spiriduşii, e firesc.

— Şi cum se face?

— Nu se face. O simţi şi gata.

Nihal se trânti descurajată pe iarbă.

— La naiba, Soana zice că trebuie să mă concentrez, dar eu nu reuşesc. Cu toate fâşâielile alea... ce mai, mi-e frică.

Phos începu să râdă în hohote.

— Frică?

— Ei, bine! Eu am o problemă şi tu râzi!

Phos îşi veni în fire.

— Ei, bine. Îmi eşti simpatică şi ne-ai oferit micul dejun: te voi ajuta. Ne vom ruga de copaci şi de pajişti să te ajute. Tu trebuie doar... cum ai spus? A, da, să te concentrezi.

Nihal nu mai contenea să-i mulţumească.

Phos îi chemă la adunare pe ai lui. Când grupul se împrăştie, spiriduşii se risipiră şi Phos îi făcu lui Nihal un gest de încurajare.

În luminiş se lăsă tăcerea.

Nihal se duse la piatră şi se aşeză, gata să se concentreze: hotărî că de data asta nimic şi nimeni nu o va distrage de la treaba ei.

Fu mai greu decât prevăzuse. Cu tot ajutorul spiriduşilor, lui Nihal i se părea că nu aude nimic altceva decât simplele zgomote ale pădurii: vântul printre copaci, fluturarea aripilor păsărilor, apa pârâului care se vălurea. Apoi, încet, îşi dădu seama că în zgomotele acelea era o melodie ascunsă. La început gândi că era numai o impresie de-a ei, o fantezie cauzată de truda de a sta nemişcată pe piatra aceea. Pe urmă însă, muzica deveni din ce în ce mai insistentă: sunetele naturii păreau să urmeze un cântec al lor. Vântul printre ramuri era basul şi toba. Roua de noapte,

care topindu-se se scurgea în pârâu, harpa. Ciripitul păsărilor era viersul. Până şi iarba participa: Nihal o auzea cum creşte, şi susurul acela ţinea loc de acompaniament pentru tot restul.

Atunci simţi puternic sub ea senzaţia pietrei, şi pe urmă a pământului. Simţea pulsaţia ritmică, asemenea unor artere invizibile care o cuprindeau în ritmul bătăilor unei inimi care palpita în fiecare creangă.

Natura vorbea prin cuvinte tainice pe care Nihal nu le pricepea, şi totuşi le înţelegea semnificaţia ascunsă. Spunea că totul e una şi una totul. Că fiecare lucru începe şi se sfârşeşte în frumuseţea naturii. Că toate fiinţele din lume sunt parte din marele corp al creatului.

Nihal se simţi pătrunsă de o lumină uriaşă, de o plăcută căldură învăluitoare. Simţi că inima ei nu putea cuprinde toată acea frumuseţe supraomenească şi îi fu frică să nu se piardă. Dar fu ca şi cum braţe materne ar fi cuprins-o, ar fi mângâiat-o, ar fi învăţat-o că în fulgerarea frumuseţii fiecare îşi păstrează propria identitate făcând în acelaşi timp parte dintr-un tot invizibil. Şi atunci începu să călătorească pe aripile vântului, călărind pe nori cu o mulţime de forme.

Văzu pământuri în care pădurile nu se mai sfârşeau şi totul era de un verde orbitor. Apoi i se păru că e iarbă, floare, că-şi deschidea petalele delicate la atingerea razelor de soare. Şi pe urmă fu copac, şi simţi cum frunzişul ei pătrundea cerul şi cum îşi ţinea frunzele în bătaia vânturilor. Fu fruct şi pasăre, fu peşte şi animal. Şi, în sfârşit, pământ gol, din care fiecare sământă prinde viaţă şi din care provine fiecare fiinţă.

I se păru într-o clipă că a înţeles sensul existenţei.

Se simţi bătrână de mii de ani şi înţeleaptă.

Simţi că fusese născută, că trăise şi murise de miliarde de ori în fiecare dintre fiinţele ce călcaseră pe Lumea Pământeană.

Simţi că viaţa nu avea să se sfârşească niciodată.

Nihal deschise ochii şi fu ca şi cum s-ar fi întors pe neaşteptate pe pământ.

Era noapte deplină. Nemişcată pe piatra aceea, călătorise în inima naturii o zi întreagă. Se sprijini epuizată de spătarul de piatră şi numai atunci îşi dădu seama că spiriduşii făceau cerc în jurul picioarelor ei. Fiecare dintre ei iradia o lumină blândă, colorată. În mijlocul tuturor celorlalţi stătea Phos: întins pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme, o privea surâzător.

— Cum a fost?

— Minunat, răspunse Nihal cu ochii şi cu inima încă pline de uimire.

De cină se îngrijise Phos.

— Tu stai cuminte aici. Noi căutăm ceva de pus în gură, îi spusese şi dispăruse repede în desiş urmat de o gloată numeroasă de semeni.

La întoarcere, ducea cu el, înfăşurată într-o cârpă ţinută de cele patru colţuri de tot atâţia spiriduşi, o grămadă mare cu cele mai bune trufandale de toamnă.

După ce se îmbuibară cu fructe uscate, Phos îi dădu lui Nihal un castronel plin cu un lichid dens şi transparent.

— Gustă.

Nihal mirosi uimită.

— Gustă, îţi spun. E foarte bun, şi pe urmă te ajută să te refaci după trudă.

Nihal duse puţin la buze: chiar era delicios.

— E ambrozie, răşina Tatălui Pădurii, cel mai mare copac al acestui codru. Nu-i rău deloc, aşa-i?

Nihal bău pe săturate, printre palavrele lui Phos şi ale celorlalţi spiriduşi. Când în sfârşit se culcuşi în iarbă cu gând să se uite la stele, adormi pe dată.

În noaptea aceea somnul îi fu în întregime lipsit de vise.

A doua zi se trezi perfect odihnită. Phos era singur lângă ea.

— Astăzi pleci?

Nihal se frecă la ochii.

— Cred că da. Ar trebui să vină Soana să mă ia.

— Acum suntem prieteni, nu?

— Sigur că suntem.

— Am ceva pentru tine. Un semn de prietenie.

Spiriduşul îi întinse o piatră preţioasa: era albă, dar în interiorul ei străluceau mii de scântei de toate culorile curcubeului. Nihal o suci şi o răsuci în mâini privind-o cu admiraţie.

— E o Lacrimă, explică Phos. Se găseşte la picioarele Părintelui Pădurii: când ambrozia se usucă, dă naştere acestor pietre. Este un fel de catalizator natural care dă putere şi măreşte durata vrăjilor. M-am gândit că ar putea fi un cadou frumos pentru tine când vei fi vrăjitoare. Şi, pe urmă, mai este şi un semn de recunoaştere: copaci precum Părintele Pădurii sunt în fiecare codru, deci Lacrimile sunt un simbol al poporului nostru. Oriunde te vei duce, spiriduşii te vor recunoaşte drept prietenă.

— Mulţumesc, Phos. E... foarte frumoasă.

Nihal era emoţionată. Ar fi vrut să dăruiască şi ea ceva la rândul ei, dar nu avea nimic pe măsură. Apoi îşi văzu spada, sprijinită încă de tronul de piatră.

— Eu nu am obiecte atât de preţioase să-ţi dăruiesc, îi spuse spiriduşului. Dar lucrul la care ţin cel mai mult este spada mea. I-o voi da tatălui meu să o topească şi-ţi voi aduce o spadă mică, potrivită cu dimensiunile tale.

Phos dădu din aripi cu entuziasm.

— Vei vedea, voi învăţa să trag spada din teacă şi voi deveni cel mai puternic spiriduş spadasin al Lumii Pământene.

Râseră amândoi, apoi Phos ciuli urechile.

— Vine Soana. Mai bine să nu mă vadă. Nu ar fi bucuroasă să ştie că te-am ajutat.

Îi zâmbi încă o dată şi se topi repede ca un fulger.

Soana ajunse puţin după aceea, însoţită de Sennar. Era şi

mai frumoasă decât de obicei. Cu ocazia aceea era îmbrăcată cu o tunică somptuoasă violet cu rune şi simboluri magice brodate cu negru şi auriu.

— Cum a mers? o întrebă.

Nihal savura deja triumful.

— Bine. Am intrat în legătură cu natura. A fost o experienţă fantastică.

Soana zâmbi misterioasă şi-i făcu un semn lui Sennar.

— Vom vedea.

Tânărul mag scoase din traista lui şase pietre, le aşeză pe pământ într-o anumită ordine şi se concentră: pe neaşteptate, se formară şase dâre luminoase care uniră pietrele pe perechi, formând o stea. Puse apoi mâna în centru şi focul izbucni înalt.

Numai atunci se apropie Soana. Închise ochii şi-şi desfăcu braţele, ţinând palmele îndreptate către cer.

— Prin aer şi apă, prin mare şi soare, prin zile şi nopţi, prin foc şi pământ, te invoc pe tine, spirit suprem, pentru ca sufletul discipolului meu să fie domolit de limbile focului tău.

Flacăra deveni mai vie.

Soana deschise ochii şi se uită intens la eleva ei în devenire.

— Pune mâna-n foc, Nihal.

Nihal crezu că nu a înţeles.

— Poftim?

— Am spus să pui mâna-n foc, repetă Soana, serioasă.

Nihal simţi că moare.

— Cum? Mâna-n fo...

— Nihal. Supune-te.

Privirea Soanei nu admitea replici, dar lui Nihal îi tremurau picioarele şi braţul ei refuza să se mişte. Îi veni ei rândul să închidă ochii şi să se roage cu disperare ca natura să o fi acceptat într-adevăr. *„Totul e unul şi unul e tot, flacăra nu arde pentru că e parte din mine şi eu sunt parte din ea”*, îşi repeta în timp ce întindea mâna. Când simţi că

se apropie căldura, avu mai puţin curaj. Avea gura uscată şi inima-i bătea să-i sară din piept. *Totul e unul şi unul e tot. Totul e unul şi unul e tot... Acum sau nicio-dată!* Nihal îşi ţinu răsuflarea şi lacrimile şi băgă mâna în foc.

Nicio durere. Nici măcar căldura pe care o simţise cu puţin înainte.

Când avu curajul să deschidă iar ochii, rămase fermecată: mâna ei era înconjurată de limbi de foc care o învăluiau ca o mănuşă.

Apoi Soana bătu o dată din palme, focul dispăru, flacăra se risipi şi totul fu ca mai înainte.

Nihal îşi privi mâna stupefiată: era rozalie şi proaspătă.

— E un miracol... murmură, ca şi când ar fi vorbit cu ea însăşi.

— Nu, Nihal. E un foc magic. Dacă m-ai fi minţit, acum mâna ta ar fi fost cenuşă.

Soana îi puse un braţ pe după umeri.

— Ai fost chiar curajoasă, eleva mea.

Şi Nihal simţi că învinsese.

Începu vremea instruirii.

Pentru Nihal fu o perioadă obositoare, dar fascinantă. Învăţă să aprecieze magia puţin câte puţin. Fiecare nouă vrajă o făcea să se simtă din ce în ce mai mult parte din viaţa care pulsează în fiecare lucru şi pe care o simţise în luminiş.

Fireşte, meditaţia o plictisea şi miile de exerciţii pregătitoare, indispensabile pentru învăţarea unei noi vrăji, o enervau. Dar în acelaşi timp începea să fie pasionată de eforturile acelea şi simţea cum îi coboară în suflet o linişte cu care nu era obişnuită.

Cu toate acestea, nu fu nevoie de mult, ca să fie clar că destinul ei nu era acela. Nihal învăţa cu uşurinţă, dar îi lipsea puterea forţei magice a marilor vrăjitori, care era bine conturată la Sennar.

Din noaptea în care îi venise în ajutor în codru,

raporturile lor se îmbunătăţiseră. O vreme, Nihal continuase să se ţină băţ şi să-i arunce priviri de foc, dar nu reuşise să păstreze acel comportament multă vreme. Încet, aproape fără să-şi dea seama, sfârşise prin a-l considera cel mai bun prieten al ei.

Petreceau tot timpul împreună, încât Nihal încetă să-şi mai frecventeze banda din Salazar: în băiatul acela cu părul roşu găsise prietenul care-i lipsise dintotdeauna.

În afară de instruirea pe care o primeau de la Soana, îi unea faptul că se simţeau diferiţi de alţii: el era un vrăjitor, şi sub domnia Tiranului vrăjitorii se bucurau de o reputaţie foarte proastă, iar ea o războinică, şi era o părere larg răspândită că destinul femeilor era acela de a se închide în casă, să facă copii, şi să-l mulţumească pe soţ. Se simţeau rebeli, făceau ceea ce voiau şi fabulau despre eroicele lor acţiuni viitoare. Fiindcă pentru Nihal devenise o certitudine: avea să se alăture trupelor care luptau împotriva Tiranului.

Soana şi Sennar îi vorbeau adesea despre Tiran: despre cum uzurpase tronurile regatelor Lumii Pământene şi instituise guverne bazate pe teroare; despre cum peste Pământurile cucerite coborâseră decadenţa şi sărăcia; despre cum ura toate rasele şi despre cum voia să le adune sub domnia lui sumbră.

Pe urmă, în ultima perioadă, din ce în ce mai des ajungeau în fierăria lui Livon oameni necunoscuţi care, în numele unui anumit acord cu Tiranul şi cu regele Darnel, făceau pe şest comenzi de arme fără să plătească. Făurarul părea să se teamă de ei şi, când soseau, o ascundea pe Nihal, care era constrânsă să asiste neputincioasă la tărăboiul acelor indivizi care răscoleau cu susul în jos atelierul şi-l maltratau pe tatăl ei. În acele împrejurări, furia îi clocotea în trup. Şi mâna-i alerga imediat la spadă.

Avea una nouă: după cum promisese, din cea veche pusese să fie forjată o mică spadă de care Phos fusese entuziasmat.

În schimb, îi dăduse tatălui ei Lacrima.

— Moşule, nu-mi faci o spadă cu asta încastrată pe ea?

Livon nu se lăsase rugat de două ori. Avusese ocazia, în zilele de absenţă ale fiicei sale, să se gândească la ea. Era evident că Nihal începea să crească, şi nu era corect să-i frângă aripile doar pentru că voia s-o ţină lângă el. Până în clipa aceea îşi urmase instinctul, dar îşi amintea cu claritate nerăbdarea de libertate care îl anima când era tânăr şi care adesea îl făcea să se opună tatălui lui. Înţelesese că era corect să o lase liberă şi să se limiteze să-i observe zborul de departe, gata să o susţină în caz de nevoie şi să o ferească de căderi distrugătoare.

Voia să-i demonstreze lui Nihal că era decis s-o lase să crească: i se păru că a-i forja o spadă era o modalitate bună.

Livon îşi dădu timp. Voia să creeze o spadă extraordinară, care n-ar fi abandonat-o niciodată pe Nihal şi care în orice clipă i-ar fi amintit de tatăl ei.

Se întâmplă ca un furnizor de-al lui, un pitic dezgheţat şi cu un bun simţ al negoţului, să-i vândă la un preţ bun un bloc mare de cristal negru, materialul cel mai rezistent din toată Lumea Pământeană. Se găsea numai pe Pământul Stâncilor, şi era acelaşi cu cel din care fusese construită Stânca. Livon nu-l mai prelucrase, dar cunoştea tehnica. Iar gândul unei spade negre îl entuziasma. Mai rămânea numai să-i vină o idee.

Armurierul se gândi atunci la Nihal, la felul ei de a fi, la ceea ce îi plăcea, şi hotărî că avea să realizeze ceva cu efigia unui dragon: i se părea de departe animalul cel mai potrivit să reprezinte temperamentul fiicei lui. Şi pe urmă, Nihal îi iubea pe cavaleri, şi cei mai puternici din Lumea Pământeană erau chiar Cavalerii Dragonului.

Spada se înfiripă în mintea lui cu toate amănuntele: la sfârşit nu-i rămase decât s-o extragă din cristal. Lucră multă vreme, mai ales noaptea, astfel încât pentru Nihal să fie o surpriză. Aplecat deasupra blocului negru, petrecea

ore întregi transpirând cu dalta în mână. Începu să profite de toate momentele în care Nihal lipsea, într-atât încât îşi neglijă munca obişnuită şi clienţii lui începură să se vaite.

— Se pierde vremea, nu? se amuză Nihal.

Pe urmă însă devenea serioasă.

— Moşule, ai nevoie de o mână de ajutor?

Livon dădea negativ din cap şi răspundea că o anumită lucrare foarte importantă îi cerea toată concentrarea. Nu putea să-i spună că era tocmai pentru ea, şi că nu se putea dedica unei alte lucrări.

Toţi armurierii, toţi meşteşugarii, toţi artiştii aşteaptă un moment ca acela pe care îl trăia el în timp ce vedea cum se naşte arma aceea.

Spada de cristal avea să fie capodopera lui.

Pe urmă, într-o dimineaţă, Livon o chemă pe Nihal. Avea chipul tras al celui care a lucrat toată noaptea şi şorţul jegos.

— Te simţi bine? îl întrebă ea îngrijorată.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine. Este unul dintre momentele cele mai frumoase din viaţa mea, răspunse Livon şi îi întinse o teacă de piele.

Când îi văzu conţinutul, lui Nihal i se tăie respiraţia. În lumina limpede a dimineţii scânteia o spadă lungă neagră, strălucitoare ca şi cum ar fi fost de sticlă, material căruia părea să-i împărtăşească transparenţa. Lama plată era ascuţită ca un brici şi se îngusta uşor către gardă. În jurul acesteia din urmă, cu secţiune dreptunghiulară, se încolăcea sinuos un dragon. Pe negrul armei se încastra capul lui alb: Lacrima. Fălcile animalului erau căscate, şi la fel şi aripile mari care se desfăceau către laturile lamei, lucrate astfel încât li se puteau zări reliefările venelor şi atât de subţiri încât erau transparente.

Era o armă minunată. Nihal nici nu avea curajul să o ia în mână. Livon realizase multe lucrări frumoase, dar aceea era o adevărată operă de artă.

— Îmi ceruseşi o spadă. Iat-o. Aceasta nu este o jucărie: este spada ta. Am lucrat-o gândindu-mă la tine. Este o armă care poate ataca şi apăra: o armă adevărată pentru un războinic adevărat.

Livon zâmbi şi Nihal îl privi cu ochi înlăcrimaţi.

— Măcar ia-o în mână, hai!

Când în sfârşit o ridică, Nihal se miră de felul în care se adapta palmei ei şi de cât era de uşor de manevrat şi uşoară la rândul ei.

Livon râse.

— Vezi că doar nu-i de sticlă! Acela-i cristal negru, cel mai dur material cunoscut. Ia priveşte.

Luă spada din mâinile lui Nihal şi o aşează pe bancul de lucru; apucă apoi un baros şi lovi cu putere aripile dragonului.

Nihal tresări, dar văzu că nici măcar o zgârietură nu o însemnase.

— Cu asta te vei putea duce în căutare de aventuri cât vei vrea.

Nihal sări de gâtul lui Livon îmbrăţişându-l cu însufleţire. Apoi se desprinse şi luă în mână spada ei nouă, ridicând-o în sus.

— Asta-i spada mea! Şi nu mă voi despărţi niciodată de ea!

Livon râse iar.

— De, pot să mor liniştit.

Nihal se uită surâzând la lama scânteietoare.

Spada deveni tovarăşa ei nedespărţită: nu era zi să nu-i atârne la şold. Adesea o folosea pentru a se antrena singură, pentru că nu avea pe nimeni cu care să facă scrimă. Sennar era prea ocupat cu studiile lui şi, atunci când accepta să se bată, hotărât nu era la înălţimea lui Nihal. Uneori, Nihal se duela cu Livon, dar de acum îl bătea cu uşurinţă. Şi pe urmă, aproape întotdeauna dormea în casa Soanei.

Atunci, în pauzele dintre lecţii, Nihal se ducea în Pădure şi încerca să se antreneze cu ajutorul lui Phos: spiriduşul îi arunca seminţe pe care fata încerca să le lovească din zbor, ori bătea cu lovituri frontale ramurile uscate. Nu era cine ştie ce antrenament, şi nici măcar nu era distractiv, dar avea totuşi posibilitatea să se menţină în formă şi să-şi mărească abilitatea şi forţa loviturilor. Încerca să se mulţumească cu puţinul acela de practică pentru că simţea o nevoie spasmodică să folosească spada.

Ocazia se lăsă îndelung aşteptată, dar într-un târziu sosi.

6
CAVALERUL DRAGONULUI

Trecuseră doi ani de când Nihal se dusese la marginea Pădurii ca s-o cunoască pe Soana şi să-i ceară s-o accepte ca elevă. Doi ani de învăţătură, de maturizare, de legături care se întăriseră. Dintre toate, prima cu Sennar: prieten, confident, complice şi în fine vrăjitor în toată regula.

Ceremonia de învestire trebuia să aibă loc în cadrul Consiliului Magilor şi avea să fie şi mai solemnă, deoarece Sennar decisese să-şi continue studiile pentru a deveni consilier.

Consiliul Magilor îşi muta propriul sediu în fiecare an, în aşa fel încât, pe rând, fiecare Pământ să aibă onoarea de a-l găzdui, şi era format din cei mai puternici opt vrăjitori – atât pentru capacităţile, cât şi pentru cunoştinţele lor – din fiecare dintre cele opt Pământuri.

Era tot ceea ce mai rămânea din democraţia Lumii Pământene. În trecut, îndrumase viaţa culturală şi ştiinţifică, dar de aproape patruzeci de ani, ajutat de consensul regenţilor Pământurilor Libere, organiza şi dirija războiul de rezistenţă împotriva Tiranului.

Consiliul conducea şi comunitatea vrăjitorilor din Lumea Pământeană, şi acesteia trebuia să i se adreseze fiecare mag pentru propria învestire. De când îşi făcuse apariţia Tiranul, se întâmpla din ce în ce mai des ca în rândurile armatei să fie cel puţin un mag care descânta armele sau chiar, în situaţiile mai disperate, ieşea să lupte cu forţa magiei lui.

Pentru Nihal era prima călătorie din viaţa ei. Nu că ar fi rămas până atunci închisă între zidurile Salazarului: însoţindu-l pe Livon la furnizorii lui, avusese posibilitatea să viziteze alte turnuri ale Pământului Vântului, dar nu se îndepărtase niciodată la mai mult de jumătate de zi de

drum. Şi pe înserat era mereu acasă.

De data aceea era diferit: aveau să doarmă în aer liber, aveau să meargă leghe după leghe şi în sfârşit să ajungă pe un Pământ pe care nu-l mai văzuse şi despre care auzise povestindu-se.

Perspectiva aceasta o entuziasmă mult pe Nihal şi continuă să fie astfel pe parcursul întregii călătorii. În timp ce milele alergau pe sub picioarele ei, sau atunci când se odihneau seara în jurul focului, cu dureri în picioare şi cu mintea golită de oboseală, se gândea că i-ar fi plăcut o viaţă aşa, petrecută de la un drum la altul, de la un Pământ la altul, trăind mii de aventuri cu spada ei.

Sennar avea cu totul altă dispoziţie. Stăpânit de rolul lui nou, nu făcea altceva decât să se gândească la iminenta lui iniţiere. Nu ştia dacă era mai puternică dorinţa de a fi cât mai repede vrăjitor ori teama de ritul de iniţiere: pe de o parte, se temea că nu va fi la înălţime, pe de alta, abia aştepta să primească învestirea.

Mai era apoi Soana, care se comporta chiar ciudat. Ea, în general atât de cumpătată şi de rezervată, era pe neaşteptate deschisă, senină, chiar hazlie. Nihal învăţase să o cunoască şi să o iubească, dar de puţine ori o văzuse atât de dispusă să-şi dea pe faţă propria bucurie. Se părea că o anume aşteptare o lumina cu o rază nouă care făcea să-i strălucească frumuseţea.

Ajunseră să vadă graniţa în cea de a zecea zi de drum.

Pământul Vântului era considerat de Pământurile Libere, chiar dacă cu oarecare rezervă, un teritoriu prieten: frontiera nu era încă supravegheată şi trecerea oamenilor, şi în oarecare măsură şi trecerea mărfurilor, nu era supusă controalelor.

Nihal mergea cu ceilalţi, prinsă ca de obicei de un murmur interior, când atenţia îi fu atrasă de o umbră uriaşă, prea rapidă ca să fie a unui nor. Din reflex îşi ridică privirea spre cer şi ceea ce văzu o ţintui pe loc, cu capul în

sus şi cu ochii plini de uimire.

La mică distanţă deasupra lor plutea un dragon. Animalul făcea volte leneşe în aerul nemişcat al dimineţii şi razele soarelui pătrundeau prin aripile lui subţiri. Era chiar ca dragonul de pe spada ei: aceeaşi alură, aceeaşi vigoare, aceeaşi frumuseţe. Avea hamurile şi şaua aurite şi era călărit de un om acoperit cu totul de o armură lucitoare. După ce făcu o voltă mai amplă decât celelalte, dragonul plană cu delicateţe pe iarbă, puţin mai încolo de grup. Nihal îl privea cu ochii larg deschişi, parcă ar fi vrut să-şi umple privirea şi inima cu spectacolul acela. Nu-şi dădu seama că Soana alergase spre cavaler cu un avânt neobişnuit. Omul coborî sprinten de pe dragon, îşi scoase coiful, luă mâinile Soanei într-ale sale şi le sărută lung.

Soana zâmbi.

— Adoratul meu.

Cavalerul îndreptă către vrăjitoare o privire complice.

— Mi se pare o eternitate de când nu ne-am văzut.

Şi Soana, care de obicei susţinea privirea oricui, ba mai mult îi constrângea pe ceilalţi să şi-o plece pe a lor, lăsă ochii în jos.

— Un dragon! Ai văzut? Un dragon!

Exclamaţia lui Sennar o readuse pe Nihal printre muritori. Tânărul mag era entuziasmat şi se îndrepta decis către acel animal imens.

După o clipă de ezitare, Nihal se hotărî să-l urmeze. Pe măsură ce se apropia de dragon, îi urmărea detaliile: avea ochi roşii pătrunzători, care o scrutau din ere uitate, şi aripile îi acopereau şoldurile maiestuoase, care pulsau de viaţă. Nemişcat ca o sculptură, avea măreţia unei sculpturi. Era verde-deschis, dar un verde plin de nuanţe surprinzătoare: pe laturile capului bătea în roşu, se întuneca pe ridicătura coloanei vertebrale şi pe nervurile aripilor şi devenea mai deschis la culoare pe pieptul impunător.

Nihal îşi spuse că nu exista nimic mai frumos şi mai tare,

nimic mai grandios şi mai puternic: cum trebuia să fie să-l poţi călări, să-i simţi bătăile inimii, să străbaţi cerul împreună cu el...

Când Sennar începu să-l mângâie pe dragon pe bot, cavalerul tresări imediat.

— Fii atent, băiete!

— Nu-ţi face griji, răspunse Sennar fără să se oprească.

Cavalerul privi circumspect gata să sară la cel mai mic semn de pericol, dar îşi dădu seama, nu fără oarecare uimire, că dragonul lui era liniştit. Ba mai mult, era cu siguranţă în largul lui.

Nihal nu rezistă. Se apropie încă puţin şi la rândul ei întinse mâna. Glasul Soanei i-o opri în aer.

— Tu nu, Nihal! îi porunci. Un dragon îi este devotat numai cavalerului lui şi nu le permite străinilor să se apropie. Sennar o poate face datorită puterilor lui.

Nihal îşi lăsă mâna în jos, deziluzionată: dorea enorm să atingă acea creatură. Cavalerii Dragonului reprezentau tot ceea ce ar fi vrut să fie ea. Erau războinici, cei mai tari din Lumea Pământeană, şi luptau împreună cu Pământurile Libere împotriva Tiranului. Şi pe urmă zburau pe cer în contact telepatic cu dragonii lor, contopiţi ca o singură fiinţă.

— Copii, acesta e Fen, generalul Cavalerilor Dragonului, de pe Pământul Soarelui. Fen, lasă-mă să ţi-l prezint pe elevul meu Sennar. În schimb, ea e Nihal... Nihal?

Acum, când avea un dragon adevărat în faţă, Nihal nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe el. Era complet ameţită, atât încât de abia îşi dădu seama că Soana vorbea.

Un semn cu cotul al lui Sennar o obligă să-şi mute atenţia de la dragon la cavaler. Şi fu o fulgerare.

Fen era un om tânăr, chiar dacă nu chiar un băiat. Înalt, impunător, de o frumuseţe pe care Nihal o credea să fie numai a statuilor. Pe sub platoşă se ghicea un fizic suplu şi puternic ca al unui atlet. Părul castaniu se aduna în bucle în jurul capului. Faţa era un oval perfect, buzele bine desenate

şi cărnoase, curbate într-un surâs cutezător, şi ochii de un verde intens. În ochii aceia era culoarea Pădurii primăvara, verdele tuturor smaraldelor din Lumea Pământeană.

Lui Nihal, cavalerul acela i se păru frumos, puternic şi curajos ca un erou. Simţi pe neaşteptate cum se înroşeşte şi se auzi bâlbâind ceva, dar i se părea că vorbele îi zburaseră cu toatele de pe buze.

Fen le zâmbi celor doi copii.

— Îmi face plăcere să vă cunosc. Soana mi-a vorbit mult despre voi. Şi chiar trebuie să ţi-o spun, Sennar: nu am mai văzut pe nimeni să-l mângâie pe Gaart ca şi cum ar fi un pisoi!

Apoi i se adresă din nou Soanei şi o strânse duios de braţ.

— A fost grea călătoria?

— Deloc. Ne-am distrat. Este o vară frumoasă.

— Nu-mi place să călătoreşti singură în vremuri ca astea.

— Prostii! zise ea făcând un semn cu mâna. Ştii bine că ştiu să mă apăr.

— Oricum, acum voi fi eu să te conduc la palatul regal.

Cavalerul nu mai adăugă altceva: cu toată împotrivirea hazlie a Soanei, Fen o luă în braţe şi o aşeză politicos pe şaua lui Gaart, astfel încât să călărească asemenea unei amazoane.

— Copii, pentru voi am făcut rost de doi cai: un scutier de-al meu vă aşteaptă la graniţă.

Nihal îşi regăsi cuvintele dintr-odată:

— Mă pot urca şi eu pe dragon?

— Îmi pare rău Nihal, dar Gaart nu suportă mai mult de două persoane pe spatele lui.

— Doar că... e aşa frumos... bolborosi Nihal şi imediat după aceea se blestemă că nu-şi muşcase limba.

Fen râse din suflet.

— Ai auzit, Gaart? Este ziua ta norocoasă!

Apoi se uită cu atenţie la şoldul lui Nihal.

— Mai curând spada ta: aia sigur e frumoasă.

— Care... care spadă?

— Asta, zise cavalerul şi, însoţind cuvintele cu gestul, atinse garda spadei.

Imediat ce mâna lui Fen îi atinse şoldul, Nihal îşi simţi urechile în flăcări.

— Soana mi-a spus că vrei să devii războinic: cum te descurci la scrimă?

Nihal îi aruncă o privire pierdută cavalerului.

— Cine, eu?

Sennar ridică ochii la cer şi-i mai dădu un al doilea cot prietenei lui.

— Mă descurc, se hotărî să răspundă fata.

— Foarte bine. Atunci, când vom fi la Laodamea, în palatul regal, vom schimba câteva lovituri. Astfel îmi vei arăta de ce eşti în stare.

Deci Fen se urcă pe Gaart, înconjură cu braţele corpul Soanei şi ţâşni în zbor.

Lui Nihal i se păru că-şi regăseşte suflul după o lungă apnee.

Sennar îi puse o mână pe umăr.

— Trebuie să ne ducem să ne luăm caii: mai bine să mergem.

— Sigur, sigur... zise Nihal revenindu-şi şi încercând să-şi regăsească liniştea.

În timp ce călăreau în inima Pământului Apei, Nihal nu făcu altceva decât să se gândească la Fen. Până şi Gaart fusese eclipsat faţă de el.

Se întreba ce o apucase: ce dracu, până la urmă în viaţa ei văzuse mult mai mulţi bărbaţi decât femei. Şi Fen nu era altceva decât un războinic, şi atât. Şi totuşi, dacă se gândea iar la ochii aceia...

— Nu-i de tine, zise Sennar cu un surâs şmecher.

— Ce, scuză-mă?

— Ce, crezi că nu mi-am dat seama cum îl priveai pe Fen? Jur, o privire cu adevărat neruşinată, adăugă ironic.

Nihal se înroşi.

— Da’... da’ ce naiba tot zici? Şi cum de-ţi permiţi? Eu mă uitam la dragon!

— Ei, hai, spune-i adevărul duşmanului tău cordial...

— Eu nu mă uitam la Fen! i-o întoarse Nihal supărată. Doar că el e un Cavaler al Dragonului... şi eu vreau să fiu o războinică... şi pe urmă dragonul lui e foarte frumos... şi platoşa lui... armele...

Justificarea aceea patetică muri într-o bâlbâială.

— Să ştii că nu-i o nenorocire dacă-ţi place: e înalt, impunător, puternic. Şi e cavaler, cum s-ar spune un erou, nu? Fireşte că nici măcar nu poţi fi luată puţin peste picior!

Nihal nu se învrednici să răspundă. Strânse hăţurile calului ei şi încercă să se gândească la altceva. Dar, dacă închidea ochii, continua să-l revadă pe Fen, şi inima ei îşi accelera bătăile.

După câteva minute de tăcere, Nihal nu mai fu bosumflată şi-l întrebă pe Sennar:

— Tatăl tău era scutierul unui cavaler: ce ştii despre Ordin?

— Cavalerul pe care îl servea tatăl meu călărea un Dragon Albastru: este un animal diferit, mai mic, asemănător cu un şarpe mare. Fen aparţine Ordinului Cavalerilor Pământului Soarelui, un ordin străvechi. Dragonii lor sunt crescuţi numai pe Pământul Soarelui, dar altădată nu era aşa: dragonii veneau de pe Pământuri diferite şi cavalerii nu erau supuşi nici unei autorităţi. Erau legaţi numai de dragonul lor şi de Ordin şi trăiau mai curând ca nişte mercenari, punându-şi abilităţile în slujba celui mai bun angajator. Pe timpul Războiului de Două Sute de Ani, aproape fiecare armată număra în rândurile ei un Cavaler al Dragonului.

Nihal asculta cu atenţie.

— Când s-a stabilit pacea, Ordinul a părut să se împrăştie. Unii dintre cavaleri au rămas pe Pământul Soarelui pentru a înfiinţa Academia, pe când alţii au părăsit

Lumea Pământeană, urcând curenţii Saarului sau traversând Marele Deşert. Însă de când a început mai apoi războiul cu Tiranul şi toate Pământurile Libere şi-au unit armatele într-una singură mare, Cavalerii Dragonului sunt angajaţi mai mult ca generali şi comandanţi ai acelor trupe. Astăzi sunt în serviciul Consiliului Magilor. Asta e tot ce ştiu. Oricum, îţi pot da un sfat? Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş gândi prea mult la Fen...

Dar acele ultime cuvinte ale lui Sennar fură aruncate în vânt.

Nihal era iar pierdută în privirile Cavalerului Dragonului.

7
PE PĂMÂNTUL APEI

Stupoarea trecu puţin câte puţin. Pe parcursul a multe leghe în interiorul Pământului Apei nu părea să fie nicio modificare reală a peisajului: iar stepe, poate mai verzi decât acelea care înconjurau Salazar, dar tot acelaşi, nesfârşit, ocean plat de iarbă.

Pe urmă, din senin, începură să răsară pâraie. Păreau să ţâşnească din pământ ca sângele şiroind lent dintr-o rană. Mai întâi nu fură altceva decât nişte şipote, late cât braţul şi puţin adânci, dar destul de repede începură să se lărgească în cursuri de apă mai abundente, până când se transformară în adevărate râuri.

Apa deveni stăpâna absolută a peisajului: erau râuri peste tot, şi izvoare limpezi şi încă mici pâraie care brăzdau pământul ca nişte lacrimi. Cursurile de apă păreau de cristal: peşti multicolori săltau printre trestii şi alge lungi se îndoiau la suflarea uşoară a curenţilor. Culoarea ierbii era de o intensitate orbitoare. Locul acela era regatul verdelui şi al apei: un pământ curat, spălat de mii de râuri şi împodobit cu mii de copaci.

Nihal privea în jurul ei cu ochii mari. Îi veni iar în minte viziunea pe care o avusese în luminiş: poate acela era pământul în care spiritele naturii îşi manifestau toată puterea lor, locul în care pădurile se extindeau la infinit.

— Închide gura, Nihal, glumi Sennar, dar şi el era pătruns de toată acea splendoare.

Încet, apărură şi primele sate: se iveau pe insuliţe create de meandrele diferitelor cursuri de apă, şi adesea se întindeau cu case lacustre până deasupra fluviilor. Părea că pe pământurile acelea oamenii găsiseră cea mai bună simbioză pentru a trăi laolaltă cu natura luxuriantă.

Sennar şi Nihal se minunau dintr-una într-alta, dar ce era mai frumos de abia acum urma să vină. După jumătate de dimineaţă de mers, cei doi călători ajunseră în fine în faţa palatului cel mai impresionant pe care-l văzuseră vreodată.

Era un fel de castel, mai curând masiv, făcut din pietroaie pătrate, care se desfăşura pe de-a-ntregul pe marginea unei cascade uriaşe. Apa curgea pe contraforţii lui, separându-se în mii de pâraie, care se aruncau cu furie către genune şi cădeau cam în vreo şaizeci de braţe, pentru ca apoi să sfârşească într-un lac de un albastru foarte adânc. Intrarea principală se deschidea tocmai în partea de mijloc a cascadei. Acolo, în faţa castelului, îi aşteptau Fen şi Soana.

Vizitatorii fură primiţi de nişte paji, care le urară bun sosit şi îi conduseră în camerele lor, învecinate cu toatele şi care dădeau spre abisul cascadei.

Priveliştea de care te bucurai de la fereastră îţi tăia răsuflarea: ducându-se la fereastră, Nihal nu înţelese dacă ceea ce vedea erau apele lacului sau mai curând cerul care, din cine ştie ce capriciu al zeilor, decisese să se răstoarne şi să coboare pe pământ.

Rămase acolo, fermecată, până când Soana bătu la uşa ei: sosise momentul să-i cunoască pe regenţii Pământului Apelor.

Soana îi conduse pe Nihal şi pe Sennar în inima castelului regal: o sală perfect circulară, acoperită de un tavan semicircular de cristal peste care curgea apa cascadei.

Părea că eşti într-o altă lume. Sennar şi Nihal, cu nasul în sus, nu conteneau să privească mişcarea apei care deforma şi redesena contururile a ceea ce era afară, atât încât, atunci când Galla şi Astrea îşi făcură intrarea, aproape că fură luaţi pe neaşteptate.

Nihal nu mai văzuse o nimfă a apelor. Astrea mergea ca şi cum ar fi fost purtată de o briză uşoară şi părea să nu atingă pământul: era desculţă şi corpul ei subţire era

acoperit de o rochie impalpabilă. Avea păr transparent, asemănător cu apa pură, care se răspândea foarte lung în aerul înconjurător după ce descrisese unduiri ample. Era evident că lumea ei nu era cea a oamenilor. Regina Pământului Apelor era o emanaţie a naturii, o fiică îndrăgită a ei.

Galla o ţinea de mână. Regele era doar un om: o anumită delicateţe din trăsături îl făcea să pară foarte tânăr, dar la braţul nimfei părea unul obişnuit, un locuitor necioplit al pământului.

Dintotdeauna, pe Pământul Apei trăiau amândouă popoarele. Vreme îndelungată se suportaseră pe rând, încercând să aibă cât mai puţine contacte: oamenii locuiau în sate pitoreşti în luminişuri ori în case lacustre, nimfele deoparte în codrii lor.

Căsătoria Astreei şi a lui Galla fu însă prima căsătorie mixtă din regiune şi inaugură o eră nouă.

Galla făcea parte din familia regală. Cu toate că locuiau împreună, cele două popoare nu aveau o organizare comună: Pământul Apelor era guvernat de oameni care se aflau în Consiliul Regilor, pe când nimfele aveau o regină a lor, abia recunoscută de fiinţele umane. Până când tânărul Galla nu avu prostul gust de a se îndrăgosti de Astrea.

Uniunii i se împotriviră ambele părţi. Părinţii lui Galla se văitau că nu se mai văzuse un om care să se căsătorească cu una dintre acele creaturi diabolice. Era o plebee oarecare, menită să se fâţâie pe jumătate goală prin păduri.

În ce le priveşte, nimfele îi interziseră Astreei ulterioare contacte cu omul acela: era o fiinţă umană, sau mai bine zis o fiinţă necioplită, incapabilă să trăiască în armonie cu spiritele înaintaşilor.

Dar Galla şi Astrea nu se lăsară învinşi, continuară să se vadă cu toate interdicţiile, nu încetară să viseze o viaţă împreună şi înfrânseră toate regulile nescrise despre convieţuirea dintre nimfe şi oameni.

Din ziua nunţii lor se schimbară multe lucruri.

Regele şi regina stabiliră că nu vor mai fi diviziuni şi că cele două rase vor trebui să coopereze. În acest scop, puseră să se construiască sate în care oamenii şi nimfele să trăiască unii lângă alţii. A fost o experienţă reuşită: la început, cele două popoare se priviseră cu suspiciune, dar viaţa în comun îi împinse lent să se accepte.

Astrea i se adresă Soanei:

— Vrăjitoarea mea, sunt bucuroasă că te întorci să ne vizitezi după o absenţă atât de lungă. Poporul meu şi Consiliul au nevoie de înţelepciunea ta: circulă zvonuri teribile şi simt în inima mea că puterea Tiranului creşte tot mai mult.

La cuvintele acelea, consortul ei îi strânse mâna şi o privi cu duioşie.

— Îţi mulţumesc, regină, răspunse Soana, dar ştii bine că prea puţin contează contribuţia mea la deciziile Consiliului. De aceea l-am dus până aici pe cel mai bun elev al meu, Sennar. Am putut vedea şi ascuţi uriaşele lui capacităţi. Şi sunt sigură că îi va fi de mare ajutor lumii noastre oropsite de tiranie.

Galla îl privi pe Sennar cu simpatie.

— Cred că ai dreptate, Soana: poate tânărul acesta este ceea ce Consiliul aşteaptă de multă vreme, din ziua în care Reis l-a părăsit. Un îndrumător puternic şi sigur care să ştie să ne arate drumul către libertate.

Tânărul vrăjitor îşi drese glasul:

— Tot ceea ce sper, deocamdată, este să-mi pot aduce contribuţia în lupta tuturor Pământurilor libere contra Tiranului. Nu ştiu ce planuri a rezervat destinul pentru mine. Dar sunt măgulit de încrederea pe care mi-o demonstraţi voi toţi.

În timp ce avea loc discursul acela însă, toată atenţia Astreei era îndreptată către Nihal. O fixa cu mare curiozitate, încât fata începu să se simtă stânjenită.

— Dar copila aceasta din urma ta, Soana...

Regina nu avu cum să continue: o privire a Soanei o rugă să se oprească.

Nihal era zăpăcită. Se întrebă ce voia să spună regina şi de ce o privea atât de intens. Fu destul de tentată să-i ceară explicaţii Soanei, dar tovărăşia se destrămase deja şi fiecare lua loc la masa lungă aşezată în centrul salonului.

Nihal îi urmă pe ceilalţi, tot gânditoare, până când vederea mesei mari aranjate şterse orice altă reflecţie. Rămăsese numai un loc liber, şi locul acela era lângă Fen.

Nihal simţi o tresărire în stomac. Inima începu să-i bată cu putere şi o clipă se temu că acea tresărire ar fi putut fi văzută şi de ceilalţi meseni. Se apropie de locul ei cu falsă stăpânire de sine, dar numai ce se apucă să mişte scaunul că Fen îi şi adresă un zâmbet luminos.

„Blestemate urechi”, se gândi Nihal, simţindu-şi-le în flăcări, „şi genunchi blestemaţi. De ce dracu tremuraţi?”

Sennar, care era aşezat chiar în faţa ei, îi făcu cu ochiul pentru a o ironiza cu drăgălăşenie. De cealaltă parte a lui Fen era Soana. În tot timpul prânzului vorbi cu Astrea şi cu Galla despre război şi despre Tiran. Doar uneori se întorcea către cavaler, dar el nu economisea nicio politeţe. Îi umplea paharul, îi zâmbea şi din când în când îi atingea genunchiul pe sub faţa de masă.

Nihal încercă să-şi ţină firea. Îşi plecă ochii în farfurie şi se apucă să mănânce în cea mai mare grabă. Nu simţea gustul mâncărurilor. Nu participa la conversaţie. Sesiza numai prezenţa cavalerului lângă ea. Avea acelaşi efect ca şi cum ar fi stat lângă un foc. Şi îi mai simţea parfumul: nu o aromă specială, ci simplul miros al pielii lui. Da, lângă foc, şi cu capul în jos.

Cu toate eforturile ei, Nihal nu reuşi să-l evite pe Fen şi privirea lui în tot timpul mesei.

— Ei bine, vrei să-mi dezvălui secretul tău?

Nihal înghiţi prea repede dumicatul pe care îl mesteca, dădu pe gât apă din plin şi se întoarse spre cavaler cu aerul mielului care a întâlnit lupul.

— Care... care secret?

— Mă refer la acela al spadei tale. De unde vine o armă atât de frumoasă?

— De unde vine?

Fen izbucni în râs.

— Ascultă puţin, tu răspunzi întotdeauna întrebărilor cu alte întrebări?

— Da. Adică nu. Nu întotdeauna. Uneori.

— Am înţeles, nu vrei să-mi dezvălui numele armurierului tău de încredere. Dar e corect aşa. Fiecare războinic cu misterul lui.

Nihal bolborosi un „Sigur, exact...", până când vocea providenţială a Soanei întrerupse conversaţia aceea patetică.

— Nihal, Sennar are nevoie de un asistent în noaptea asta. Va medita pentru a se pregăti pentru proba de mâine şi este nevoie de cineva care să nu fie chiar afon în magie care să-l ajute. M-am gândit la tine. Ce spui?

Nihal abia aştepta ca supliciul acela de prânz să se termine.

— Da, da. sigur. O voi face cu plăcere.

— Asta înseamnă că va trebui să ne grăbim după-amiază să exersăm cu spada, încheie Fen.

Şi urechile lui Nihal se înroşiră definitiv pentru ultima oară.

Odată prânzul isprăvit, Astrea şi Galla salutară şi oaspeţii se retraseră. Străbătând coridorul lung care-i conducea spre camerele lor, Sennar începu s-o tachineze pe Nihal.

— Deci?

— Deci ce?

— Eşti gata pentru un somn bun reconfortant?

— Sigur. De ce?

— Nu, nimic. Doar că în noaptea asta ne aşteaptă o veghe îndelungă, de aceea ne convine să ne odihnim puţin acum. Şi nu aş vrea ca tu, cu toate gândurile pe care le ai...

Nihal se necăji.

— Să ştii că voi dormi mai bine ca niciodată. N-am chiar niciun gând.

Sennar zâmbi.

— Cu atât mai bine. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Nihal intră în camera ei şi închise uşa în nasul prietenului ei.

Dacă în după-amiaza aceea Nihal ar fi bătut la uşa lui Sennar n-ar fi fost nicio noutate. Nu numai o dată se întâmplase ca, în timpul nopţilor lungi petrecute în casa de la marginea pădurii, Nihal să-şi înfrângă mândria şi să se ducă să-şi caute prietenul.

I se întâmplase adesea să aibă coşmaruri asemănătoare cu cel din prima noapte petrecută în Pădure şi să audă prin somn glasuri pline de disperare.

Se trezea terorizată din visele astea. Primele dăţi plânsese în întuneric, dar într-o noapte îşi luase inima-n dinţi şi rezolvase problema ducându-se la Sennar. De atunci, se sprijinise întotdeauna pe prietenul ei ca să depăşească momentele acelea înspăimântătoare, chiar dacă nu-i dezvăluise niciodată natura coşmarurilor ei.

Însă, în după-amiaza aceea, Nihal nu avu nevoie de Sennar: pur şi simplu nu reuşi să închidă un ochi.

Fen îi dăduse întâlnire câteva ore mai târziu şi ea nu reuşea să se gândească la altceva. Se pregătea să înfrunte un Cavaler al Dragonului, sau mai bine zis pe unul dintre cei mai puternici luptători din lume: sosise în sfârşit momentul să probeze dacă avea într-adevăr stofă de războinic. Dar nu numai asta o tulbura. „şi dacă Sennar avea într-adevăr dreptate şi eu m-oi fi îndrăgostit?”, se întreba. Eventualitatea i se părea chiar lipsită de demnitate: războinicii luptă, nu se pierd în lucruri romantice.

Cu toate acestea, continuă să se gândească la Fen şi la felul în care îi zâmbise când se aşezase la masă.

Deşi nu adormise, ora întrecerii în luptă o luă pe nepregătite: scutierul lui Fen, un băiat mai mic ca ea, veni să-i bată la uşă pentru a o conduce în sala armelor din palat.

Cavalerul o aştepta gata de duel. Oprit în mijlocul sălii, acoperit de armura lui aurie care îi lăsa la vedere doar capul, avea o expresie cu totul diferită de cea de cu câteva ore înainte. Îi dispăruse zâmbetul de pe faţă şi în ochii lui se citea o concentrare absolută.

În faţa omului aceluia, Nihal se simţi mică şi dezorientată. Fu pe loc tentată să o ia la goană cât o ţineau picioarele, dar se abţinu, repetându-şi că prima calitate a unui războinic era curajul.

— Nu ai cu ce să-ţi protejezi corpul? o întrebă Fen imediat ce o văzu.

— Nu. De fapt, nu am mai luptat până acum. În mod serios, vreau să zic, răspunse Nihal.

— Nimic rău. Asta înseamnă că te vei baza pe agilitatea ta.

Nihal încuviinţă sigură pe ea, dar avea un nod în gât care nu se ducea nici în sus, nici în jos, şi mintea năpădită de gânduri.

— În gardă, somă Fen.

Şi Nihal nu mai ştiu ce să facă.

Încercă să se calmeze şi să recapituleze tot ceea ce învăţase despre arta armelor în scurta ei viaţă, deci se aşeză în poziţie de atac.

Atacul lui Fen fu ameţitor şi neaşteptat: lupta în forţă, încercând pe faţă să-şi obosească şi să-şi zăpăcească adversarul. Îi fu uşor: Nihal era terorizată, răvăşită şi prea puţin concentrată. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, nu reuşea să-şi ia ochii de pe chipul lui Fen. I se părea că lumea s-a sfârşit şi a început cu omul acela, care, cu mişcări precise, înainta către ea cu spada în mână.

Nihal prinse să cedeze teren încă de la început. Nu reuşi

nici măcar să organizeze o închipuire de asalt: după câteva lovituri, spada îi zbură din mână şi ea căzu distrusă la pământ.

Fen o privi uimit.

— Măi? Vrei să lupţi sau ce? Nu-mi spune că e tot ce ştii să faci!

Nihal simţi că începe să plângă.

— Soana mi-a spus că eşti bună. Nu-ţi fie teamă. Arată-mi de ce eşti în stare.

Nu te gândi la nimic. Luptă. Luptă şi atât! Nihal se ridică, hotărâtă s-o facă serios. Închise ochii. Îşi goli mintea. *Nihal, cine-ţi stă dinainte? Un duşman. Nimic altceva decât un duşman. Este frumos, fireşte, şi poate începi să te îndrăgosteşti. Dar asta nu are nimic de-a face cu lupta. De altfel, vrei să-i atragi atenţia? Ei bine, atunci demonstrează-i cât eşti de bună cu spada. Pentru că eşti bună, o ştii doar. Tu eşti bună. Trebuie doar să-i arăţi asta.*

Nihal rămase cu ochii închişi până când simţi lovitura lui Fen care se năpustea asupra ei. Numai atunci fu gata să înceapă cu adevărat. Se feri în ultima clipă cu o mişcare laterală şi începu să se obişnuiască cu spaţiul în care se mişca. Nu para, nu ataca. Se limita să se apere cu precizie de fiecare lovitură a lui Fen.

Iar închise ochii şi ascultă ritmul paşilor adversarului. Le ghici cadenţa, înţelese care erau mişcările lui obişnuite. Apoi începu să atace.

Punctul slab al lui Fen era faptul că era previzibil: avea o tehnică impecabilă, dar tocmai de aceea previzibilă. În scurt timp, Nihal fu în stare să-i anticipeze mişcările. Atunci începu să se mişte cu rapiditate. Pară fiecare lovitură. Începu să atace cu lovituri ample frontale de sus, constrângându-l pe Fen să se retragă. Apoi făcu nişte fente şi se apropie de adversar, forţându-l să ridice spada. Era ceea ce aştepta ea: îşi îndoi genunchii şi se porni să lovească de jos. Dar cavalerul nu prea era atât de

nepregătit. Nihal nu observase că de ceva vreme ţinea spada cu o singură mână. Fen avea o mână liberă şi cu aia, ca un fulger, îi apucă braţul sucindu-i încheietura: era dezarmată.

Rămaseră în poziţia aceea câteva clipe, nemişcaţi, gâfâind. Dintr-odată, Nihal îşi dădu seama că era la o suflare de buzele lui Fen. Se înroşi, se eliberă şi dintr-o săritură recâştigă distanţa de siguranţă.

Fen îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Ei bine, Soana avea dreptate!

Nihal îşi reţinu un zâmbet de mândrie. Îi plăcea să lupte cu omul acela. Nu era deloc previzibil. Era exact. Avea capacitatea de a rămâne lucid. Şi era gata de orice numai să câştige.

— Eşti gata să reîncepem? o întrebă Fen.

Nihal îşi depăşise teama.

— Nu cer nimic altceva.

Cei doi luptători îşi petrecură după-amiaza exersând, luptând fără încetare. Nihal se simţea liberă şi fericită: nu se gândea la nimic, corpul ei sălta precis şi părea să se mişte de la sine. Elanul şi vâltoarea luptei o îmbătau, şi cu cât lupta, cu atât mai încântată se simţea. Nici măcar nu-şi dăduse seama că Sennar venise şi el şi îi observa dintr-un colţ. La sfârşit, se aşezară pe pardoseală, cu spatele sprijinit de perete, transpiraţi şi epuizaţi.

— De obicei, cu cine te antrenezi?

— Cu nimeni.

— Adică cum „cu nimeni”?

— Păi, ştii, Sennar e un dezastru cu spada...

— Atunci ascultă, Nihal. Am o propunere pentru tine. Tu ai un talent natural care nu trebuie risipit. Soana vine des să mă vadă. Aş vrea să vii şi tu şi să mă laşi să te antrenez.

Lui Nihal i se păru că i se opreşte inima.

Îşi imagină petrecând cu Fen mii de după-amieze ca aceea, şi poate altele, doar vorbind. Explodând de bucurie, încercă să-şi mascheze emoţia luând un aer priceput.

— Pentru mine... da, cred că ar putea funcţiona.

Fen râse din toată inima. Apoi îi întinse mâna şi o ajută să se ridice.

Aşa îşi începu Nihal cariera de războinic.

Abia aştepta să-i povestească totul lui Sennar, dar avu surpriza să se trezească cu el în faţa ei imediat ce ieşi din sala armelor, mohorât la chip.

— Sennar, nu ştii ce de-abia mi-a...

Sennar nu o lăsă să continue.

— Ba ştiu, de fapt. Şi permite-mi să-ţi spun că te bagi în bucluc.

— Dar ce naiba tot zici?

— Nihal, nu-ţi face iluzii în legătură cu Fen.

— Oh, ce naiba, iar? Atunci, chiar ai o idee fixă.

— Să ştii că aici cea care are o idee fixă eşti tu.

Fata pufni.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Nihal...

— Te văicăreşti mereu că par un băiat. Dacă m-am aprins înseamnă că nu am uitat care este datoria unei domnişoare cuminţi...

— Nihal, ascultă-mă...

— ... Să găsească pe cineva care s-o ia de nevastă! încheie Nihal cu un zâmbet larg.

— Ascultă, Nihal. Vreau să fiu sincer cu tine. Fen o iubeşte pe Soana. Şi Soana îl iubeşte pe el.

Zâmbetul dispăru încet de pe buzele copilei.

— Îmi pare rău. Nu ştiu cum de nu ţi-ai dat seama. Dar aşa este, crede-mă.

Dintr-odată, Nihal se simţi imens de proastă. Da, cum de nu-şi dăduse seama? Era clar ca lumina zilei. Bucuria Soanei din timpul călătoriei. Întâlnirea lor. Mâna lui Fen pe genunchiul ei în timpul prânzului.

Nihal nu scoase niciun cuvânt. Strânse garda spadei şi se îndreptă spre camera ei, cu capul sus.

Noaptea din ajunul iniţierii lui Sennar fu lungă şi fără somn.

Nihal îşi asistă prietenul cu multă grijă. Încercă să nu se gândească la nimic şi să-i fie aproape, dar în zori nu mai rezistă.

— Sennar, pot să te întreb ceva?

— Zi-mi.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— De... cred că da.

— Şi cum e?

— Nu e la fel pentru toţi, dar în general te gândeşti continuu la persoana care-ţi place, imediat ce o vezi stomacul ţi se face ghem, inima îţi bate cu putere... chestii de-astea, cam aşa. E posibil ca tu să nu ştii?

— Sennar...

— Nihal, te rog! Lasă-mă să mă concentrez!

— Mi se pare că aveai dreptate.

Ceremonia de iniţiere avu loc cu uşile închise, spre culmea nemulţumirii lui Nihal, care era foarte curioasă să vadă cum se desfăşura. În schimb, fu nevoită să se mulţumească doar să arunce o privire în sala de Consiliu în timp ce Sennar îi trecea pragul: de abia avu timp să vadă o încăpere mare întunecată, şi opt vrăjitori şi vrăjitoare de rase diferite aşezaţi solemn în tot atâtea logii de piatră.

Pe urmă uşa fu închisă, şi Nihal rămase afară să se frământe cu gândurile ei.

Nu ştia ce să facă. Nu avea curajul să se ducă să-l caute pe Fen. Nu cunoştea acel Pământ, deci nici măcar nu ştia unde să se ducă pentru a face o plimbare. Într-un târziu, se întoarse în camera ei unde, inevitabil, se puse pe cântărit greşelile ei de dragoste.

Faptul că ştia că Fen avea o femeie o făcea să sufere, şi vărsă şi câteva lacrimi de îndrăgostită disperată. Însă durerea aceea era şi imens de dulce şi Nihal se perpeli fără să se abţină. Pe neaşteptate, iubea dragostea. Şi iubea

senzaţia de a fi îndrăgostită.

Ideea de a-l uita pe Fen pentru că era iubitul Soanei nici nu-i trecu prin minte. În după-amiaza aceea, Nihal îşi închise cu gelozie sentimentele în ea însăşi şi le alimentă cu speranţe şi vise, cu disperări uşoare şi exaltări fugare.

Ceremonia de iniţiere fu un succes. Membrii Consiliului Magilor rămaseră profund impresionaţi de băiatul acela înalt şi slab, şi de puternica lui forţă magică.

Sennar ieşi din sală epuizat, palid şi transpirat, şi din clipa aceea fu vrăjitor. I se dărui o haină neagră pe care nu o mai părăsi niciodată: o tunică având o croială asemănătoare cu cea pe care o purta ca novice, dar împodobită cu ornamente roşii înlănţuite care culminau cu un ochi enorm, larg deschis pe pântece.

— Ei drace! Chiar e neliniştitor, comentă Nihal.

Soana, Sennar şi Nihal plecară chiar în după-amiaza aceea, după ce îşi luaseră rămas bun de la Astrea şi de la Galla.

În faţa intrării în palat, înconjuraţi de freamătul cascadei, Soana şi Fen se îmbrăţişară în fugă.

Sennar şi Nihal se îndepărtaseră de acum cu câţiva paşi când glasul cavalerului acoperi zgomotul apei.

— Nihal!

Fata se întoarse.

— Pe curând! Şi păstrează-te în formă!

Cum ajunse acasă, Nihal începu să numere zilele.

8
SFÂRŞITUL UNEI POVEŞTI

O dată reîntorşi pe Pământul Vântului, lucrurile îşi reluară cursul obişnuit: Nihal se dedica fără tragere de inimă magiei, Sennar studia zi şi noapte.

Cei opt vrăjitori hotărâseră ca băiatul să mai rămână un an cu Soana, pentru a deprinde datoria şi îndatoririle unui membru al Consiliului. Odată cu încheierea acelei perioade, Soana urma să întocmească un raport despre capacităţile elevului ei şi Sennar avea să poată aspira să devină consilier.

De când fusese numit vrăjitor, băiatul era absorbit în întregime de noul lui rol. Petrecea ore întregi aplecat deasupra cărţilor şi, după ce le citise pe toate cele din biblioteca Soanei, începu să străbată în lung şi-n lat Pământul Vântului în căutarea altor volume.

După călătoria pe Pământul Apei, Nihal nu mai suporta viaţa lipsită de activitate din Salazar şi era nerăbdătoare să cunoască ţări noi. Astfel, sub pretextul că în acele călătorii scurte prietenul ar fi putut avea nevoie de protecţie, îl însoţea întotdeauna.

Nihal admira perseverenţa lui Sennar. Ar fi vrut să fie şi ea aşa: hotărâtă, puternică, cu privirea îndreptată mereu către ţel. Era adevărat, nu avea înclinaţii către magie, dar hotărî că trebuia să înveţe măcar acele descântece care i-ar fi putut fi folositoare unui războinic. Astfel, se concentră mai ales asupra formulelor de vindecare, folositoare în caz că ar fi fost răniţi, şi asupra câtorva formule foarte simple de ofensivă, care, în caz de forţă majoră, i-ar fi putut salva pielea. Neaşteptat, dar Soana o lăsă să încerce, insistând să înveţe foarte bine să se pună în contact cu spiritele naturale.

Fen o antrena pe Nihal o dată pe lună. De obicei, ea era cea care, împreună cu Soana, se ducea la el, dar uneori cavalerul le mai făcea câte o surpriză. Când sosea pe neaşteptate, era pentru Nihal o bucurie.

Cu cât trecea timpul, cu atât simţea că-l iubeşte mai tare. Îi adora fiecare gest, îi cunoştea fiecare expresie. Era convinsă că l-ar fi iubit întotdeauna. Ce importanţă avea dacă nu ar fi putut fi niciodată al ei? „Dragostea nu se bazează pe posesiune, îşi spunea, dragostea nu se opreşte în faţa nici unui obstacol.” Şi eu îl iubesc.

Fen părea să nu-şi fi dat seama de devotamentul tinerei lui eleve. Era evident că începuse acea formă de antrenament pentru a-i face o plăcere Soanei, dar în scurt timp ajunsese să se distreze: a te lupta cu pitulicea aceea de fată chiar era o plăcere. Şi pe urmă era o ocazie în plus pentru a o vedea pe vrăjitoare.

Din acele întâlniri Nihal învăţa foarte mult. Maestrul nu-şi economisea eforturile şi eleva era ca un burete. Asimila sfaturi, învăţături, tehnici şi reelabora totul cu o nestăvilită fantezie: inventa mişcări, studia lovituri noi, adapta eficacitatea artei armelor la statura ei.

Fen era impresionat de copila aceea şi nu pierdea ocazia de a o lăuda: arta ei era un dans mortal. Nu mai văzuse pe nimeni luptând aşa.

Fireşte, Nihal era măgulită, dar în fundul sufletului spera ca într-o zi el să-şi dea seama de ea şi altfel şi să înţeleagă că, deşi lupta mai bine decât un bărbat, rămânea totuşi o fată. Uneori se simţea ca protagonista nefericită a multor balade, îndrăgostită de bărbatul nepotrivit, dar eroică în perseverenţa sentimentului ei. De acum ştia perfect că Sennar avea dreptate: Soana şi Fen erau ca o singură fiinţă. În prezenţa cavalerului, ochii vrăjitoarei străluceau de o lumină nouă, şi el avea faţă de ea o grijă pe care Nihal o visa pentru ea. A-i vedea împreună era o suferinţă şi uneori, în totală singurătate, Nihal izbucnea în lacrimi, dar nu ar fi renunţat la dragostea aceea pentru nimic în lume.

Dacă era cineva care să fie în stare să concureze cu Fen pentru parte din visele lui Nihal, acela era Gaart.

Poate cu el avea şi mai puţine speranţe decât cu cavalerul lui. Într-o după-amiază încercase să se apropie de el: de la început, dragonul se arătase deranjat, apoi dăduse semne de nervozitate şi, în cele din urmă, scosese flăcări pe nas.

Nihal înţelesese o dată pentru totdeauna că nu era cazul să insiste, dar nu renunţase la ideea să călărească un dragon, poate chiar al ei întru totul. Din ziua aceea stătuse departe de Gaart, continuând însă să-l admire de la distanţă şi să se imagineze în zboruri interminabile pe crupa lui.

— De ce te duci la ăla? Ce are atât de deosebit? Eu nu-ţi ajung?

Livon nu văzuse cu ochi buni lecţiile cavalerului şi nu-i servea la nimic să-şi amintească faptul că tocmai el îi lăsase mână liberă să-şi urmeze drumul.

Când Nihal stătea câteva zile la Salazar, armurierului i se părea că totul era ca altă dată: Nihal a lui era tot fetiţa care-i dădea uneltele, neagră de praful din atelier. Pe urmă însă, fiica se întorcea la Soana şi el suferea imens. Fetiţa pe care o crescuse îi lipsea şi ar fi vrut ca femeia care era pe cale să devină Nihal să fi rămas cu el pentru totdeauna.

La un an de la învestirea lui Sennar, pe Pământul Vântului viaţa continua să se desfăşoare liniştită. Negustorii făceau comerţ, hangiii turnau de băut şi puştii de toate neamurile se vânturau în sus şi-n jos prin oraşele-turn.

Însă unele semne prevestitoare ar fi trebuit să pună populaţia pe gânduri. Regele Darnel îl linguşea pe Tiran în toate felurile: birurile care trebuiau să-i fie vărsate crescuseră peste măsură, mare parte din recolte sfârşeau direct în grânarele lui şi multe pământuri zăceau necultivate pentru că Tiranul cerea oameni abili care să lupte în războiul lui etern cu Pământurile Libere.

Pe timpul călătoriilor sale cu Sennar, Nihal îşi dădea seama că sărăcia începea să se răspândească încet în rândurile populaţiei. Cu toate acestea, locuitorii Pământului Vântului erau convinşi că servilismul lui Darnel avea să-i ţină în siguranţă încă ceva vreme şi-şi continuau existenţa pacifică.

Până când, într-o zi, se întâmplă un episod neliniştitor.

În oraş sosi un ţăran bătrân cu aer tulburat. Trecea înfăşurat în zdrenţe pe scările din Salazar urlând printre lacrimi că famminii îi devastaseră satul şi multe altele din vecinătate şi că oamenii care îi urmau răpiseră toate fetele, omorând pe oricine ar fi îndrăznit să le stea în cale.

Când cineva încercase să-i pună întrebări, bătrânul continuase să repete: „Lada, biata mea Lada...” ca şi cum nu ar fi înţeles ceea ce era întrebat.

Cei mai mulţi îl luară drept nebun şi încetară să-i mai dea atenţie, dar Sennar şi Nihal se grăbiră să o înştiinţeze pe Soana.

În scurt timp, vrăjitoarea se hotărî să plece către graniţe, pentru a descoperi dacă era într-adevăr ceva de spaimă.

Pentru prima oară de când destinele lor se încrucişaseră, avea să plece fără ei.

— Este bine ca în oraş să rămână cineva care să fie în stare să lupte, la nevoie. Te rog, Nihal, spuse surâzând, Salazar este puţin în mâinile tale.

Soana îl rugă pe Fen să o însoţească şi o lăsă pe Nihal tristă, şi bucuroasă în acelaşi timp: ideea că vrăjitoarea şi cavalerul inimii ei erau împreună în călătorie nu-i plăcea niciun pic, dar faptul că fusese promovată paladină a oraşului o umplea de orgoliu.

A doua zi după plecarea Soanei, Nihal şi Sennar se întâlniră ca de obicei pe acoperişul din Salazar.

Luaseră obiceiul să se ducă acolo la sfârşitul zilei, pentru a se relaxa şi a se bucura de asfinţitul care se aşternea peste stepă. Stăteau acolo să se uite la discul soarelui care, din galben cum era, se transforma lent în roşu, pictând în

acea culoare sângerie şi cerul, până când dispărea în vastitatea verde înceţoşată a câmpiei. Vorbeau de una de alta, schimbând păreri şi pălăvrăgind de toate.

Însă, în seara aceea, Nihal părea neobişnuită. Era serioasă şi îl privea pe Sennar pe furiş. Când îşi dădu seama, magul ridică ochii spre cer.

— Ei bine, Nihal. A plecat. Dar nu cred că e cazul să...

Nihal nu-l lăsă să termine fraza.

— Ţi-am mai spus că veneam aici chiar dinainte să ne fi cunoscut?

— De, nu direct. De ce?

— Sennar, este ceva ce nu ţi-am mai spus. N-am mai vorbit cu nimeni despre asta.

Sennar deveni curios.

— Adică?

— Iată, eu aud glasuri.

O clipă, Sennar rămase în tăcere, apoi izbucni în râs.

Asta o înfurie pe Nihal.

— Să ştii că nu-i nimic de râs! Dacă vrei să mă asculţi, bine, dacă nu, e bine oricum şi încheiem discuţia.

— Nu, nu, iartă-mă! Doar că, auzind că ţi se spune „aud voci”... în orice caz, spune-mi, te ascult.

Nihal îi istorisi toată povestea: ciudata melancolie care o cuprindea dintotdeauna când era singură, glasurile îndepărtate care păreau să o cheme, imaginile de moarte care în timpul atâtor nopţi îi populaseră visele. Nu ştia de ce simţea nevoia să vorbească despre ele tocmai în acel moment, având în vedere că reprezentaseră o enigmă pe durata întregii ei vieţi scurte, dar în seara aceea sperase că Sennar ar fi putut să-i dea un răspuns.

La sfârşitul povestirii, vrăjitorul rămase în tăcere câteva clipe, apoi se hotărî să vorbească.

— Sunt dezorientat, Nihal. Chiar nu ştiu ce să-ţi spun. Poate eşti o clarvăzătoare, şi visele tale sunt previziuni. Însă nu mi se pare că s-ar fi adeverit nimic din ceea ce mi-ai povestit, deci... în fine, nu ştiu. Poate ai face bine să

vorbeşti cu Soana.

— Da, mă gândisem, doar că...

Nihal lăsă fraza la jumătate şi privi un punct îndepărtat în câmpie.

— Ce-i? murmură el.

La marginea stepei se vedea o linie mică întunecată, ca o urmă de creion care marca profilul orizontului. Se întindea lungă şi sinuoasă, şi se îngroşa uşor, până când lua proporţiile unei pete: părea cerneală care se întinde pe o foaie, un linţoliu negru ce călăreşte să acopere pământul.

Nihal şi Sennar continuară să scruteze orizontul, dar strălucirea soarelui în asfinţit îi orbea. Încet, încet crescu în ei o teamă obscură, o spaimă surdă. Pe urmă înţeleseră.

O armată. O armată uriaşă de războinici negri ca smoala.

Cei doi tineri rămaseră năuciţi: era imaginea sfârşitului lumii, şi totuşi avea în ea o fascinaţie inexplicabilă. Era un spectacol frumos şi teribil în acelaşi timp: mii de furnici se aruncau cu rapiditate asupra oraşului. Întinderea cenuşie era punctată de strălucirea a sute de mii de lănci înălţate către soare, şi sub multitudinea aceea de fiinţe care urlau se ridica o siluetă înaripată: un uriaş dragon negru, călărit de un om acoperit în întregime de o armură brună. În liniştea înserării începură să răsune ca un ecou îndepărtat mii de strigăte sălbatice care vorbeau despre moarte.

Nihal simţi în ea reverberaţia unei amintiri. Fu ca şi cum ar fi văzut scena aceea nu o dată, ci de mii de ori. Glasurile îi trecură prin minte cu un zgomot de tunet. Îşi duse mâinile la urechi cu un geamăt de durere.

Vaietul acela păru să-l pătrundă pe Sennar. O luă de umeri şi o obligă să-l asculte.

— Este Tiranul, Nihal! Este Tiranul care vine să cucerească Salazarul. Trebuie să înştiinţăm populaţia, trebuie să le spunem tuturor să fugă...

Nihal se uita la el cu ochi goi. Ecoul vocilor mai răsuna încă în capul ei. Urletele armatei erau din ce în ce mai

ameninţătoare şi mai apropiate.

— Nihal, m-ai înţeles? Fugi!

Şi Nihal fugi. Se aruncă în chepengul care ducea pe acoperiş şi, cu o zvâcnire, se lăsă în jos. Se năpusti pe scări încercând să gonească din inimă teroarea îngheţată pe care o simţise puţin mai devreme. Urlă cu toată fiinţa ei:

— A sosit Tiranul! Armata lui este la porţi!

Dar vestea se răspândise pentru că şi altcineva văzuse.

Fu panică. Salazarul răsuna de voci înspăimântate, lumea se înghesuia prin uliţe şi pe scări. Peste tot nu se vedeau altceva decât disperaţi care încercau să scape. În câteva secunde, coridoarele se umpluseră de oameni care urlau şi se călcau unii pe alţii spre imposibile căi de fugă. Nihal nu mai văzuse străzile oraşului atât de aglomerate, nici măcar atunci când regele în persoană venise în vizită. Dar haosul acela nu era plin de viaţă. Avea acum gust de moarte. Urletele se suprapuneau, glasuri de femei, de bărbaţi, de copii, un fluviu impetuos care se frângea de pereţi şi care lua tot ce întâlnea în calea lui.

Fireşte, unii îndemnau la calm. Alţii îi chemau la adunare pe cei care ştiau să lupte, încercau să organizeze o rezistenţă. Dar adevărul era că nu aveau cale de ieşire. Nu era nimic ce ar fi putut încerca, nici apărare, nici altceva. Darel îşi pusese armata în slujba Tiranului cu ani şi ani în urmă şi locuitorii Salazarului, refugiaţi din războaiele de pe alte Pământuri, oameni fugiţi de cruzimile bătăliilor, ce puteau face? Să moară oare onorabil, încercând să se apere? Dar de ce, dacă în cele din urmă tot trebuia să se moară?

De aceea, fiecare căuta o salvare improbabilă în fuga imposibilă: odată câmpia devorată cu o rapiditate nebună, armata era deja sub ziduri şi înconjura oraşul.

De acum teroarea stăpânea turnul: femei care urlau ţinându-şi copiii strâns în braţe, bărbaţi care se aruncau în gol pe ferestre, puţini curajoşi care-şi făceau loc prin mulţimea înnebunită, cu armele în mâini.

Nihal încercă să ajungă la Livon. Trebuiau să fugă împreună. Ea cunoştea toate scurtăturile din Salazar, se jucase prin ele ani de zile, copil fiind. Ar fi găsit o cale de scăpare. Da, s-ar fi salvat. Nu trebuia să-i fie frică. Trebuia să fie rece. Şi concentrată.

Atelierul nu era departe, dar Nihal era în vâltoarea mulţimii. Auzea urletele armatei sub ziduri, şi puţin după aceea loviturile berbecelui care încerca să străpungă poarta centrală din Salazar.

„Nu-i scăpare”, îşi spuse, dar goni gândul acela cu toată puterea sufletului ei şi-şi continuă drumul, strivită de zeci de corpuri.

O lovitură, o altă lovitură.

Câţiva metri încă. Văd firma. O văd!

O izbitură: intrarea în oraş cedase.

Balamalele mari de fier se îndoiră ca firele de iarbă.

Lemnul milenar al porţii se fărâmă în schije uriaşe.

Soldaţii Tiranului invadară Salazarul cu urlete războinice.

Nihal se aruncă în atelier.

— Trebuie să fugim, Moşule! Hai să plecăm, repede!

Livon pregătise o boccea cu haine şi-şi aduna spadele. Se uită în grabă la Nihal şi se îndreptă spre fundul atelierului.

— Aşteaptă, trebuie să te acoperi, îţi iau o pelerină.

— Dar ce spui? Hai să plecăm, repede!

— Nu trebuie să te vadă, Nihal!

Fata începu să urle:

— Nu-i vreme, nu înţelegi? Trebuie să fugim, să ne ascundem!

— Tu eşti cea care nu înţelegi! Dacă te văd, s-a terminat! Te vor ucide!

Afară răsunau zbierete, hohote de râs obraznice şi sunete guturale, neomeneşti. Soldaţii intraseră în oraş.

Nihal nu ştia ce să facă. I se părea că Livon înnebunise. Hotărî că era timpul să sfârşească: se aruncă asupra lui încercând să-l tragă după ea.

— La naiba, hai odată! Hai odată!

Prea târziu. Uşa atelierului se dădu de perete cu o izbitură.

În prag apărură două fiinţe monstruoase: aveau colţi lungi curbaţi care urcau din maxilar în sus şi erau acoperite în totalitate de piei zbârcite, roşietice. Mâinile şi picioarele le erau la fel, cu câte patru degete înarmate cu gheare lungi. Primul din cei doi strângea o secure, cel de-al doilea, o spadă neşlefuită şi uriaşă. Glasurile lor păreau să vină direct din infern.

— Iată, iată ce surpriză! Un bătrân şi un jumătate-elf! Ce faci aici încă vie, corcitură?

Nihal nu asculta. Toate simţurile ei erau gata de atac. Duse mâna la spadă. Încercă să se arunce spre fammini, dar Livon o luă de un braţ şi o ridică, aruncând-o departe. Fata căzu lovindu-se la cap. O clipă crezu că leşină. Totul era întunecat. În fundal, un scrâşnet de săbii. Când deschise iar ochii, văzu că Livon încerca să le ţină piept celor două fiinţe. Atunci se ridică şi alergă spre el.

Livon o împinse cu violenţă.

— Fugi, Nihal! Fugi!

Fu o secundă. O bătaie de geană. Unul dintre fammini îl străpunse pe Livon dintr-o parte în alta. Nihal îl văzu pe tatăl ei cum se ghemuieşte la pământ ca un sac gol.

Văzu cum se împrăştie sângele pe podea.

Îl văzu pe acel demon cum îşi extrăgea spada din corpul lui Livon.

Nu simţi nimic. Pur şi simplu privi scena, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu braţele paralizate.

Apoi sosi disperarea, şi imediat după aceea o furie animalică, pe care nu o mai simţise niciodată până atunci. Cu un urlet neomenesc, se aruncă asupra asasinului tatălui ei. Fu de ajuns o lovitură frontală pentru a-i desprinde cu totul capul de trup.

Celălalt fammin rămase o clipă împietrit, dar îşi reveni repede, aruncându-şi securea către Nihal. Fata simţi

curentul de aer de la lovitura care sosea. Sări într-o parte şi se adăposti în spatele mesei de lucru, dar famminul înaintă spre ea rânjind şi rotindu-şi arma deasupra capului. Bancul de lemn se sfărâmă în bucăţi cu o explozie de schije.

De acum monstrul era deasupra ei, dar Nihal avu prezenţa de spirit să înşface barosul pe care îl văzuse de atâtea ori folosit de Livon. Se aplecă dintr-odată şi îl îndreptă spre genunchii monstrului. Cedară pe loc. Numai atunci îl lovi cu violenţă, străpungându-l. Lovitura fu suficientă pentru a-l termina.

Apoi Nihal simţi o senzaţie ciudată în şoldul stâng. Un frig metalic şi o căldură umedă în jos, de-a lungul coapsei. Se privi.

Avea o rană adâncă. Sângera din belşug. Se uită la Livon: zăcea la pământ, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi dormit.

Să se întindă lângă el. Să închidă ochii. Să se odihnească. Ideea i se înfiripa în mintea năucă, dar din stradă un urlet ascuţit şi sfâşietor o readuse la realitate: trebuia să plece, trebuia să se salveze.

Gândeşte, Nihal. Respiră. Gândeşte. Tot ce-ţi trebuie este o cale de scăpare.

Conducta! Era încă o fetiţă când, jucându-se, o descoperise. Trecea direct prin spatele atelierului şi odinioară era folosită pentru întreţinerea zidurilor: un canal întunecat şi neaerisit construit în spaţiul gol dintre ziduri.

Nihal luă din fierărie un ciocan mare. Ca să-l ridice avu nevoie de un efort extrem, dar când îl izbi de zid, însoţind lovitura cu o izbitură de umăr, peretele cedă uşor: conducta mai exista încă: se strecură cu greu şi începu să coboare treptele.

Era întuneric. Nihal avea privirea înceţoşată şi inima îi bătea la galop. Sângele continua să-i umezească piciorul, fiecare pas o costa un efort enorm. Traversă zidurile, auzea strigătele soldaţilor, urletele sfâşietoare ale femeilor, plânsul copiilor, izbiturile corpurilor care cădeau la pământ,

scrâşnetul securilor.

În scurtă vreme, treptele începură să fie şubrede. Durerea din şold crescu până când deveni aproape insuportabilă. Nihal începu să plângă. Lacrimile îi ţâşneau din ochi, fără ca ea să reuşească să le oprească. Scara luă direcţii necunoscute. Pe măsură ce cobora, căldura creştea.

Nihal nu mai înţelegea unde era: uneori scara suia, uneori se transforma într-un fel de străduţă, alteori cobora. Simţea că se sufocă, aproape nu mai era conştientă de ea însăşi. Tentaţia de a se abandona la pământ şi de a se lăsa găsită era puternică. I se părea că, dacă ar fi făcut un alt pas, ar fi murit. Dar continuă să înainteze în întuneric, trăgând după ea piciorul stâng.

Trebuia să înainteze fără să se oprească şi fără să se gândească. Livon murise ca s-o salveze. Şi ea trebuia să trăiască.

Nu ştia câtă vreme umblase. Ore? Câteva minute? Când simţi o pală de aer proaspăt pe faţă, mări pasul, instinctiv. Încă minute-n şir de mers sau poate ore. Până când o găsi.

În zid era o spărtură care dădea spre exterior. Către salvare. Către libertate. Nihal se apropie şi se aplecă: dedesubtul ei curgea un fluviu de scursori. Fata îşi adună ultimele forţe. Scrijeli cu mâinile între o cărămidă şi alta până când deschise o gaură destul de mare. Apoi luă o gură de aer proaspăt şi, simplu, se lăsă să cadă.

Impactul cu apa fu scârbos. Lui Nihal îi era frig şi se simţea slăbită. Nu reuşea să-şi coordoneze mişcările. I se păru că este pe punctul de a se îneca. Atunci se lăsă în voia sorţii cu totul şi curentul o târî o bucată care i se păru foarte lungă. Din când în când îşi dădea seama că era foarte aproape de mal, dar nu mai avea putere. Voia numai să plutească cu ochii închişi. Să se odihnească. Să uite.

Pe neaşteptate, se simţi luată de un braţ.

„Iată, s-a terminat, îşi spuse. În sfârşit s-a terminat.”

Cineva o transporta la mal, dar ea nu reuşea să-i distingă chipul.

— Nihal!

O voce păru să vină dintr-un loc foarte îndepărtat.

— Sunt Sennar, Nihal.

Fata întredeschise ochii.

— Livon... Livon e mort, bâigui.

Pe urmă fu ca în visul ei.

Alunecă în el şi întunericul o învălui.

A LUPTA

Când a intrat să facă parte din Consiliul Magilor, era puţin mai mare decât un băieţel. Născut pe Pământul Nopţii şi dotat cu o putere magică extraordinară, părea un tânăr înţelept, dedicat binelui şi justiţiei. A fost primit în unanimitate. Numai când a fost numit şef al Consiliului pe anul în curs, şi-a dezvăluit adevărata faţă şi a început să-i înlăture pe Consilieri de la cele mai importante decizii.

[ ] a fost gonit cu dezonoare, însă tânărul mag proiectase totul la perfecţie. El însuşi a condus un asalt asupra sălii de Consiliu, cu oamenii şi armele furnizate de regii destituiţi de Nammen, care erau nerăbdători să intre din nou în posesia pământurilor lor.

Doar câţiva magi au scăpat de la masacru şi s-au refugiat pe Pământul Soarelui, însă lui, celui care urma să devină Tiranul, nu i-a păsat: pe parcursul a câtorva ore a devenit stăpânul a jumătate din Lumea Pământeană. Puţin câte puţin i-a expropriat şi pe cei care îl susţinuseră, până când a reuşit să controleze patru Pământuri: Pământul Zilelor, cel al Focului, cel al Stâncilor şi al Nopţii. Din clipa aceea, războiul dintre Tiran şi cele patru Pământuri Libere a devenit permanent.

Analele Consiliului Magilor,
fragment

9
ADEVĂRUL

Nu reuşea să-şi mişte niciun muşchi. Nu înţelegea unde este şi nici ce se întâmpla. Auzea neclar un fel de litanie. O senzaţie de căldură la şold. Apoi văzu numai lumină. Nimic altceva.

Când se trezi Nihal, era dimineaţă. O lumină slabă filtra de la fereastra alăturată patului ei. Nu reuşea să-şi amintească aproape nimic. O călătorie lungă pe un traseu întunecat şi îngust, fuga de ceva.

Memoria îi reveni lent şi parţial. Îşi aminti că fugise de o armată şi că fusese prinsă, dar camera în care se afla nu i se păru o închisoare. Încercă să-şi întoarcă privirea. Văzu pe cineva aşezat lângă ea. Se strădui să se uite mai bine pentru a distinge chipul, fiindcă avea privirea înceţoşată. Într-un târziu, îl recunoscu.

— Nihal, eşti trează!

Sennar era palid şi obosit. Ar fi vrut să-i pună întrebări, dar nu-i ieşea niciun sunet din gât.

— Ştt. Eşti acasă la Soana, n-ai de ce să te temi. Încearcă să te odihneşti, vom vorbi când te vei simţi mai bine.

Atunci Nihal închise ochii şi alunecă într-un somn fără vise care dură toată ziua şi toată noaptea.

A doua zi dimineaţă, când deschise ochii, soarele era sus pe cer. Nihal îi privi lumina şi i se păru ciudat de palidă. Apoi înţelese. În aer era un miros acru şi cerul era complet acoperit de nori de fum dens: după jaf, armata incendiase Salazarul.

Se simţea încă foarte obosită, dar îşi amintea totul.

Livon e mort. Fu primul ei gând. Revăzu cu precizie toată scena. Corpul care cădea pe pardoseală, monstrul acela

care trăgea spada. Închise ochii în timp ce-i exploda pieptul: *Livon e mort.*

Sennar mai era lângă ea.

— Cum îţi e?

— Nu ştiu, răspunse Nihal, şi se minună de cât de slabă îi era vocea.

— Rana era foarte gravă. Este un miracol că eşti încă vie.

Nihal se întoarse spre prietenul ei.

— Cum de ai reuşit să te salvezi?

— Prin vrajă, Nihal. Dar a fost greu.

Sennar îi povesti lui Nihal cum spusese o vrajă ca să devină invizibil şi cum înaintase printre uliţele oraşului. Salazarul părea un muşuroi de termite înnebunite, soldaţii Tiranului erau peste tot: n-ar fi putut face nimic. Fiind sigur că Nihal se dusese la Livon, încercase s-o ajungă din urmă, dar vraja cerea prea multă energie. Se ascunsese într-o tavernă. Acolo era un soldat. Mort. Îl dezbrăcase, îi luase armura şi se îmbrăcase cu ea.

— Am ajuns prea târziu la fierărie. I-am văzut pe Livon, pe cei doi fammini... apoi am văzut crăpătura din zid şi am înţeles tot. Am alergat pe malul fluviului. Când te-am pescuit, nu mi se părea posibil să mai respiri.

Sennar îi zâmbi prietenei sale.

— Este un noroc că eşti atât de mică, ştii? Te-am înfăşurat în pelerina mea, te-am luat în spate ca pe un sac şi m-am îndreptat spre casa Soanei. N-am întâlnit pe nimeni de-a lungul drumului. Armata venea de la răsărit, nici măcar nu atinsese zona Pădurii.

Sennar îşi frecă ochii înroşiţi de oboseală.

— De când am sosit, am folosit toate descântecele de vindecare pe care le cunosc. Astfel am petrecut noaptea, sperând ca armata să-şi facă tabără în Salazar şi să nu vină până aici. Apoi s-a întors Soana: ea şi Fen erau la graniţele Pământului Vântului când au văzut armata care înainta. S-au grăbit să se întoarcă, Fen pentru a-şi aduna trupele să

vină să ne apere pământul, Soana ca să anunţe populaţia. Nu au reuşit să ajungă la timp, dar asta o ştii şi tu...

— Câtă vreme am fost inconştientă?

— Trei zile, Nihal. Trei zile fără să dai vreun semn de viaţă.

Sennar făcu o pauză şi se uită serios la prietena lui.

— Chiar mi-a fost teamă că vei muri.

Soana sosi după-amiază. Părea să nu mai aibă nimic din vrăjitoarea frumoasă pe care şi-o amintea Nihal. Ochii umflaţi trădau că plânsese, faţa şi părul îi erau murdare de funingine, hainele îi erau răvăşite. Chipul ei era tras din cauza efortului de a ţine o barieră magică în jurul casei. În felul acesta, armata Tiranului nu o putea vedea: chiar dacă ar fi trecut prin apropiere, ar fi sesizat numai desişul copacilor şi o forţă necunoscută i-ar fi împins să se îndepărteze.

Soana se aşeză pe marginea patului şi încercă să zâmbească.

— Cum te simţi?

— Cine sunt jumătate-elfii? întrebă Nihal cu răceală.

— Dacă te odihneşti, poate te vei înzdrăveni curând şi...

Nihal ridică vocea.

— De ce m-au numit ăia doi jumătate-elf?

Soana respiră adânc. O lacrimă îi brăzdă obrazul murdar de cenuşă.

— Ei bine. Ai dreptul să ştii, îi spuse şi începu să povestească: Acum şaisprezece ani nu făceam încă parte din Consiliu, eram numai asistenta unuia dintre membrii cei mai înţelepţi: vrăjitoarea Reis, a poporului piticilor. Eram în misiune diplomatică pe Pământul Mării şi am hotărât să vizităm ceea ce mai rămăsese din comunitatea acelor jumătate-elfi. Ceea ce am găsit a fost oribil...

Era sânge peste tot.

În aer, mirosul lui metalic şi o linişte grea, absolută.

Niciun fir de vânt, niciun glas, nici freamătul frunzelor

copacilor ori ciripitul îndepărtat al vreunei păsări. Doar nemişcarea morţii.

Soana îşi dusese o mână la gură.

— A ajuns până aici...

Mâinile mici ale lui Reis se strângeau în jurul pliurilor rochiei ei lungi. În ochii ei licărea ura.

— Nu se va sfârşi niciodată.

Cele două vrăjitoare începuseră să meargă printre cadavrele risipite pe jos, printre casele acelui sat pustiit de lovituri de spadă. Mergeau năucite, ca într-un vis, străduindu-se să vadă lucruri pe care ochii lor voiau să le ocolească: oriunde s-ar fi uitat, nu erau decât chipuri schimonosite de durere, ochi larg deschişi în întuneric, corpuri părăsite căzute greu în ţărână.

Pe urmă un sunet, atât de slab încât părea fruct al imaginaţiei.

Soana se întorsese brusc, aproape adulmecând aerul. Câteva clipe auzise numai o linişte asurzitoare. Pe urmă, iar acel vaiet slab. Începuse să caute printre cadavre, răsucindu-le, căutând.

— Ce-i? întrebase rece Reis.

— Un glas! Trebuie să mai fie cineva viu!

Pe măsură ce se apropia de sursa acelui geamăt, sunetul devenea din ce în ce mai limpede. Nu era un vaiet de durere. Nu era plânsul supus şi disperat al supravieţuitorilor. Era puternic şi plin de viaţă. Scâncetul unui copil.

Sub cadavrul unei femei, Soana văzuse ivindu-se o pătură care se mişca uşor. Răsucise cu delicateţe corpul fără viaţă. Era o tânără, puţin mai mare decât o fetiţă, lovită în spate de o secure.

În braţele ei era o fetiţă foarte mică, o nou-născută. Urla cu glas vehement, cum fac copiii când le este foame sau vor să fie schimbaţi. Soana o ridicase şi dăduse la o parte pătura murdară de sânge care o acoperea. Cămăşuţa cu care era îmbrăcată era imaculată: fetiţa era nevătămată.

Reis se apropiase.

— E rănită?

Era mereu atât de directă, atât de rece. Numai când vorbea despre Tiran, ochii ei se aprindeau de lumina aceea întunecată, teribilă.

Soana se uita cu neîncredere la fetiţă: cum de putea viaţa să izvorască aşa, pură şi imperturbabilă, din moarte?

— Pare să se simtă bine...

Reis o prinsese de braţ pe Soana obligând-o să se aplece la nivelul ei şi o observase îndelung pe fetiţă. Expresia piticei se schimbase pe neaşteptate.

— Vezi ceva? întrebase voioasă Soana.

— O fetiţă vie şi nevătămată printre cadavre este un semn. Trebuie să-mi consult cărţile, numai după aceea voi şti să-ţi spun.

Soana se ridicase şi începuse s-o legene pe micuţă, murmurându-i cuvinte duioase pentru a o linişti.

Reis privise în jurul ei.

— Nu mai avem altceva de făcut aici. Nu-i cazul să mai rămânem: famminii ar putea veni peste noi dintr-un moment în altul. Acoper-o pe fetiţă astfel încât să nu se vadă. Să ne întoarcem la Consiliu.

Soana se supusese şi cele două vrăjitoare părăsiseră satul.

Soana făcu o pauză şi se uită la Nihal, care ascultase fără să spună un cuvânt.

— Fetiţa aceea era singura supravieţuitoare a unui popor întreg: ultimul jumătate-elf din Lumea Pământeană. Am hotărât să o ducem pe Pământul Vântului. Acolo nimeni nu ar fi luat în seamă trăsăturile ei...

Inima lui Nihal bătu din ce în ce mai repede.

— Avea ochi mari violet, urechi ascuţite şi păr albastru. Fetiţa aceea erai tu, Nihal.

În cameră se lăsă o tăcere care păru nesfârşită.

Soana aşteptă cu răbdare întrebarea care mai devreme

sau mai târziu ar fi sosit. Glasul fetei fu ca o suflare.

— Atunci... Livon...

— Livon era un om excepţional. Când te-am dus la el, te-a primit fără ezitare şi mi-a jurat să te apere cu preţul vieţii. La început te-am crescut împreună, dar pe urmă s-au complicat lucrurile. Reis a părăsit Consiliul. În Salazar lumea a început să şuşotească, să mă arate cu degetul ca vrăjitoare. Eu am fost constrânsă să mă retrag în casa aceasta. Şi Livon te-a crescut singur. Te-a iubit ca pe o fiică, Nihal. Ştii.

Soana întinse mâna să mângâie obrazul copilei, dar ea se retrase cu o mişcare furioasă.

— De ce nu mi-aţi spus niciodată nimic? De ce mi-aţi ascuns totul?

— Pentru că voiam să trăieşti liberă şi fără grijă cât mai mult timp posibil. Timp de şaisprezece ani mi-am făcut iluzii că tu ai fi putut trăi o viaţă normală. Reis văzuse ceva în tine, ceva fundamental pentru viitorul întregii Lumi Pământene, ceva ce nu a vrut să-mi dezvăluie niciodată. Am sperat că se înşela, că tu nu erai predestinată la nimic. Dar Reis nu greşea nicicând... Nu aş fi vrut ca tu să descoperi asta în felul acesta. Îmi pare rău, Nihal.

Dar Nihal nu mai asculta.

Se gândea la Livon, care, fără să fie tatăl ei, îi dedicase viaţa ei într-atât încât se sacrificase pentru ea.

Se gândea la nenumăratele dăţi în care îşi imaginase despre mama ei.

Se gândea la poporul ei care nu mai exista.

Se gândea la exterminarea unui întreg neam.

Iată ce erau acele glasuri, acele vise. Erau urletul răzbunării care cerea sânge. Şi îl cereau de la ea: ultima, supravieţuitoarea unui popor, a întregului oraş Salazar şi poate a ei însăşi, pentru că ar fi preferat de mii de ori să moară împreună cu Livon decât să se afle acolo, în patul acela, nimicită de durere.

Soana îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr.

Pe urmă se ridică şi se îndepărtă fără să zică nimic.

10
ÎN FUGĂ

Nihal petrecu următoarele patru zile într-o tăcere absolută. Rămase în patul ei, cu durerea din şold drept tovarăş, privind afară pe fereastră fără să scoată o vorbă.

Avea nevoie să se gândească. I se părea că fusese aruncată pe neaşteptate în existenţa altcuiva. Până în clipa aceea, viaţa ei fusese să se trezească, să audă barosul lui Livon bătând oţelul, să vadă spatele lui curbat la muncă. Să meargă să o cunoască pe Soana pentru a învăţa magia şi să vorbească despre viitor cu Sennar. Să ia spada, să se joace de-a războinicul şi să privească încrezător spre ziua de mâine. Totul se schimbase într-o clipă. Ucisese: spada nu mai era un joc. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Livon, decât în amintirile ei ca pe un corp mort căzut la pământ. Şi era vina ei.

Cine îi distrăsese atenţia în vâltoarea luptei? Ea. Cine se purtase ca o fetiţă şi luase şi moartea ca pe un joc? Ea. Şi oare nu era ea un pericol, ultima rămasă dintr-o rasă pe care Tiranul o şterse de pe faţa pământului? Nu era ea cea pe care voiau s-o omoare famminii când intraseră în fierărie?

Nihal se simţea purtătoare de ghinion.

Întotdeauna considerase ciudăţeniile înfăţişării ei ca pe nişte glume ale naturii. În schimb, aveau o semnificaţie teribilă. Visele îi arătaseră ceea ce se întâmplase cu brutalitate, ca şi cum ar fi fost acolo, spectatoare a exterminării unui popor. Povestirea Soanei o confirmase. Masacrul acela uitat o privea îndeaproape.

În fiecare dintre nopţile celor patru zile, glasurile poporului ei măcelărit o tulburară invocând răzbunare. În ultima noapte visă chipurile neamurilor ei: fiecare chip se

apropia de ea cu disperarea lui, cu povestea lui, şi în privirile acelea mute Nihal văzu imposibilitatea de a repara cele întâmplate. Printre acestea trecu şi cea a lui Livon. Avea o tristeţe profundă în ochi şi îi murmura:

— Tu eşti cea care m-ai făcut să mor, este vina ta, Nihal...

Se trezi lac de sudoare, urlând. Sennar fu imediat lângă ea.

— Un alt coşmar?

Nihal încuviinţă, gâfâind.

— Sunt singură, Sennar. Locul meu nu este aici printre cei vii, ci cu stirpea mea.

Se uită pe fereastră.

— De ce sunt vie? De ce a murit Livon pentru mine?

Până în clipa aceea Sennar preferase să nu-i spună nimic. Era convins că Nihal trebuia să găsească singură o cale de ieşire. Îşi mai amintea încă discursurile goale pe care i le făcuseră soldaţii pentru a încerca să-l consoleze. Mai bine tăcerea. Însă, văzând-o în lacrimi, nu mai putu tace.

— Nu ştiu, Nihal. Şi nici nu ştiu de ce Tiranul i-a ucis pe toţi jumătate-elfii. Dar acum eşti aici. Şi trebuie să mergi înainte. Pentru tine şi pentru Livon, pentru că el te iubea şi voia ca tu să fii fericită şi puternică.

Nihal scutură din cap.

— Este atât de greu... mă gândesc continuu la el, la ceea ce a făcut pentru mine, şi mai ales la ceea ce eu nu am făcut pentru el. Şi în fiece clipă îmi spun că este vina mea. Era iscusit cu spada, putea să-i bată pe fammini, putea reuşi. Dar eu l-am distras, şi l-am ucis. Sunt o proastă... eu...

Nihal începu să plângă. Din ziua bătăliei, nu mai vărsase nicio lacrimă. Sennar o strânse la pieptul lui, aşa cum făcuse în pădure în seara aceea, care părea acum la depărtare de secole.

În ziua următoare, Nihal văzu ivindu-se în cadrul de lemn al ferestrei un chip micuţ şi înspăimântat. Era Phos. Sennar

îl lăsă să intre, şi el se aşeză pe aşternutul lui Nihal. Trecu ceva vreme până când spiriduşul se hotărî să vorbească.

După câteva zile de bântuială pe Pământurile Vântului, armata Tiranului pătrunsese în Pădure pentru a face aprovizionare cu lemne, îi descoperise pe spiriduşi şi dezlănţuise vânătoarea contra lor. Fusese groaznic. Mulţi fuseseră prinşi, mulţi alţii ucişi.

Phos adunase spiriduşi cât putuse de mulţi şi îi dusese către singurul refugiu sigur: Tatăl Pădurii. Imediat ce famminii se îndreptaseră către marele copac, Tatăl Pădurii îi apărase pe spiriduşi. Cu ramurile lui înşfăcase patru, cinci dintre monştrii aceia oribili şi îi strangulase. Ceilalţi o luaseră la goană. Phos şi tovarăşii lui rămăseseră ascunşi zile în şir, până când nu mai auziseră zbieretele famminilor şi ale soldaţilor. Când ieşiseră din ascunzătoare, Pădurea era aproape distrusă. Din numeroasa lor comunitate nu rămăsese nici jumătate.

— Apoi l-am întâlnit pe Sennar. Mi-a povestit totul. Atunci am hotărât să vin la tine. M-am gândit că, poate, dacă am fi plâns împreună, ne-am fi simţit mai bine.

Spiriduşul începu să suspine. Nihal îl luă în mâini şi îl apropie de obrazul ei.

— Curaj. Veţi migra şi veţi găsi un pământ nou unde să trăiţi.

— Nu înţelegi. Nu ne putem mişca. Dacă ne văd, ne vor captura, va fi sfârşitul.

Sennar, care ascultase totul, interveni:

— Ascultă, Phos. Noi va trebui să plecăm curând: Soana e sfârşită, nu le mai poate ţine piept multă vreme, şi eu sunt la fel de epuizat. Ne vom duce pe Pământul Apei, unde Nihal va fi în siguranţă. Veţi veni cu noi, vă vom ascunde. Acolo sunt mulţi spiriduşi: vă veţi înjgheba un trai.

Phos se ridică în zbor de pe pat şi îl luă de gât pe Sennar cu braţele lui mici.

— Mulţumesc, mulţumesc... ce pot face pentru a mă revanşa faţă de voi?

— Ne trebuie cai. Şi ambrozie pentru călătorie, răspunse Nihal. Altfel mă tem că veţi fi siliţi să mă lăsaţi în drum.

Fata începea să-şi recapete prezenţa de spirit.

Începură să pregătească plecarea. S-a hotărât ca Sennar să îmbrace armura pe care o furase în ziua invaziei, în aşa fel încât să nu dea naştere la suspiciuni, şi grupul să urmeze o potecă ascunsă arătată de Phos. Rămânea numai să se stabilească data.

Nihal nu se ridicase încă: înainte de a înfrunta drumul, trebuia măcar să se pună pe picioare. La început a fost greu. Ameţea şi i se părea că picioarele nu o susţineau, dar se străduia fără să se vaite niciodată. Sennar avea dreptate: trebuia să plece. Dacă ar fi murit acolo, nimic nu ar mai fi avut sens. Supravieţuitorii au mai multă responsabilitate decât ceilalţi.

Plecară noaptea sub un corn de lună subţire.

Întunericul era aproape total. Sennar purta armura, Nihal era înfăşurată într-o pelerină neagră, Soana îşi pusese o capă de iută.

La un moment dat, întunericul se lumină de licăriri slabe: erau spiriduşii. Nihal se miră de cât de puţini erau: câteva zeci, toţi amărâţi, cu ochii încercănaţi şi priviri de fugari.

— L-am găsit numai pe acesta, pe ceilalţi i-au luat famminii, zise Phos arătând spre o mârţoagă slabă şi înspăimântată.

Sennar se întoarse cu greutate să se uite. Chiar era caraghios cu armura aceea şi Nihal se întreba cum reuşea să-i suporte greutatea.

— E foarte bine şi aşa. Mulţumesc, Phos.

Spiriduşii se ascunseră în doi saci cumpăniţi pe oblânc, după care Nihal urcă în şa. Rana, deşi aproape închisă, încă o mai durea. *La dracu! Nici măcar nu am plecat şi mă simt rău.* Luă o gură de ambrozie.

Caravana se puse în mişcare.

O luară pe marginea Pădurii: ascuns sub mantaua lui

Nihal, Phos ţinea loc de călăuză. Noaptea era adâncă, liniştea absolută. Nici măcar arborii nu foşneau. Tăceau în semn de doliu, şi Nihal simţi că durerea cuprindea natura.

Merseră toată noaptea. Sennar era în capul şirului, Soana şi Nihal îl urmau obosite. Din când în când, din saci se auzeau murmure şi răsărea câte un căpşor colorat. Nu se respira în saci: pe rând, spiriduşii se iveau ca să respire.

Soana mergea cu trudă, pentru că în zilele acelea nu făcuse altceva decât să recite descântece, iar pentru Nihal pasul calului era un supliciu.

La primele licăriri ale zorilor se afundară în desiş: hotărâseră că era mai sigur să călătorească noaptea şi să se odihnească ziua. Făcură ture de gardă, pentru a evita să fie surprinşi în somn. Se treziră la apus şi îşi reluară drumul.

Doar în noaptea următoare ajunseră să vadă Saarul. Marele fluviu era o întindere imensă de apă căreia nu i se vedea celălalt mal. Curentul ducea apa la vale cu un zgomot de tunet. Puţini curajoşi îndrăzniseră să-l traverseze şi aproape niciunul nu ieşise nevătămat: părea o fiinţă întunecată şi malignă gata să devoreze în undele ei pe oricine ar fi încercat să-l înfrunte.

Malurile erau total lipsite de vegetaţie: nicio altă formă de viaţă nu îndrăznea să se aventureze acolo unde Domnul Apelor îşi avea regatul. Era acelaşi fluviu din care luau fiinţă canalele splendide ale Pământului Apei, dar în locul acela îşi arăta faţa cea mai încruntată.

Phos fu categoric:

— Aici suntem descoperiţi, trebuie să mergem mai repede. Dacă suntem rapizi, putem depăşi zona aridă a Pământului Vântului într-o noapte.

Grupul porni într-un ritm susţinut.

După o bună bucată de mers, apăru un licăr: fusese incendiat un turn. Printre flăcări se întrezărea silueta lui neagră. Era un turn ca Salazar şi, ca acesta, era victima nebuniei Tiranului.

Grăbiră pasul cu moartea în suflet. Un oraş în flăcări însemna duşmani pe aproape, dar zona aridă părea să nu se mai sfârşească: primele lumini ale răsăritului colorau slab câmpia.

Erau epuizaţi. Trebuiau să găsească un adăpost, dar părea să nu fie nimic cale de mile şi mile. Apoi, când soarele se ridicase deasupra orizontului, descoperiră o casă de ţară.

Sennar o luă înainte să o cerceteze. Când se întoarse, era negru la faţă.

— Nu-i cazul să ne oprim. Să mergem.

Nihal struni calul pe neaşteptate.

— Nu, Nihal, întoarce-te!

Dar fata galopa către casă, neluând în seamă strigătele lui Sennar.

Priveliştea era dezolantă: unelte abandonate, o grădină neîngrijită, un staul gol. Nihal coborî de pe cal cu greutate şi se apropie de uşă. Era întredeschisă şi, când o împinse, scârţâi din balamale.

Înăuntru era întuneric. Mirosea a moarte. Un om atârna de tavan, pe când o fetiţă şi o femeie zăceau la pământ în propriul sânge.

Nihal rămase împietrită: i se păru că penumbra se popula cu chipurile din visele ei şi începu iar să audă urlete şi tânguieli. Era povestea care se repeta, erau grozăviile care urmau una după alta. Strigă, căzu în genunchi.

— Pleacă de acolo, nu te uita.

Soana o ajunsese din urmă.

— Ba trebuie privit! Trebuie să-ţi întipăreşti în minte ceea ce Tiranul face lumii noastre! urlă Nihal cu mânie.

Vrăjitoarea o luă de un braţ şi o târî afară.

Îngropară cadavrele având grijă ca urmele gropilor să nu fie vizibile, apoi se opriră să doarmă în grânarul casei. Nimănui nu-i fu uşor să adoarmă: imaginile de moarte îi bântuiau.

Cu toate protestele lui Sennar, Nihal se hotărî să facă şi ea de gardă. îşi luă spada şi se aşeză pe prag. Privind dezolarea acelor câmpuri în care familia aceea irosise zile întregi de trudă, simţi că se sufocă.

Ziua trecu liniştită.

Către asfinţit, Nihal reuşi să adoarmă, îmbrăţişându-şi spada, şi, pentru prima oară de când descoperise că este pe jumătate elf, nu avu coşmaruri. În schimb, visă că sosea Fen pentru a o lua de acolo. Apoi, în faţa cascadei domeniului Astreei şi Galla, o săruta lung.

Totul s-a terminat, Nihal, acum sunt eu aici, îi spunea.

Când se trezi, se întrebă cum de putuse să aibă un vis atât de frumos într-un moment atât de dramatic. Nu se mai gândise la cavaler, dar îşi dădu seama că dragostea aceea nu dispăruse. Cine ştie pe unde era, pentru cine lupta, dacă se simţea bine...

Reîncepu călătoria. Ajunseseră la o pată de vegetaţie şi adăpostul arborilor dădea siguranţă grupului. Unii dintre spiriduşi ieşiră să-şi dezmorţească aripile ghemotocite.

Phos se bucură să vadă că păduricea aceea nu avea semne ale trecerii famminilor.

— Se poate spera oarecum! Nu este totul distrus!

Sennar îşi scoase coiful şi respiră din rărunchi aerul proaspăt.

— Nihal, aici nu te poate vedea nimeni. Scoate-ţi pelerina.

Fata scutură din cap.

— Nu. Nu vreau să riscaţi din cauza mea.

Palidă, slabă, îmbrăcată în negru, Nihal părea o figură diabolică. O clipă, lui Sennar îi fu oarecum teamă. Nu mai era fetiţa pe care o cunoscuse la Salazar. Era schimbată, dar încă nu putea spune în ce fel.

Trecu fără probleme şi noaptea aceea. Se opriră să se odihnească puţin înaintea zorilor. După experienţa zilei anterioare, faptul că puteau dormi pe iarbă fu minunat.

Nihal hotărî să facă prima de strajă. Profită pentru a merge puţin: voia să se înzdrăvenească cât mai curând cu putinţă. Privi peisajul din jurul ei, minunată de colţul acela de paradis în mijlocul dezolării războiului. Îşi aminti zilele probei din Pădure: i se păru că aparţin unei alte vieţi.

Un scrâşnet o distrase din gândurile sale. Se întoarse brusc: Soana. Din ziua revelaţiei, nu îi mai vorbise.

— Te simţi mai bine?

Vrăjitoarea era iar cea dintotdeauna, frumoasă şi puternică.

— Da, mi-e mai bine.

— Nu reuşeşti să mă ierţi, nu-i aşa?

Soana mergea drept la ţintă.

Nihal răspunse rece şi sincer.

— Nu.

Nu voia s-o rănească, dar trebuia să se elibereze de nodul acela de resentimente care-i strângea gâtul.

— E drept aşa. Ştiu cum te simţi, ştiu că moartea lui Livon este ceva ce nu se va putea repara niciodată, dar aş vrea ca tu să ştii că în durerea aceasta îţi sunt tovarăşă. Livon era fratele meu, Nihal.

— Tu nu erai acolo când a murit.

— Văd în ochii tăi tot ceea ce s-a întâmplat.

Fata tăcu o clipă lungă, luptându-se cu lacrimile.

— Aş vrea să nu fiu furioasă pe tine, Soana, dar nu reuşesc. Sunt mânioasă pe toată lumea. Sunt mânioasă pe mine. Mă urăsc pentru că sunt ceea ce sunt.

Soana plecă privirile.

— Ştiu, Nihal. Şi eu mă urăsc: nu am fost în stare să salvez Pământul Vântului, l-am lăsat să moară pe fratele meu, nu am ştiut să te scutesc de durerea aceasta... ştii, am luat o hotărâre. Când ne vom afla pe Pământurile Libere voi pleca din Consiliu. Sennar îmi va lua locul. Nimeni nu-mi va simţi lipsa.

Nihal se trezi.

— Da’ de ce? Tu eşti preţioasă pentru Consiliu!

— Îndatorirea mea era să veghez asupra Pământului Vântului, să descopăr anticipat mişcările Tiranului şi să informez Consiliul. Am dat greş, Nihal, pur şi simplu. Am supraevaluat capacităţile mele de vrăjitoare. Sau poate am subevaluat puterea obscură a magiei Tiranului, nu-i nicio diferenţă: a fost o greşeală de neiertat.

— Şi ce vei face?

— O voi căuta pe Reis. Trebuie să ştiu, Nihal. Pentru Lumea Pământeană, dar mai ales pentru tine.

Nihal o privi în ochi pe vrăjitoare.

— Tu ai fost întotdeauna o călăuză pentru mine. Dar acum e ca şi cum mi s-ar fi sfărâmat ceva pe dinăuntru. Poate nu voi mai reuşi să fiu cu tine cum am fost înainte, dar află că mi-eşti încă dragă.

Soana o mângâie pe cap.

— Ai devenit o femeie, Nihal.

În noaptea celei de a paisprezecea zi de marş erau încă departe de graniţă, dar călătoria lor era pe terminate. În depărtare se întrevedeau luminile unei tabere inamice: mai mult de douăzeci de corturi de câmp erau risipite dezordonat pe o mică pajişte. La mijloc, un cort ceva mai mare decât celelalte: probabil, acela al comandantului garnizoanei.

— Se pare că drumul nostru se sfârşeşte aici, zise Sennar scoţându-şi coiful.

Niciunul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee despre cum să depăşească linia frontului.

Numai Soana nu se lăsă descurajată.

— Dacă este o tabără inamică, este şi o armată aliată nouă. Nu ne rămâne decât să comunicăm cu ea.

Vrăjitoarea se aşează pe pământ.

— Sennar, pietrele cercului magic.

Sennar fu obligat să-şi scoată armura.

— O fi ea folositoare, dar chestia asta este ucigătoare.

După ce se eliberă de armură, se apucă să caute în

traista lui şi scoase şase pietre încrustate cu rune. Soana le aşează la vârfurile unei stele imaginare, ca aceea cu care o supusese pe Nihal la proba focului. După o clipă, în centrul ei străluci o flacără albastră. Vrăjitoarea recită o litanie şi din stea se ridică un fum dens albastru, care se împrăştie repede în aer.

— Când suntem departe unul de altul, eu şi Fen comunicăm astfel. Nu ştiu unde se află, dar e posibil să fie ocupat pe frontul acesta. I-am spus unde ne aflăm. După ce vom fi trecut de tabără, va şti de unde să vină să ne ia.

Sennar făcu ochii mari.

— Când vom fi trecut de tabără? Cum ? Va fi fiind plină de santinele!

— Santinelele pot fi victimele somnului, Sennar, şi tu ştii bine cum. Ne vom mişca imediat ce vom avea veşti de la Fen. Te vei strecura în tabără cu scuza de a aduce un mesaj, după care îi vei adormi. Spiriduşii vor putea depăşi zona în zbor, eu şi Nihal vom trece pe jos.

Sennar nu iubea rolul de erou, dar trebui să se convingă că era singura modalitate pentru a putea pleca de acolo.

După două zile de aşteptare, toţi începură să se îndoiască de faptul că mesajul ar fi ajuns la Fen. Numai Soana nu şovăia.

— Va răspunde.

În dimineaţa celei de a treia zi sosi un porumbel. Avea legată de gheară o foaie: pe ea fuseseră trasate cu o mână sigură puţine ordine şi câteva rune necunoscute. Nihal nu reuşi să nu se gândească la faptul că Fen voise să-i trimită vrăjitoarei un mesaj confidenţial. „Visele sunt chiar mincinoase”, îşi spuse.

— Vom acţiona în noaptea aceasta. E bine să pleci la drum, Sennar.

Toată viaţa, vrăjitorul îşi făcuse vise despre momentul în care va avea de îndeplinit fapte de eroism pentru a elibera Lumea Pământeană de jugul Tiranului, dar acum se simţea mult mai temător decât credea. După ceva ezitări, îşi făcu

curaj, urcă pe cal şi se grăbi să plece.

— Sennar!

Nihal era în picioare, nu departe de el. Pentru prima oară, după zile întregi, zâmbea.

— Noroc. Întoarce-te cu bine.

Sennar îi făcu cu ochiul.

— Va fi o plimbare – şi se îndepărtă.

Aşteptarea nu fu deloc liniştită. Ideea că prietenul ei ar fi putut să moară o scotea din minţi pe Nihal. Nu putea suporta gândul unei alte persoane dragi care se ducea. Rămase toată ziua să cugete, încordată şi preocupată.

Phos încerca s-o distragă.

— Hai! Gândeşte-te că peste puţin vom pleca! Abia aştept să fiu pe Pământul Apei! Fluvii, păduri fără sfârşit, alţi spiriduşi, pace...

Nihal nici nu îl asculta. Continua să-şi roadă unghiile şi să se joace nervoasă cu spada.

Din tabără nu se auzea niciun sunet, şi asta era semn bun. Dacă Sennar ar fi fost descoperit, cu siguranţă s-ar fi făcut zăpăceală.

Apoi se lăsă noaptea.

Stabiliseră cu Fen să se întâlnească în zori dincolo de tabără, pe marginea Fluviului Mare. Spiriduşii zburară, eliberându-se în înalturi astfel încât luminiţele pe care le emiteau să fie puţin vizibile. Şi Soana cu Nihal plecară la drum.

Când trecură de intrarea taberei, Nihal trezi cu puterea ei magică un mic fulger: era semnalul stabilit cu Sennar. Aşteptă răspunsul cu sufletul la gură. I se păru că trecuse o eternitate până când vrăjitorul, întreg şi nevătămat, se ivi dintr-un cort. Ar fi vrut să fugă spre el şi să-l îmbrăţişeze, dar se limită să bâiguie:

— Dorm cu toţii?

— Cred că da. Mi-a trebuit o grămadă de timp: locul acesta este enorm. În schimb, am luat câteva lucruşoare...

Sennar scoase de sub haină două spade lungi, una pentru el şi una pentru Soana.

Cu toate că duşmanii dormeau cu toţii, se târâră prin iarbă încercând să facă cât mai puţin zgomot. Nihal îi revăzu pe fammini: zăceau în jurul resturilor unui foc de tabără, adormiţi profund. Printre ei erau şi mulţi oameni şi câţiva pitici. Dormeau cu toţii fericiţi, cu mâinile încleştate încă pe pocalele pline cu cidru, cu gurile căscate să sforăie zgomotos. Înainte de a adormi, petrecuseră: blestemaţii aceia sărbătoriseră moartea nevinovaţilor locuitori ai Pământului Vântului.

Nihal simţi dorinţa puternică de a da foc locului aceluia şi de a-i omorî pe toţi în flăcări, dar o opri un gând: *Nu acum. Nu-i grabă. Totul la timpul său.*

Tabăra părea exterminată. Merseră încet până când reuşiră să vadă ultimul avanpost. Mai aveau acel obstacol: apoi Fen, şi salvarea. Nihal avu timp să se gândească şi era emoţionată la ideea de a-l revedea pe cavaler după atâta timp.

— Vrăjitor malefic! Trădătorule!

Un urlet sfâşie liniştea nopţii.

Din întuneric, răsăriră doi fammini. Erau departe, dar câştigau repede teren.

— Nu-i adormiseşi pe toţi? strigă Nihal.

Într-o fracţiune de secundă, fata îşi făcu socotelile: nu avea sens să se ascundă, trebuia să-i dezorienteze. Scoase spada din teacă şi se aruncă alergând contra celor doi duşmani.

Şi famminii se aruncară asupra ei, dar Nihal nu se lăsă intimidată: continuă să înainteze şi numai în ultima clipă, când primul se pregătea să lovească, se aplecă brusc şi îl străpunse de jos.

Cel de al doilea nu se lăsă prins nepregătit. După câteva lovituri de apărare, Nihal începu să se retragă. Puţinele forţe pe care le recuperase o părăseau. *Nu mai pot.* Durerea din şold era sfâşietoare, iar spada i se părea foarte

grea. *Nu reuşesc.*

Un fulger verzuliu îi trecu pe deasupra capului şi îl transformă în cenuşă pe fammin. Nihal se întoarse.

Sennar o privea ironic.

— Ar fi bine să găseşti o modalitate de a te revanşa: este a doua oară când îţi salvez viaţa!

— Trăncăneli, vrăjitor amărât! Nu aş vrea să fie alte surprize, răspunse Nihal zâmbind.

Soana şi cei doi copii ieşiră alergând din tabăra duşmană.

Alergară fără să se oprească până când ajunseră pe malurile Saarului, unde spiriduşii îi aşteptau de o bucată de vreme. Nihal aproape nici nu reuşea să respire din cauza durerii din şold.

— Arată-mi.

Sennar îi ridică haina. Pansamentul era pătat de sânge.

Cu toate împotrivirile lui Nihal, prietenul o obligă să se întindă la pământ şi începu să recite formule de neînţeles. Ea se relaxă, respiraţia îi deveni mai regulată şi în scurt timp fu invadată de o plăcută stare de bine.

— Mulţumesc, Sennar. Pentru tot.

Privi cerul printre pleoapele întredeschise: se colora în roz. În lumina răsăritului, văzu trei puncte verzi care se măreau din ce în ce. Dragoni.

Fen şi ai lui îi găsiseră.

Erau salvaţi.

Mai târziu, cavalerul îi şopti ceva lui Nihal. Era vorba despre Gaart, dar ea era prea obosită ca să înţeleagă. Primul ei zbor pe un dragon îl făcu dormind.

11
HOTĂRÂREA LUI NIHAL

Nihal şi ceilalţi fură duşi într-un sat de pe Pământul Apei destul de apropiat de graniţă. Soana fusese cea care insistase pentru acel loc modest: deja nu se mai simţea membră a Consiliului şi nu voia să fie oaspetele Astreei şi al lui Galla în Laodamea. Numele satului era Loos şi era unul dintre puţinele în care convieţuiau nimfe şi oameni. Era un loc destul de plăcut, proiectat pentru a favoriza convieţuirea a două neamuri atât de diferite.

Oamenii aveau nevoie de case, în timp ce nimfelor le erau necesari copaci în care să găsească adăpost noaptea. Anumite zone ale satului, deci, erau aglomerate de mici locuinţe lacustre, iar altele abundau de copaci.

La început, Nihal fu zăpăcită de haosul înverzit din Loos.

Ea şi Soana erau găzduite în casa unui pescar. Omul era foarte grijuliu cu fetiţa: când o văzu că soseşte, obosită şi rănită cum era, o constrânse să stea în pat două zile întregi fără să-i dea voie să ridice un deget. Dar noaptea visele o vizitau cu punctualitate şi dimineaţa durerea se arăta iar. Astfel, făcu tot ce putu pentru a se reface în grabă şi imediat ce se ţinu pe picioare începu să bântuie pe afară, plimbându-se pe pământul acela minunat.

Apoi era Fen.

Tabăra lui nu era departe de sat şi adesea se întâmpla ca el să vină la Loos pentru a o vizita pe Soana. Nihal aştepta cu nerăbdare acele ocazii. Prea puţin conta că nu venea pentru ea, ci pentru femeia pe care o iubea. Iluziile erau tot ce îi mai rămăsese şi o ajutau să ţină amintirile departe.

Cavalerul o trata cu duioşie, îi vorbea, dar mai ales se oferea să lupte cu ea. În duel, mintea lui Nihal se golea. Era mai bine decât orice fantezie. Lua în mână spada neagră, în care i se părea că mai pulsează viaţa lui Livon, şi corpul ei

începea să se mişte singur, târând în uitare şi mintea.

Sennar studia ca un dement. Se opusese cu îndârjire hotărârii Soanei. Fireşte, ar fi fost mulţumit să poată intra imediat în Consiliu, dar nu în felul acela: era ataşat de maestra lui şi pentru nimic în lume nu ar fi vrut ca ea să renunţe la rolul ei. Vrăjitoarea însă fusese de neclintit şi Sennar trebui să se împace cu gândul. Atunci hotărî că, dacă era destinat ca el să devină consilier, măcar să o fi făcut cu toată capacitatea lui.

Îşi petrecea zilele cufundat în cărţile bibliotecii regale şi se întorcea la Loos numai seara, obosit şi înfometat. Adesea, era atât de epuizat încât nici nu se ducea la Nihal. Obişnuitele lor momente de taină la vremea asfinţitului se răriseră din ce în ce, însă băiatul nu uitase de ea.

Într-o după-amiază, Nihal se dusese să se antreneze în pădurice obişnuită, unde se instalaseră provizoriu Phos şi ai lui. Spiriduşilor nu le mergea tocmai bine.

— Nimfele ne tratează ca pe nişte servitori: tu le vezi frumoase şi graţioase, dar te asigur că sunt insuportabile! Şi adu-mi asta, şi fă-mi asta... nu am venit aici pentru a face pe pajii! se văicărea Phos.

Ce mai, se înţelegea că, în curând, aveau să migreze pe vreun pământ nou.

Însă, în ziua aceea în pădure nu era nimeni. Doar Nihal, care, concentrată, dădea lovituri puternice în gol. Sennar sosi tăcut ca de obicei, dar fata învăţase să-i perceapă prezenţa.

— Azi, niciun studiu?

— Niciun studiu.

Vrăjitorul îi întinse prietenei pergamentul pe care îl avea sub braţ.

— Ţi-am găsit asta. O căutam de ceva timp...

Era o pagină şifonată şi puţin arsă. Era un desen mare: un oraş cu construcţii foarte înalte peste care trona un turn alb. Între o clădire şi alta răsărea părul albastru al multor jumătate-elfi, ocupaţi cu cele mai comune activităţi

cotidiene. Dedesubtul desenului, o scriere cu caractere elaborate spunea: „Oraşul Seferdi, Pământul Zilelor”.

— Frumos, nu-i aşa? Este singura mărturie despre poporul tău pe care am găsit-o în bibliotecă. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să o ai...

Nihal nu răspunse. Se uita şi iar se uita la foaia aceea consumată de ani. Ochii i se umplură de lacrimi.

Când Sennar îşi dădu seama, simţi că moare.

— Chiar sunt un tâmpit! Iartă-mă, nu credeam că te va face să suferi...

Însă Nihal strânse la piept pergamentul şi îi zâmbi printre lacrimi.

Vorbiră de una, de alta, în după-amiaza aceea: despre hotărârea Soanei, despre învestirea iminentă a lui Sennar ca membru al Consiliului, despre pământul acela înverzit. Pălăvrăgiră ca şi cum totul ar fi fost ca mai înainte, când Nihal mai era o copiliţă cu ideea fixă de a deveni războinic şi Sennar un elev vrăjitor promiţător.

Însă Sennar îşi cunoştea bine prietena.

— Atunci?

— Atunci ce?

— Nihal, o poţi face cu toţi, dar nu cu mine: ce gândeşti?

— Nimic.

— Ascultă: te-ai străduit să te vindeci în grabă, nu ai pierdut nicio ocazie de duel cu Fen şi-ţi petreci după-amiezile tăind aerul cu spada. Se poate şti ce-ţi trece prin cap?

Încă o dată Nihal se miră de cât de bine o înţelegea Sennar.

— Vreau să lupt.

Sennar scutură din cap.

— Ştiam...

— Nu, aşteaptă. Nu vreau să mă arunc pur şi simplu în vâltoare şi să mor: dacă trebuie să mor, trebuie să se întâmple după ce l-am răzbunat pe Livon şi poporul meu.

— Şi cum te gândeşti să o faci, te rog frumos?

— M-am hotărât să devin Cavaler al Dragonului.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Sunt foarte serioasă.

— Nihal, Ordinul Cavalerilor Dragonului al Pământului Soarelui este armata cea mai puternică a Lumii Pământene.

— Ştiu. De aceea am decis să fac parte din ea.

— Vreau să zic că nu vor primi niciodată o femeie într-un ordin atât de important.

Nihal ştia că Sennar avea dreptate: nu ar fi fost uşor, ordinul Cavalerilor Dragonului era străvechi şi prestigios.

Chiar şi pentru un bărbat plin de voinţă şi capabil era greu să aibă acces, darămite o copilă ca ea. Apoi după ce ar fi reuşit să intre la Academie, terminarea antrenamentului ar fi fost dificilă: Cavalerii Dragonului erau câteva sute pe tot Pământul Soarelui, şi în fiecare an nu mai mult de patru sau cinci aspiranţi îşi încoronau visul. Dar luase hotărârea şi nu se va lăsa până când nu va călca pe câmpul de bătălie pe crupa dragonului ei.

— Eu nu sunt o femeie, Sennar. Şi nu mai sunt o fetiţă. Sunt un războinic. Trebuie să dau un sens supravieţuirii mele, iar sensul acela este în bătălie. Nu este un capriciu, este o cerinţă: trebuie să lupt pentru cine e mort şi pentru cine va muri.

Sennar o privi pe prietena lui. Fata care-i stătea dinainte era într-adevăr un războinic şi lumina care-i strălucea în ochi era focul care arde în cel care ştie ce are de făcut. Vrăjitorul suspină, apoi îi luă mâna şi i-o strânse.

În decizia ei, Nihal nu mai era singură.

După zece zile de la sosirea în Loos, Nihal se refăcuse complet. Petrecuseră zile liniştite, dar pentru Sennar, Soana şi Nihal sosise momentul să părăsească Pământul acela. Ţinta lor era Pământul Soarelui, unde îşi avea sediul Consiliul Vrăjitorilor în acel an.

Fiecare dintre călători se îndrepta către un viitor nesigur.

Soana mergea să renunţe la funcţia ei pentru a face o

călătorie fără ţintă – şi probabil fără rezultat – în căutarea lui Reis. Sennar se angaja să devină consilier şi se întreba dacă, la cei optsprezece ani ai lui de curând împliniţi, era într-adevăr la înălţimea îndatoririi. Şi Nihal se gândea numai la război: la acela pe care l-ar fi dat pe câmpul de bătălie, şi la acela pe care îl dădea deja în ea însăşi contra disperării.

Plecară în zorii unei dimineţi.

Profitând de câteva zile de permisie, Fen se oferise să-i însoţească. Soana se îmbarca în cine ştie ce călătorie şi el voia să profite de timpul rămas pentru a-i fi alături.

Nihal fu fericită. Voia să-i comunice personal hotărârea ei.

Erau departe de Pământul Apei când fata deschise discuţia. Se opriseră în apropierea unei păduri pentru a se odihni şi a mânca, şi atmosfera era relaxată.

Nihal îşi făcu curaj.

— Eu... ştiţi, am ceva să vă spun. M-am gândit mult şi... ce mai, m-am hotărât să devin Cavaler al Dragonului. Atunci când vom ajunge, mi-ar plăcea ca Fen să mă însoţească la Academie.

Cuvintele ei avură efectul unui fulger pe cer senin.

După câteva secunde de răceală, fu Fen, cavalerul, maestrul şi mentorul ei, cel care vorbi primul.

— Dar îţi dai seama despre ce vorbeşti? Atât timp cât este vorba să te antrenezi nu-i nicio problemă, dar aici vorbim despre război. Război adevărat.

Nihal simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Îşi imaginase că Fen, cavalerul, ar fi primit cu bucurie decizia ei, că ar fi sprijinit-o şi admirat-o.

— Eu nu m-am antrenat niciodată pentru a mă juca...

O privire a Soanei, şi Fen schimbă tonul. Chipul lui se îndulci într-unul din zâmbetele lui, dar Nihal zări o notă de condescendenţă care o irită.

— Nu voiam să spun asta.

Ochii lui Nihal începură să se umple de lacrimi.

— Nu-ţi cer să mă ajuţi. Nu-ţi cer nici măcar aprobarea.

— Nihal, ascultă, încearcă să chibzuieşti...

Dar ea sări în picioare.

— Mă voi duce singură. Eu nu am nevoie de nimeni.

Apoi luă spada şi intră în desiş. Nu voia să se arate plângând. În timp ce fugea, sperând cu toată fiinţa ei că nimeni nu încerca să o urmeze, se întreba de ce o tratase Fen aşa, de ce tocmai el. Era o adevărată trădare, o încercare de a-i sfărâma visele.

Se aşeză la rădăcina unui copac şi îşi băgă capul între genunchi. Îşi imagină că Fen ar fi ajuns-o din urmă şi i-ar fi spus că vorbise aşa pentru că era îngrijorat, pentru că o iubea, pentru că voia să stea cu ea. *Dar pe cine vreau să înşel?* Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. *Fen o iubeşte pe Soana, şi eu sunt numai o copilă.*

Când sosi Fen, Nihal îşi vărsase toate lacrimile.

— Nu voiam să te fac să plângi.

Ea continuă să fixeze iarba.

— Eu sunt maestrul tău şi ştiu bine că ai aptitudini deosebite. Problema este că antrenamentul este foarte dur. Şi tu eşti o fată. Asta-i tot.

— Ştiu că sunt o fată. Nu-i nevoie să continuaţi cu toţii să mi-o amintiţi, zise Nihal fără să ridice capul.

— Vreau să zic că te vei lovi de mii de greutăţi.

— Ştiu şi asta.

Fen suspină.

— Chiar eşti sigură că asta vrei?

Nihal încuviinţă cu hotărâre.

— Ei bine. Te voi prezenta lui Raven, Generalul Suprem. Îl voi ruga să te admită. Eşti mulţumită?

Cavalerul se aplecă să tragă cu ochiul la chipul ei băgat între genunchi.

— Hai, nu-mi place să văd femeile plângând.

Nihal îşi ridică faţa înroşită şi îl privi: zâmbetul lui nu mai avea nota aceea de compătimire.

— Mulţumesc, şopti.

El îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice şi Nihal nu rezistă: imediat ce fu în picioare, îl îmbrăţişă strângându-se la pieptul lui.

Restul călătoriei fu scurt: aveau cai buni şi în cinci zile ajunseră pe Pământul Soarelui. Numele evoca în mintea lui Nihal ideea unui pământ minunat şi bogat în splendori, dar se trezi în faţa unei regiuni haotice şi populate intens.

Teritoriul era împânzit cu oraşe foarte aglomerate, în care se înghesuiau casele una peste alta într-un labirint de nedesluşit. Cu toate astea, regiunea era bogată în păduri viguroase, astfel încât Nihal se gândi că ar fi fost locul ideal pentru Phos şi ai lui.

Era un pământ opulent şi-şi arăta toată bogăţia: locuitorii etalau haine somptuoase şi casele erau împodobite cu ornamente complicate.

Fiecare oraş, mare sau mic, era organizat în jurul unei clădiri impunătoare dreptunghiulară, sediu al guvernului orăşenesc. Acolo se întâlneau delegaţii şi guvernatorul. În faţa clădirii se întindea o piaţă vastă, care găzduia în fiecare zi un târg ce gemea de mărfuri. Era singurul spaţiu deschis pe care îl cunoşteau oraşele Pământului Soarelui: în rest, era o încrengătură de uliţe care se depănau fără o ordine aparentă, intercalate de străzi şerpuitoare puţin mai largi şi de piaţete care se deschideau dintr-odată prin labirintul caselor. Peste tot stucaturi aurite, statui, fântâni care debordau de apă şi un du-te-vino frenetic de lume.

Toată acea descătuşare de abundenţă o deranja pe Nihal, care găsea ostentaţia aceea nepotrivită în vreme de război. Sărăcia îşi făcea apariţia numai pe cele mai întunecate străduţe, unde, în barăci mizere, trăiau refugiaţii de pe Pământurile supuse Tiranului. Văzându-le, Nihal nu putea să nu se gândească la poporul ei: probabil că şi jumătate-elfii fuseseră constrânşi să trăiască aşa înainte de a fi complet distruşi, cerşind de la nişte oameni care le

jefuiau bogăţiile fără să ia în seamă tragedia din jur.

Traversară mii de oraşe, sau mai bine zis lui Nihal i se păru că nu se mai sfârşeau, până când ajunseră la Makrat, capitala, unde îşi aveau sediul atât Consiliul Magilor, cât şi Academia Ordinului Cavalerilor Dragonului.

Impresia pe care i-o făcuse lui Nihal acel Pământ nu putu decât să se întărească: case princiare construite dezordonat, lume care pleca şi venea, fugari care îi asaltau pe trecători la orice pas. Totul dădea o impresie de haos şi de sufocare.

Fen îi arătă o construcţie ciudat de sobră pentru standardele arhitecturale ale Pământului Soarelui: sediul Academiei. Nihal şi-o întipări bine în minte. Chiar în ziua următoare, decise, avea să se prezinte la Raven.

În noaptea aceea dormiră într-un han. Erau puţine camere şi, pentru o clipă, Nihal speră să poată petrece noaptea cu Fen.

Fireşte, împărţi o cameră cu Sennar. Era un singur pat şi astfel vrăjitorul fu obligat să-şi petreacă noaptea pe podea.

Niciunul din cei doi nu reuşea să adoarmă.

Magul fu cel care rupse tăcerea.

— Dormi?

— Nu.

— Mă întrebam dacă de mâine totul se va schimba. Dacă eu şi cu tine vom sfârşi prin a lua drumuri diferite.

Nihal zâmbi.

— Eu nu am nicio intenţie să-mi pierd duşmanul preferat. Mai curând tu, consiliere: nu vei fi prea ocupat pentru a veni să mă vizitezi?

— Între un descântec şi altul... voi căuta să-mi fac timp...

Nihal aruncă în el cu o pernă.

Nihal şi Fen se îndreptară spre palatul Academiei devreme, parcurgând străzile Markatului încă deşarte.

Cavalerul nu avea dispoziţia obişnuită. Părea încordat şi

fata îşi dădu seama că, dacă ar fi fost după el, ar fi lăsat baltă toată povestea aceea absurdă. Din când în când se uita la ea pe sub sprâncene, dar ea continua să meargă cu hotărâre, concentrată asupra a ceea ce se pregătea să facă.

Nihal purta o pelerină lungă neagră din care se ivea numai spada. O glugă îi acoperea chipul în întregime. Nu mai puţin mohorâtă era îmbrăcămintea pe care o ascundea pelerina: vestă şi pantaloni de piele, riguros de negre şi acestea. Se simţea un suflet răzbunător. Îşi promisese ei înseşi că, până când nu va înceta grozăvia Tiranului, nu va înceta nici ea să poarte îmbrăcămintea aceea de doliu.

Palatul Academiei era o construcţie pătrată care se întindea într-o piaţă largă. Intrarea era formată dintr-o poartă uriaşă dublă. De strajă, doi tineri înarmaţi cu halebarde.

— Suntem aici pentru a lua legătura cu Generalul Suprem al Ordinului, marele Raven, zise Fen.

Nihal se gândi că acţiunea începea cu adevărat: cât ar fi trebuit să pună la bătaie pentru a obţine ceea ce voia?

Una din cele două străji se duse să raporteze. Se întoarse în scurt timp.

— Generalul Suprem vă poate primi. Puteţi aştepta în salonul de audienţă.

Salonul o impresionă pe Nihal: obişnuită cu spaţiile mici din Salazar, în sala aceea imensă se simţea micuţă cât o insectă. Era împărţită de două rânduri de coloane în trei nave: dacă ar fi încercat să îmbrăţişeze una, probabil că nu ar fi reuşit să cuprindă nici măcar jumătate. Tot ambientul urmărea ca persoana care aştepta să fie primită în audienţă să se simtă un nimic.

Trebuiră să aştepte aproape o oră. Nihal începea să se enerveze.

— Ce fel de om e Generalul Suprem?

— Coleric, înfumurat, prea puţin înclinat către înţelegere, i-o tăie scurt Fen.

— Un început bun... încercă Nihal să glumească. Dar nu avu cum să mai întrebe altceva, pentru că fantomaticul Raven îşi făcu în sfârşit apariţia.

Purta o armură de aur bătută cu briliante. „Cum se poate lupta îmbrăcat astfel?” se întrebă Nihal. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, ţinea în braţe un căţeluş flocos pe care îl alinta şi-l mângâia tot timpul.

Generalul Suprem se duse să se aşeze într-un jilţ din fundul salonului.

— Bunul meu Fen, începu cu glas afectat, este pentru mine un motiv de mândrie faptul că un erou, cum eşti tu, să vină să mă vadă. Am aflat că pe frontul Pământului Vântului lucrurile se îmbunătăţesc. Îmi face plăcere. Vestea înfrângerii lui mă îngrijorase foarte tare. Este un noroc că Ordinul nostru poate conta pe un cavaler ca tine.

Fen făcu o plecăciune scurtă. Era mai bine să se intre imediat în subiect.

— Vă mulţumesc, Generale. Mă supraevaluaţi. Mi-am permis să vă deranjez pentru că un tânăr elev de-al meu mi-a cerut să facă parte din Ordin. Eu îi găsesc foarte promiţător. Iată de ce m-am grăbit să...

Raven era evident foarte mulţumit de toată politeţea aceea.

— Şi ai făcut bine, dragul meu Fen. Ştii bine că nimeni nu poate spera să intre în Academie fără autorizaţia mea. Dar dacă tânărul este atât de dotat precum spui... îmi imaginez că aspirantul este băiatul mascat care îţi stă alături.

Venise momentul să se dezvăluie. Nihal respiră adânc. Apoi îşi descoperi capul. Şi-şi desfăcu pelerina.

Expresii contrastante traversară în câteva clipe chipul Generalului Suprem: uimirea de a se trezi în faţa lui cu o copiliţă numai piele şi os, cu părul albastru şi cu urechile ascuţite, bănuiala că ceea ce vedea ar putea fi iluzie şi, în sfârşit, o mânie nestăpânită. Îşi strânse convulsiv mâinile pe căţeluşul care scheună îngrijorat, apoi i se adresă lui Fen.

— Este o glumă sau ce? scrâşni el.

Cavalerul se strădui să pară respectuos, dar ferm.

— Generale Suprem, nu este o glumă. Fata aceasta este unul dintre cei mai abili spadasini pe care eu i-am întâlnit vreodată.

Raven se ridică în picioare, sălbăticit.

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată din partea ta la o asemenea prostie, Fen! Să-mi înfăţişezi aici o fetiţă recomandându-mi-o ca pe un războinic! Ai uitat onoarea Ordinului?

Fen simţi tentaţia de a se scuza, de a o lua pe Nihal de un braţ şi de a o duce de acolo. Toată situaţia i se părea o nebunie, dar în acelaşi timp ţinea la fata aceea şi era convins de valoarea ei.

Fu Nihal cea care-l scoase din încurcătură.

— Cu mine trebuie să vorbiţi.

— Şi ţie cine ţi-a dat permisiunea să deschizi gura?

— Eu sunt aspirantul, despre mine se vorbeşte. Deci, mie trebuie să vă adresaţi.

Raven era congestionat la faţă. Se întoarse spre cavaler.

— Spune-i ceva acestei intrigante! Nu-i tolerez proasta creştere!

— Trebuie să-l credeţi pe Fen când spune că sunt un spadasin abil. Puneţi-mă la încercare.

— Fetiţo, aici îi antrenăm pe războinicii care apără Pământurile Libere. Iroseşte-ţi timpul în altă parte.

Nihal nu se lăsă intimidată. Ceea ce urmărea să obţină era prea important pentru ca un general arogant s-o oprească. Îl privi în ochi şi răspunse cu voce sigură.

— Nu sunt o fetiţă. Sunt un războinic şi cer să fiu pusă la încercare. Obişnuiţi să le interziceţi aspiranţilor să-şi demonstreze abilitatea?

Raven se ridică şi dădu să plece.

Nihal ridică vocea.

— Sunt un jumătate-elf, ultimul. Sunt aici pentru a lupta şi a-mi răzbuna poporul. Nu puteţi să-mi refuzaţi o probă!

Raven se întoarse şi o săgetă cu privirea.

— Nu mă interesează cine eşti şi de unde vii. Nu există femei printre cavalerii Ordinului Dragonului. Discuţia este încheiată.

Generalul Suprem se îndepărta, când răsunară în sală ultimele cuvinte ale lui Nihal.

— Nu voi pleca până când nu mă veţi pune la încercare. Vă jur!

12
ZECE RĂZBOINICI

Nihal fu de neclintit. Nu valorară nimic încercările lui Fen de a o convinge, de a o face să chibzuiască, de a o lua cu el.

— Am luat o hotărâre, spuse ea simplu.

Apoi se aşeză cu picioarele încrucişate pe pardoseala sălii, cu spada în faţa ei scoasă din teacă, în aşteptare.

La început o lăsară în legea ei: evident, Raven nu o lua în serios. Însă, după zece ore, sosiră două străji. Încercară să o ia de acolo pe sus, dar Nihal nu se lăsă mişcată nici cu un milimetru: o luptă scurtă şi le învinse pe amândouă.

Din când în când, cineva încerca să o îndepărteze, dar sfârşitul era mereu acelaşi: o lovitură de spadă şi gata, gărzile erau dezarmate.

La cel de al patrulea atac, Nihal îşi pierdu răbdarea. Cu un salt, sări pe piciorul unei statui impunătoare, care înfăţişa un războinic, şi se căţără sprintenă până pe capul ei cel mare: acolo sus nimeni nu o putea deranja.

Puţin înainte de miezul nopţii apăru Raven.

— Tot acolo, fetiţo? Vom vedea ce vei face când îţi va fi foame.

— Dumneavoastră veţi vedea de ce sunt în stare când am luat o hotărâre!

De fapt, hrana chiar era o problemă: stomacul începuse să-i ghiorăie de câtva timp. Nihal se sprijini cu spatele de un perete, îşi strânse picioarele la piept şi moţăi.

O trezi un zgomot ciudat. Ritmic, insistent.

Se apucă să cerceteze obscuritatea salonului, precaută. Apoi îl văzu: un şoim mic, apărut din neant, zbura printre coloanele navelor.

Nihal se frecă la ochi, dar micul şoim rămase acolo. Ba mai mult, se îndreptă hotărât spre ea şi, când îi fu aproape,

lăsă să-i cadă în poală o boccea, dispărând imediat după aceea, aşa cum apăruse.

Fata deschise pachetul: pâine, brânză, fructe, o ploscă mică cu apă. Şi un pergament.

Bună războinico!

Când mi-au spus despre discursul tău îndreptat către Generalul Suprem nu mai conteneam cu râsul. Îmi imaginam faţa lui. Oricum, să ştii că eu sunt de partea ta: insistă şi cucereşte!

Adoratul tău nătărău de Fen a rămas foarte impresionat de gestul tău: ţi-o spun pentru că ştiu că eşti aşa de îndrăgostită încât vei fi bucuroasă. Soana nu a spus nimic, dar se înţelegea că treaba asta nu prea îi plăcea. Ce vrei, doar eu te înţeleg...

Deoarece vor încerca să te prindă înfometându-te, iată ceva de-ale gurii pentru a suporta asediul.

Poftă bună şi noapte bună de la vrăjitorul tău.

Urma, ca semnătură, mica schiţă caraghioasă a unui vrăjitor. Nihal nu putu decât să zâmbească şi să-i fie recunoscătoare prietenului ei. Şi ar fi fost şi mai mult dacă ar fi ştiut că în clipa aceea Sennar avea altceva la care să se gândească.

Chiar în ziua în care Nihal se dusese la Academie, Soana se prezentase la Consiliu. Majoritatea membrilor încercaseră să o facă să se răzgândească. Soana nu se aşteptase ca hotărârea ei să fie stăvilită, dar fusese de neclintit: repetase că nu se mai simţea în stare să stea pe locul ei şi că a o căuta pe Reis era foarte important. Apoi, îl propusese ca succesor pe elevul ei. Adunarea magilor rămăsese stupefiată şi Dagon, Membrul Bătrân, hotărâse să vorbească cu ea între patru ochi.

— Sennar este prea tânăr, Soana. Forţa lui magică este considerabilă, nu neg asta, dar trebuie să se maturizeze. Va avea tot timpul să devină un vrăjitor extraordinar şi să

servească în cel mai bun fel Consiliul. Ştii bine cum poate fi fatală graba de a primi un nou membru.

Dar Soana insistase:

— El poate să aibă timp, dar Lumea Pământeană este cea care nu mai are. Este necesar să scoatem la bătaie toate forţele de care dispunem, iar Sennar este o carte câştigătoare. Cealaltă este tânăra jumătate-elf: de aceea îţi cer să îl accepţi pe Sennar printre voi şi să mă laşi să mă duc la Reis. Numai ea poate dezlega enigma legată de viaţa lui Nihal.

Dagon se gândise îndelung la cuvintele vrăjitoarei.

— Aşa să fie. Voi pune să fie examinat elevul tău de către toţi membrii Consiliului, inclusiv de mine, şi numai dacă vor fi cu toţii de acord asupra iscusinţei lui va fi acceptat. În ceea ce te priveşte, chiar dacă cu părere de rău, nu pot decât să mă plec voinţei tale: consideră-te absolvită de îndatoriri.

Sennar începuse colocviile chiar în după-amiaza aceea. Fusese examinat numai de doi Consilieri, dar seara tot era epuizat. Îi puseseră întrebări despre proveniența lui, despre aşteptările şi motivaţiile lui. Cunoştinţele acumulate în ore întregi de studiu singuratic fuseseră analizate în cele mai mici amănunte. Trebuise să-şi dovedească abilitatea de vrăjitor cu descântece de toate felurile, la sfârşitul cărora se trezise vlăguit.

În acele condiţii, Sennar se gândise la prietena lui şi, cu ultimele forţe, înainte de a se prăbuşi adormit, scrisese scrisoarea şi îndreptase descântecul asupra micului şoim.

Cele trei zile următoare fuseseră grele atât pentru vrăjitor, cât şi pentru Nihal.

Sennar fusese interogat fără încetare, în timp ce Nihal rămăsese ghemuită pe capul statuii, având grijă, din când în când, să se apere de săgeţile pe care le lansau străjile. Era slăbită, dar continua să reziste: era hotărâtă să obţină ceea ce voia. Nu o interesa preţul care era de plătit.

La Makrat, zvonul se împrăştiase repede: o fetiţă cu părul albastru şi o pereche de urechi disproporţionate se proptise în vârful unei statui din Academie în ciuda lui Raven şi nimeni nu reuşea să o dea jos de acolo. Tot atât de repede, o mulţime de curioşi începuseră să se adune în piaţa Academiei cerând să poată vedea cu ochii lor ciudăţenia aceea.

În ziua a patra păru să se mişte ceva. Către amiază, Raven personal, cu mare pompă şi tot cu obişnuitul căţeluş în braţe, apăru în salon făcându-şi loc prin mulţime.

— Având în vedere perseverenţa ta, m-am hotărât să îţi fac pe plac: mâine dimineaţă, în piaţa armelor din faţa Academiei, îţi vei susţine proba. Acum coboară. E un ordin.

Nihal nici nu se clinti.

— Care sunt condiţiile?

— Va trebui să învingi zece dintre cei mai valoroşi elevi ai noştri. Pe toţi zece, niciunul mai puţin.

Un murmur trecu printre cei de faţă: era ceva imposibil.

Reacţia acelui jumătate-elf fu neaşteptată: coborî cu sprinteneală de pe statuie, se aşeză chiar în faţa lui Raven şi îl privi drept în ochi.

— Accept. Dar vreau ca dumneavoastră să juraţi în faţa tuturor că, dacă îi voi bate, voi putea deveni elevă a Academiei.

Raven zâmbi ironic.

— Ai cuvântul meu.

Nihal îşi petrecu după-amiaza în singurătate, închisă în camera ei de la han. Întinsă pe pat, cu spada alături, privea tavanul. Nu avea chef să se plimbe prin Makrat. Ar fi stat cu plăcere puţin cu Sennar, dar vrăjitorul era ocupat cu colocviile.

Se gândi îndelung la ziua următoare. Se gândi la Fen: avea să asiste la probă şi în sfârşit ar fi încetat s-o mai considere o fetiţă.

Apoi scoase pergamentul. Îl privi cu atâta intensitate încât i se păru că este în interiorul scenei înfăţişate în el.

Din toată inima ar fi vrut să întâlnească pe undeva un alt jumătate-elf pentru a împărtăşi cu el greutatea moştenirii pe care i-o lăsase poporul ei. Ar fi vrut să ştie cum trăiau semenii ei, dacă iubeau şi sufereau ca ea.

Niciodată nu se simţise singură ca în acel moment. Era groaznic să ştie că din poporul ei nu mai rămăseseră decât pergamentul acela ghemotocit şi cu ea, o fetiţă pierdută pe un pământ străin.

Visele o instigau la răzbunare, la război, dar mai ales la ură. Şi Nihal ura: îl ura pe Tiranul care-i exterminase neamul, îi ura pe fammini care-i nimiciseră familia, şi se ura pe sine pentru că supravieţuise.

Sennar şi Soana se înapoiară seara. Nihal află de la ei că Fen plecase: permisia luase sfârşit şi trebuise să se întoarcă pe câmpurile de bătălie. Se simţi abătută.

Sennar avea un aer istovit, dar se consola gândindu-se că a doua zi, după examenul cu Dagon, tortura aceea avea să ia sfârşit.

— O fi fost greu să lupţi, pe legea mea. Dar şi viaţa de vrăjitor e o trudă, zise ca să glumească, însă văzu că prietena lui nu era dispusă.

Sennar intuia ceea ce se întâmpla în inima lui Nihal şi se temea pentru ea, dar simţea că nu o putea ajuta nimeni: a se înălţa din abis era o sarcină pe care nu o putea delega nimănui. Când se salutară, o îmbrăţişă.

— Baftă pentru mâine.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. De câte ori încă mai vrei să mă salvezi? Nihal surâse. Şi oricum, baftă şi ţie.

Îi era infinit recunoscătoare: pentru că o înţelegea, pentru că o ajuta, pentru că exista. Era prietenul ei, şi mai era şi unul din puţinele lucruri care-i mai rămăseseră.

În noaptea aceea Nihal dormi fără probleme. Se trezi devreme, odihnită şi sigură pe ea. Luă pelerina şi spada şi se

duse la Academie singură.

Se minună că multă lume încerca să intre. Străjile o lăsară numai pe ea să treacă, dar o oră mai târziu mulţimea care se înghesuia la poarta de intrare era atât de mare încât Raven dădu ordin să fie lăsată să intre.

Generalul Suprem îi alesese personal pe cei zece elevi care urmau să se lupte. Îşi terminaseră instrucţia şi ar fi devenit curând cavaleri în toată regula: nu se îndoia că aveau să o facă fărâme pe creatura aceea mică şi îngâmfată.

Nihal intră în arena pregătită pentru întrecere. Era o suprafaţă uriaşă, circulară, cu pământ bătătorit. În fund, era un rastel pe care erau aşezate arme de tipuri diferite, în timp ce, de jur împrejur, începeau să se adune spectatorii: în primul rând erau cavalerii cu armurile lor strălucitoare, înconjuraţi de o grămadă de băieţandrii, toţi îmbrăcaţi cu tunici maro lungi până în pământ. Urma mulţimea oamenilor din popor, împinsă de curiozitate şi de admiraţie pentru fata aceea ciudată. Apoi îi văzu intrând pe adversari. Erau înalţi şi voinici, mai mari decât băieţii cu tunică: Raven îi alesese pe toţi în aşa fel încât să-i fie superiori ei din punct de vedere fizic.

Generalul Suprem se lăsă aşteptat. Când se prezentă pe estrada mică aranjată cu ocazia aceea, răspunse aclamaţiilor mulţimii cu un zâmbet condescendent. Gusta anticipat propriul triumf. I se adresă lui Nihal, care se aşezase în centrul câmpului.

— După cum am promis, fetiţo, am hotărât să-ţi acord posibilitatea de a demonstra ceea ce ştii să faci, ca să nu se poată spune că am negat cuiva oportunitatea de a intra în Academie. Sper ca tu să-ţi dai seama de concesia pe care ţi-o fac.

Ea se limită să-i zâmbească ironic şi să facă o plecăciune.

— Acestea sunt regulile: fiecare va lupta cu armele pe care le are. Înfruntările vor avea loc una după alta, fără

pauză. Va trebui să-i învingi pe toţi cei zece adversari ai tăi. Întâlnirea o câştigă cel care reuşeşte să-l doboare, să-l rănească ori să-l dezarmeze pe adversar. Nu-ţi este permis să-ţi ucizi adversarii.

Era evident că Raven urmărea să o înspăimânte. A lupta fără răgaz contra zece războinici iscusiţi, înarmată doar cu spada şi lipsită de armură, părea o acţiune imposibilă.

Nihal îşi scoase pelerina şi răspunse cu glas hotărât.

— Eu, Nihal din turnul Salazar, ultimul jumătate-elf de pe lumea aceasta, vă accept condiţiile, Generale Suprem.

În public se lăsă tăcerea.

Primul adversar era un fel de gigant: înalt şi puternic, înainta cu o privire hotărâtă. Era înarmat cu spadă, şi mare parte a corpului îi era apărată de o armură uşoară.

Raven ridică braţul, îl coborî şi lupta începu.

Gigantul o atacă imediat pe Nihal cu o lovitură frontală de sus cu intenţia de a-i rupe spada, dar dădu în gol. Nihal îl evită sărind într-o parte şi-şi dezlănţui imediat atacul. Adversarul nu se lăsă luat prin surprindere şi, fără să se oprească, încercă să o lovească dintr-o parte. Nihal se mulţumi să se aplece. Băiatul se opri o clipă ca să-şi adune puterile pentru următoarea lovitură din faţă şi Nihal, rapidă, îl lovi cu spada într-o parte. Armura care-i acoperea pieptul alunecă încet la pământ. Lovitura tăiase legăturile de piele. Gigantului îi zbură spada din mână. Rămase zăpăcit o secundă, privind uimit urma subţire roşie care îi însemna pieptul.

Nihal aruncă la pământ spada adversarului.

— Acesta este primul!

Un murmur de aprobare şerpui prin mulţime: lupta durase mai puţin de un minut.

Raven îşi mască propria buimăceală. Nu îşi imagina că fetiţa aceea ar fi putut fi atât de abilă, ci vru să creadă că victoria era rodul norocului.

Şi cel de al doilea adversar era înarmat cu spadă şi platoşă. Văzând sfârşitul mizer al predecesorului său, se gândi să nu pună accent pe forţă, ci mai degrabă pe tehnică şi pe viteză. Începu să se lupte ca şi cum ar fi citit mişcările dintr-un manual. La început păru o alegere învingătoare. Nihal era atât de ocupată să răspundă lovitură după lovitură, încât aparent nu avea spaţiu să atace. În realitate, studia tactica adversarului. După câteva minute îi putea anticipa mişcările. Îl lăsă să o atace o vreme, atât cât să-i dea impresia că e mai bun. Când rivalul simţi victoria aproape şi se lansă cu o ultimă lovitură frontală de sus, jumătate-elful se mulţumi să sară. Cu un singur gest, opri spada duşmană cu piciorul la pământ, punând-o pe a sa la gâtul băiatului. Cu o mişcare a piciorului făcu să zboare arma adversarului, o prinse din zbor cu mâna liberă şi o înfipse în pământ ca pe cel de al doilea trofeu.

Din mulţime se ridicară aplauze timide.

Raven începu să se enerveze. Nu era prea mult de spus: Nihal era bună şi învinsese deja doi războinici abili atunci când previziunile erau că nu ar fi bătut niciunul. Lucrurile nu se desfăşurară altfel în cea de a treia întâlnire, nici în următoarele trei. Nihal îşi învinse adversarii fără dificultate. Şase spade erau aliniate în arenă, înfipte în pământ. Entuziasmul publicului crescuse din ce în ce mai mult: strigăte de încurajare, aplauze, urlete de aprobare. Dar ea nu simţea nimic: se gândea numai să lupte, cu trupul mişcându-se cu precizie, ocolind atacuri şi lovituri frontale.

Îşi dădu seama că nu ţinuse cont de oboseală, abia când se confruntă cu cel de al şaptelea adversar. Era aproape un adult şi tehnica lui părea fără cusur. Fireşte, nu era rapid, dar de-acum nici Nihal nu mai era în stare să ţină un ritm alert. Întrecerea avu loc cu parări şi atacuri succesive într-un echilibru aparent. La un moment dat, Nihal făcu un pas prost. Un picior calcă greşit şi riscă să se dezechilibreze.

Atunci văzu un fulger licărind şi un pumnal îndreptându-se rapid către vintrele ei. De abia avu timp să se dea la o parte. Pumnalul îi sfâşie pe lung pieptarul de piele. Adversarul nu se dădu bătut şi începu iar să o atace atât cu pumnalul cât şi cu spada. Nihal înţelese că nu era în stare să-i ţină piept. Ajunse în zona în care înfipsese spadele în pământ. Nu se mai luptase cu două spade în acelaşi timp, dar nu numai o dată se antrenase cu stânga.

Nu se descurcă deloc rău. Publicul se uita în tăcere la fata aceea care părea să danseze, hipnotizat de mişcarea vertiginoasă a spadelor. Nici Sennar, care sosise în arena disputei, nu o mai văzuse pe prietena lui bătându-se aşa. I se păru puternică şi frumoasă ca niciodată. Apărare şi atac, apărare şi atac, cu corpul încordat în efort. Era fermecat.

Adversarul lui Nihal îşi pusese prea multă încredere în pumnal, şi acum, când fusese anihilat, nu mai ştia ce să facă. Începu să se retragă, apoi pumnalul îi alunecă din mână. Nihal aruncă a doua spadă şi începu să-l atace până îl dezarmă cu totul.

Când Nihal adună cele două spade şi le înfipse în pământ, din public se ridică un vuiet. Pe neaşteptate, răsună vocea lui Raven.

— Declar proba încheiată. Fetiţo, ai fost rănită. Poţi pleca.

Urmară fluierături şi strigăte de dezaprobare.

Nihal nu-şi pierdu cumpătul. Cu spada în mână, se îndreptă către jilţul lui Raven şi îi arătă ruptura de pe pieptar.

— După cum vedeţi, Generale Suprem, nu am nimic.

Raven era furibund. Creatura aceea ciudată îi ridiculiza elevii: părea că nu existau trucuri, dibăcii şi lovituri secrete pe care să nu le fi cunoscut.

Cel de al optulea adversar era înarmat cu o secure.

Nihal îl privi sfidător în ochi.

— Ultimul care m-a înfruntat cu securea era un fammin. I-am tăiat capul dintr-odată.

Băiatul nu se lăsă intimidat.

— Vasăzică, va trebui să fiu rapid pentru a te elimina.

Începu lupta. Războinicul lovea pentru a ucide. Era dotat cu o forţă viguroasă, dar nu era lipsit nici de sprinteneală şi de tehnică. Nihal ştia că nu putea para prea multe lovituri de secure, aşa că se limita să le eschiveze. Dar adversarul ei nu o slăbea: îşi rotea arma în toate direcţiile şi o constrângea să se deplaseze permanent. Jumătate-elful îşi dădea seama că nu ar fi putut susţine întrecerea aceea încă multă vreme. Lama îi şuiera la mică distanţă de corp şi, la prima picătură de sânge care ar fi căzut pe pământ, speranţa ei de a intra în Academie ar fi fost pierdută pentru totdeauna. Atunci îi veni o idee.

Nihal începu să cântărească atent mişcările rivalului. La momentul potrivit, luă spada în mână cu câtă forţă avea şi dădu o lovitură peste mânerul securii. Reculul fu puternic asupra încheieturilor, dar strânse din dinţi şi apucă mai tare mânerul spadei. Apoi se lăsă brusc la pământ.

Lama securii se roti ca înnebunită, căzând la câţiva metri mai încolo. Încheietura mâinii stângi o durea, dar publicul continua să o ridice în slăvi scandând ritmic numele ei.

Următorul flăcău înalt şi puternic, înfăşurat într-o armură zdravănă şi dotat cu scut, se aruncă asupra ei, fără să-i dea nici măcar timp să se pregătească. Atacurile asupra ei se succedau năprasnice, fără o clipă de răgaz.

Publicul amuţise. Nihal se retrăgea mereu, incapabilă să contraatace. De-acum era pe punctul de a atinge cu spatele rastelul cu arme. Se hotărî la un gest disperat: se apropie de rastel şi rămase un moment nemişcată. Convins de victorie, duşmanul ei îşi puse toată forţa în ultima lovitură. Nihal se lăsă în jos cu viteza fulgerului, îndreptându-şi spada spre vintrele adversarului, care nu erau cu totul acoperite de platoşă.

Trucul nu funcţionă în totalitate: spada băiatului se înţepeni în rastel, iar cea a lui Nihal sfârşi prin a se înfige în

scutul care fusese prompt lăsat în jos. Se găseau într-o poziţie de şah. Când adversarul ei se forţă să scoată arma, Nihal îi dădu un şut violent. Băiatul căzu greu la pământ, în timp ce scutul îi scăpă din mână, eliberându-se din încleştarea de cristal negru a lui Nihal. Şi penultima spadă fu înfiptă în pământ, în aplauzele entuziaste ale celor prezenţi.

Nihal se simţea epuizată: nu mai avea resurse fizice şi începeau să o părăsească şi cele mintale. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că lupta ar putea-o doborî într-atât. Apoi realiză vuietul mulţimii: cuprinsă în vâltoarea luptei, nu ţinuse seamă de ce o înconjura. Acum, însă, înţelese că tot ce până în momentul acela i se păruse o vociferare confuză era o încurajare ritmată. Toţi cei prezenţi îi scandau numele.

Ea era puternică, de neînvins, nimic nu-i putea îngrădi voinţa: asta-i urla mulţimea, şi ea crezu. Ridică spada în sus şi publicul se dezlănţui cu un strigăt de entuziasm.

În timp ce Nihal ajungea din nou în centrul arenei, îl văzu pe Sennar cu coada ochiului. Prietenul ei era acolo, nu avea să o părăsească niciodată, totul avea să meargă bine. Îi zâmbi şi pentru o clipă i se păru că vrăjitorul îi răspunde.

Ultimul adversar înaintă cu o căutătură hotărâtă şi Nihal simţi un fior de teamă. Cu siguranţă nu era cel mai impresionant dintre duşmanii pe care îi înfruntase, dar privirea acelui băiat era neliniştitoare. Ochii lui erau atât de deschişi la culoare încât irisul părea inexistent, iar nuanţa lui alburie se pierdea în albul corneei.

Cu toată durerea pe care o simţea la încheietură, Nihal apucă şi mai strâns spada. Rivalul se opri în faţa ei. Părea să nu aibă arme. Apoi, mişcă un braţ cu rapiditate şi un bici lung şi negru se întinse pe pământ ca un şarpe. Nihal nu mai văzuse o asemenea armă. Se pregăti pentru înfruntare, dar, când biciul şfichiui mai, mai să-i atingă faţa, pentru ca apoi să cadă inert la pământ, se albi.

— Te pot face bucăţi când vreau, fetiţo.

Biciul şfichiui iar la foarte mică distanţă. Nihal nu reuşea să-l vadă când sosea, dansa în jurul corpului său, distrându-se să o atingă fără a o lovi nici măcar o dată.

— Aminteşte-ţi numele meu: Thoren, de pe Pământul Focului. Pentru că eu voi fi cel care te voi face fărâme.

Cercul desenat de bici i se strângea în jur, din ce în ce mai tare şi mai cu precizie.

Atunci Nihal închise ochii.

O clipă fu întuneric absolut, dar curând nimicul se populă cu plesniturile biciului şi auzul ei, nemaifiind îngrădit de văz, putu să-i vină în ajutor. Acum auzea loviturile. Înţelegea de unde proveneau. Începu să se apere de ele cu precizie mecanică.

Băiatul ţintea la picioare, încercând să o facă să-şi piardă echilibrul, dar ea para şi sărea, eschiva şi plutea evitând fiecare lovitură. Distanţa era însă prea mare. Nihal era blocată în defensivă, nu avea speranţă să atace.

Apoi, biciul şfichiui mai aproape de corpul duşmanului lui. Lui Nihal i se păru un miracol. Se apropie din ce în ce mai mult, până când îi simţi mirosul. Miros de luptă, miros de război.

Îi fu de ajuns o lovitură pentru a tăia scurt biciul adversarului ei. Dar zâmbetul de triumf îi muri pe buze: în jurul spadei sale era înfăşurat un lanţ de fier. Băiatul aruncă la pământ ciotul de bici. Apoi îi adresă un rânjet îngheţat.

— Îţi lipseşte experienţa, fetiţo. Şi de aceea vei muri.

Nihal se simţi pierdută, dar nu vru să-i dea rivalului ei satisfacţia victoriei.

— Vorbeşti prea mult: în bătălie numai cine a învins îşi poate permite să piardă timpul cu discuţii.

— Eu am câştigat.

Thoren scoase o spadă dintr-o teacă atârnată la şold.

— Vin eu să te iau sau vii singură să mori?

Nihal începu să tragă de spadă, dar încleştarea lanţului era dură.

— Am înţeles. Peştişorul care a înghiţit momeala nu vrea să colaboreze...

Thoren era mai puternic decât prevăzuse. Nihal îşi înţepeni picioarele pentru a nu fi târâtă. Încheietura o durea îngrozitor, n-ar fi putut face nimic.

Din înaltul jilţului său, Raven se bucura de fiecare clipă din acea dramatică târâre cu funia care o ducea pe Nihal la moarte.

— Cruţ-o! S-a luptat cu loialitate! Să fie admisă în Academie! urla publicul.

Dar Thoren îi voia sângele.

— Să terminăm cu jocul acesta prostesc.

Nihal se văzu pe ea însăşi întinsă la pământ, moartă. Ochii i se umplură de lacrimi şi o năpădi o mânie de necontrolat. Nu avea sens să moară acolo. Toată viaţa ei până în ziua aceea nu ar fi avut sens, şi, odată cu ea, viaţa unui întreg popor.

Băiatul smuci cutremurător lanţul.

Atunci Nihal reacţionă: folosi forţa acelei smucituri şi se aruncă înainte cu puterea disperării. Thoren nu avu timp să înţeleagă: jumătate-elful se prăvăli peste el şi spada neagră îi trecu prin braţ dintr-o parte în alta.

Amândoi căzură greu la pământ şi o pată de sânge se lărgi sub corpurile lor. Apoi, încet, Nihal încercă să se ridice. Trebuia să se pună pe picioare sau nu ar fi câştigat.

Nesigură pe picioarele ei, ajunse în centrul arenei, îşi ridică chipul năclăit de praf către Raven şi îl privi cu mândrie.

Fata aceea era cu adevărat neobişnuită. Preaînaltul Raven, Generalul Suprem, fu obligat să capituleze.

— Ai acces în Academie, fetiţo.

Publicul explodă în strigăte de bucurie.

— Aşteaptă însă, să-ţi cânţi victoria. Adevărata încercare acum începe.

Lumea o înconjură pe Nihal. Sute de mâini începură să o atingă, să o mângâie, să o lovească amical pe umăr. Dar

fata nu se mai ţinea pe picioare. Se ghemui la pământ ca un sac gol.

Când Sennar ajunse la ea croindu-şi drum prin mulţimea de oameni, Nihal se lipi strâns de el şi un zâmbet îi lumină chipul obosit.

13
ACADEMIA CAVALERILOR

Sennar o purtă pe Nihal în braţe până la han. O veghe tot timpul: amintirea zilelor în care riscase să moară era încă vie şi el era foarte îngrijorat.

Dar Nihal dormea fericită, visând când că era Cavaler al Dragonului, când pe Fen al ei.

Se trezi în dimineaţa următoare, când un soare puternic îi dădu bună dimineaţa direct pe pernă. Se întinse, se ridică în capul oaselor şi după lungă vreme se simţi aproape liniştită.

— Sigur că e obositor să fii prieten cu tine: tu îţi rişti viaţa o zi da şi una tot aşa!

Nihal îi zâmbi prietenului. Apoi un fior în abdomen o readuse la realitate.

— Am reuşit?

— Da.

— Sunt la Academie?

— Ţi-am spus că da!

— Am fost rănită?

— Nici măcar. Ai o încheietură pe jumătate ruptă şi a fost cât pe ce să te alegi cu stomacul sfârtecat. Fleacuri. Şi acum, culcat, războinice. Trebuie să-mi continui formula.

Nihal îl lăsă pe Sennar să-i ridice cămaşa şi să-i pună mâinile pe abdomen şi pe încheietură.

Nu era prima dată când vrăjitorul îi făcea descântece de vindecare, dar contactul cu pielea ei avea ceva nou.

— Sennar! Ce faci, te înroşeşti?

Vrăjitorul schimbă subiectul.

— Am aflat că Generalul nostru Suprem a jucat murdar. Ultimul tău adversar nu era un elev, ci un mercenar plătit de Raven. Oricum, aşa, ca să ştii, aproape i-ai despicat un braţ.

Nihal rămase impasibilă. Dintr-odată, nu dorea altceva decât să înceapă instrucţia: fiecare minut i se părea risipit.

— Când mă voi putea duce la Academie?

— Când vei vrea. Chiar dacă nu cred că Raven este nerăbdător să te vadă.

Nihal pufni.

— E problema lui.

Sennar termină cu tratamentul, apoi se uită serios la ea.

— Ascultă, trebuie să-ţi spun ceva...

— Ce-i?

— De, eu... sunt membru al Consiliului. Asta-i.

La auzul veştii, Nihal aproape sări din pat. Era entuziasmată.

— Mare Sennar! Fantastic! Suntem o pereche de învingători! Încă nu suntem adulţi şi ne-am realizat deja visele!

— Aşteaptă, aşteaptă. Nu-i chiar aşa fantastic...

Sennar povesti că, după nesfârşitele probe la care fusese supus, după colocvii, descântece şi o şedinţă secretă interminabilă între Dagon şi Soana, Sfetnicul cel Bătrân se hotărâse în sfârşit să-i vorbească.

Îl invitase în biroul lui, o cameră mare circulară cu totul din piatră, care dădea pe afară de cărţi de tot felul, şi îl pusese să se aşeze pe un jilţ de marmură în centrul încăperii.

Pe neaşteptate, Sennar se simţise un băieţaş. Se gândise că probabil acela era scopul lui Dagon: să-l facă să se simtă mic şi umil. Greşea.

— După ce am cântărit cu atenţie capacităţile şi intenţiile tale, am luat cu toţii o hotărâre.

Magului îi tremurau mâinile.

— Te considerăm demn de a intra în Consiliu, Sennar. Îi vei lua locul Soanei.

Sennar deschisese gura pentru a mulţumi şi a spune că pentru el era o onoare, că va servi cât mai bine cu putinţă

interesele Lumii Pământene şi orice alt fel de tâmpenie formală care îi putea veni în minte într-un moment ca acela, dar Dagon îl redusese la tăcere cu un gest.

— Atenţie, însă. Un consilier nu e numai un simplu vrăjitor, şi nici măcar nu e numai un vrăjitor puternic. Acesta este un înţelept, un politician, un guvernant: de hotărârile lui depinde viitorul multor oameni. Acum tu eşti un vrăjitor promiţător lipsit de experienţă. Înainte de tine, numai Tiranul a avut acces la Consiliu la o vârstă atât de fragedă, deci vei înţelege de ce eu am tărăgănat atât înainte de a-ţi da această posibilitate. Timp de un an vei urma învăţăturile unui membru al Consiliului: te va învăţa îndatoririle unui consilier şi-ţi va evalua acţiunile. Pentru primele şase luni, eu îţi voi fi maestru: ne vom duce pe frontul Pământului Vântului, în aşa fel încât tu să înveţi ce trebuie să facă un consilier pe timp de război. Celelalte şase luni le vei petrece liniştit, aici pe Pământul Soarelui, fiindcă un consilier trebuie să înveţe să acţioneze şi în perioade de pace. Pământul acesta este sub jurisdicţia lui Flogisto: el va fi cel care te va călăuzi. În sfârşit, în fiecare lună, vei participa la reuniuni. Asta-i tot. Fii binevenit în Consiliul Magilor.

— Atunci... pleci... murmură Nihal.

Sennar lăsă ochii în jos. Ar fi vrut să-i spună că despărţirea aceea îl durea şi pe el, că tot ce-şi dorea era să stea cu ea, mereu, şi s-o elibereze de fantasmele care o chinuiau, dar niciunul din cuvintele acelea nu-i ieşi de pe buze.

— Este datoria mea.

— Şi Soana?

— Voia să aştepte să te trezeşti pentru a-şi lua rămas bun. Cred că va pleca în această după-amiază.

Nihal se ridică brusc şi luă în mână spada.

— Ei, unde crezi...

— Mă duc să mă antrenez.

O clipă mai târziu era afară. Nici măcar ea nu ştia unde să se ducă, iar balamucul din oraş o făcu să se simtă şi mai izolată. Alergă până când se află pe un loc cu o amplă vedere panoramică spre o pădure. Dincolo de linia orizontului se profila clar silueta teribilă a Fortăreţei Tiranului.

Se aşeză pe parapet, cu prăpastia la picioarele ei. Îşi spuse de mii de ori că era o proastă pentru felul în care se simţea, pentru senzaţia de singurătate care începea să o cuprindă: Sennar departe în vâltoarea bătăliilor, Soana pierdută în spatele imaginii lui Reis şi ea pe pământul acela gălăgios şi vulgar, singură cu spada ei.

Privi Fortăreaţa: acel edificiu negru era un monstru care-i devora încet viaţa.

Nu trebuie să-ţi fie frică. Ce importanţă are dacă eşti singură? Acum eşti un războinic. Trebuie doar să te gândeşti să lupţi şi să-l distrugi pe Tiran.

O vreme, rămase să privească de sus orizontul.

Hotărî că avea să intre în Academie chiar în ziua aceea.

Când se întoarse la han, Soana era gata de plecare. O aştepta şi lui Nihal i se păru frumoasă şi maiestuoasă ca întotdeauna.

Vrăjitoarea o strânse la piept.

— Fac această călătorie şi pentru tine. Ştiu că eşti puternică şi că vei merge înainte pe calea ta, orice s-ar întâmpla.

Chiar dacă nu era ea cea care urma să plece, Nihal se simţi ca o fată care îşi lasă casa pentru a pleca. Înţelegea că acela era un adio mai mult decât un rămas bun.

— Mulţumesc, Soana, a fost tot ce putu să spună.

Apoi Soana îl îmbrăţişă pe elevul ei.

— Sper că-ţi vei îndeplini datoria mai bine decât mine, Sennar.

— Şi eu sper că ne vom revedea curând. Şi că până

atunci voi fi devenit demn de aşteptările tale.

Vrăjitoarea îşi îndreptă spre copii un ultim zâmbet, apoi plecă fără să privească în urmă. O parte din viaţa lui Nihal şi a lui Sennar se îndepărtă odată cu ea pe drumul acela.

Când Soana fu un punct la orizont, Nihal i se adresă prietenului ei.

— Însoţeşte-mă la Academie, Sennar.

— Deja? Aşteaptă măcar să plec, aşa vom sta împreună astă seară...

Însă Nihal hotărâse.

— Nu. Iartă-mă. Nu suport să văd că pleci şi tu. Şi în plus, nu are rost să rămân.

Traversară Makratul, mai haotic ca niciodată. Cu toate că mergeau unul lângă altul, se simţeau la depărtare de mii de mile. Nu schimbară niciun cuvânt până când ajunseră la poartă. Nihal avea cu ea numai o traistă, un rând de haine şi pergamentul poporului ei. La şold îi strălucea spada neagră.

— Nihal, nu este un adio. Pământul Vântului nu este chiar aşa departe. Voi veni la tine în fiecare lună, îţi jur.

Nihal nu răspunse.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. O vreme cei doi prieteni rămaseră cu privirea pironită în pământ, apoi Sennar începu să vorbească grăbit.

— Trebuie să fii tare, nu trebuie să te laşi. Ştiu prin ce treci, dar trebuie să ai curaj. Eu voi fi departe, dar sunt mereu cu tine. Mereu.

— Şi eu voi fi mereu cu tine. Vocea i se frânse. Nu mă uita.

— Nu o voi face.

Nihal îi dădu lui Sennar un sărut fugar pe obraz şi se pregăti să intre.

Străjerul o recunoscu imediat.

— Nu te aşteptam atât de curând. Intră.

Apoi poarta se dădu de perete şi Nihal fu înghiţită de

întuneric.

Merse până la sala de audienţe. Nu se aştepta să fie primită personal de Generalul Suprem. Santinela care era cu ea îi dădu una pe spate şi o obligă să îngenuncheze. Nihal făcu o strâmbătură.

— Obişnuieşte-te, fetiţo. De acum încolo va trebui să mi te supui întotdeauna, îi spuse străjerul.

Raven îşi părăsi jilţul şi începu să se plimbe prin salon, cu obişnuitul căţeluş în braţe.

— Pe scurt, ai reuşit. Îmi imaginez cât de mândră eşti, cât de mare şi de importantă te simţi... ei bine, triumful tău va fi de scurtă durată. Aici, viaţa ta nu va fi deloc simplă. Eu nu uit pe cel care m-a pus în încurcătură şi tu ai făcut asta. Din păcate, trebuie să admit că eşti un războinic ieşit din comun. Dar asta nu-ţi va uşura traiul. Va trebui să demonstrezi cine eşti şi care-ţi este valoarea în fiecare moment al şederii tale aici. Şi dacă vei cădea la pământ, află că eu voi fi întotdeauna gata să calc peste tine.

Raven tăcu o clipă.

— Lahar te va conduce prin şcoală şi îţi va spune ceea ce trebuie să ştii, încheie grăbit.

Apoi îi întoarse spatele lui Nihal şi plecă.

Ea se ridică în picioare. „Să nu crezi că m-ai speriat”, se gândi.

În spatele ei îşi făcuse apariţia de nu se ştie unde un tip costeliv.

— Urmează-mă, fetiţo.

Trecură printr-un coridor lung, a cărui boltă extrem de înaltă se termina cu un arc ogival vertiginos. Părea nesfârşit şi întunecat precum moartea. Ieşiră într-un salon enorm, gol.

Lahar o trata pe Nihal cu îngâmfare.

Ostilitatea din glasul lui era evidentă.

— Aceasta este arena începătorilor: cine soseşte în

Academie trebuie mai întâi să înveţe să folosească spada, apoi poate trece la practicarea cunoaşterii altor arme. Sunt multe saloane ca acesta, fiecare dedicat diverselor tehnici de luptă: un Cavaler al Dragonului trebuie să ştie să folosească orice armă. Astăzi nu este nimeni aici, pentru că elevii au o zi de odihnă pe săptămână. Dar asta nu te priveşte: tu nu ai dreptul.

Printr-un alt labirint de coridoare ajunseră într-o arenă descoperită.

— Aici, elevii mai vârstnici se deprind cu dragonii lor. Poate locul acesta nu-l vei vedea niciodată. Lahar râse sarcastic.

Nihal nu reuşi să se abţină.

— Cum vine asta, rogu-te?

— Nu mi te adresa pe tonul acesta! După primul antrenament elevii trebuie să-şi dovedească cunoştinţele dând prima lor bătălie ca infanterişti. Şi te asigur că famminii nu fac nicio diferenţă între fetiţe şi bărbaţi.

— Îi cunosc pe fammini. Am uc...

— Linişte! Obişnuieşte-te să vorbeşti numai când eşti întrebată!

Apoi vizitară refectoriul, unde erau aşezate în ordine perfectă zeci de pupitre, după care trecură printr-un şir lung de încăperi mari, fiecare cam cu câte douăzeci de paturi. Dormitorul era spartan: fiecare pat avea lângă el o măsuţă nefinisată unde elevul îşi putea aşeza propriile efecte personale. Acela era tot mobilierul.

Lahar o însoţi pe Nihal până la o cămăruţă întunecată şi în care mirosea a mucegai. Pe pământ era ceva fân adunat în formă de culcuş. Un grilaj lăsa să filtreze o fâşie de lumină.

— Având în vedere că eşti femeie, tu vei dormi aici.

Nihal privi totul cu un amestec de dezgust şi descurajare.

— Nu-i aer...

— Te aşteptai la un palat? La Academie se vine pentru a învăţa să te lupţi, nu în vilegiatură. Acum ascultă bine,

pentru că nu am intenţia să repet. În fiecare dimineaţă trezirea e la răsăritul soarelui şi se fac exerciţii cu armele. După prânzul care are loc la ora douăsprezece fix, se studiază teoria şi strategia. Cina se ia la asfinţit. Odată cina terminată, te retragi. După apus, nu este permis să circuli prin Academie. Îţi este permisă o zi de odihnă pe lună. Până când nu vei fi terminat prima etapă de instrucţie trebuie să îmbraci haina elevilor. Apoi vei fi încredinţată unui Cavaler al Dragonului. Regulile pe care va trebui să le urmezi atunci vor fi cele dictate de maestrul tău. Asta-i tot. Până mâine dimineaţă nu ai obligaţii, dar te sfătuiesc să stai cuminte aici. Şedere plăcută.

Lahar dădu să plece.

— A, uitam. Elevilor nu le este permis să poarte arme. Dă-mi spada.

Fata strânse garda.

— Sunt sigură că pentru mine vei face o abatere de la regulă.

— Pentru o femeiuşcă cu sânge amestecat? Oare de ce?

O clipă mai târziu, Nihal ţinea vârful de cristal negru la gâtul lui Lahar.

— Poate nu te-au informat: mi-am câştigat intrarea în Academie învingând zece dintre cei mai buni elevi... şi dreptul meu la viaţă mi l-am câştigat ucigând doi fammini pe Pământul Vântului.

Omul începu să transpire. Ştia bine toată povestea. O privi cu ură, scuipă pe pământ şi plecă trântind uşa.

Nihal băgă spada în teacă. Îi lipsea aerul. Încercă să se uite afară, dar prin grilaj nu se vedea decât o fâşie haotică din Makrat.

Se aruncă pe grămada de paie şi se uită în tavan.

Încercă să-şi imagineze aventurile ei viitoare de războinic, dar încercarea fu jalnică.

Atunci se gândi la Livon şi atinse culmea disperării.

Se trezi brusc, deşteptată de o gălăgie neaşteptată. Nu-şi

dăduse seama că adormise. Zgomotele veneau din încăperi.

Nihal se pregătea să se ridice când văzu întredeschizându-se încet uşa cămăruţei.

Era foarte întuneric pentru că, între timp, se lăsase înserarea. Când uşa fu deschisă, Nihal distinse o siluetă bondoacă înaintând şchiopătând.

— Cine e? întrebă alarmată.

Silueta se opri.

— Nimic rău, nimic rău. Aici întuneric. Poate vrei lumină. Eu intră, aduce lumină. Lahar mi-a spus. Nu te speria, nu te speria.

Fiinţa aceea avea o voce stridentă şi plângăcioasă. Înaintă şi începu să-i mângâie un braţ.

Nihal sări în picioare.

— Ce vrei de la mine?

— Nimic rău, aduce lumină la tine, aşa vezi. Te cheamă şi la cină.

În sfârşit, Nihal îl văzu.

Nu avea nimic uman: era scund şi gras, cu capul complet chel, cu un picior de lemn. Nimic nu era simetric în corpul lui. Dădea impresia unei păpuşi de cârpă veche, ruptă. Pe chip i se perindau maliţiozitate şi servilism. Avea o torţă în mână.

— Nimic rău, nimic rău...

— Am înţeles, termină! Cine eşti?

— Buruiană, servesc aici. Nimic rău, nu te speria... şi întindea din nou mâna.

Nihal se retrase oripilată: contactul cu fiinţa aceea o dezgusta.

— Mulţumesc pentru lumină. Nu-mi mai trebuie nimic. Pleacă.

Buruiană făcu o faţă contrariată şi se retrase mergând înapoi ca un rac, fără a înceta să o privească.

Nihal agăţă torţa de perete. Lumina o calmă. Apariţia aceea o neliniştise: i se părea că încă mai are lipiţi de ea

ochişorii acelei fiinţe diforme. Se hotărî să se ducă în refectoriu ca să se elibereze de senzaţia aceea neplăcută.

Sala de mese era plină cu băieţi gălăgioşi aşezaţi la mese.

Vederea lor o înveseli un pic pe Nihal şi o făcu să se gândească la faptul că, în fond, nu era cu adevărat singură. Se îndreptă spre mese, în căutarea unui loc gol.

La vederea ei, sala înmărmuri.

Nihal încetini pasul. Nu înţelegea.

Mulţi ochi erau ţintuiţi asupra ei: ochi uimiţi, înspăimântaţi, ameninţători, neîncrezători. Nu i se mai întâmplase să fie cercetată în felul acela.

Se apropie de un loc gol. Băiatul care stătea alături puse imediat mâna pe scaun.

— E ocupat.

Nihal căută în altă parte, dar oriunde se ducea, răspunsul era acelaşi: „ocupat”.

Apoi, în liniştea refectoriului, tună o voce:

— De ce eşti îmbrăcată astfel, jumătate-elf?

Nihal se uită în jurul ei. Pe un podium, separaţi de băieţi, erau aşezaţi profesorii.

— Cum ar trebui să fiu îmbrăcată?

— Eşti un elev, sau măcar aşa se spune, zise cu un zâmbet acid omul care vorbea, deci trebuie să porţi uniforma elevilor.

În sala aceea imensă, înconjurată de ostilitate, Nihal simţea că-şi pierduse toată forţa.

— Nimeni nu mi-a dat-o... se scuză.

— Atunci nu trebuia să cobori. Lahar nu ţi-a explicat regulile?

— Ba da, însă eu...

— Îţi vei îndrepta greşeala cu o tură de gardă până-n zori. În ceea ce priveşte hainele, ţi le va aduce mai târziu Buruiană.

Unii dintre băieţi râseră.

— Acum aşază-te şi mănâncă.

Şi băieţii îşi reluară masa.

Nihal se îndreptă către ultimul loc care i se păru disponibil. Nici nu apucă să întrebe.

— Fără monştri şi femeiuşti, îi zise categoric un băieţoi.

Nihal se îndepărtă. Ce însemna ieşirea aceea? Lumea Pământeană era plină de rase: nimfe, spiriduşi, pitici, oameni. Ce voia să însemne că nu era loc pentru monştri?

Crescută pe un pământ metis, pe Nihal nu o deranjase niciodată faptul că era diferită. Dar acolo, printre elitele oamenilor, părea o glumă a naturii.

Se aşeză într-un loc izolat, departe de toţi, şi mâncă în tăcere, cu inima plină de amărăciune.

După cină se întoarse în grabă în cămăruţa ei mizeră, încercând să nu atragă prea mult atenţia. În prag o aştepta Buruiană, cu o boccea diformă în mână, şi cu zâmbetul lui imbecil pe chip. Nihal luă hainele fără să-l privească, dar acela se pregătea să treacă pragul.

— Poţi pleca, sări Nihal.

Servitorul făcu iar o faţă mortificată şi se îndepărtă.

Nihal se închise înăuntru. O înnebunea să ştie că afară o aştepta fiinţa aceea. Propti cu furie spada de-a latul încuietorii uşii, în aşa fel încât nimeni să nu poată intra, indiferent că ar fi fost Buruiană sau vreun altul dintre elevii aceia aroganţi care o umiliseră.

Fu singură. Lumina torţei tremura palidă şi tăia mai clar contururile cămăruţei aceleia, care părea acum chiar o celulă.

Luă hainele: cuprindeau o pereche de pantaloni şi o cazacă lungă de pânză. Le aruncă într-un colţ şi se întinse pe paie cu hainele ei. Dincolo de uşă auzea glasurile celorlalţi elevi întrerupte de râsete. Ea era exclusă.

Pentru prima oară conştientiză profund că nu era om. Era

o străină aici, nimeni altcineva nu mai era ca ea. Era Ultima, un lucru vechi care aparţinea unei epoci trecute.

Ce făcea acolo? Jumătate-elfii erau morţi cu toţii, locul ei nu era printre cei vii. Nu erau gânduri noi, dar acum erau legate de o senzaţie pe care o simţise în seara aceea pe pielea ei: era diferită.

Plânse îndelung, încercând să-şi sufoce suspinele ştergându-şi cu mânie lacrimile, pe care şi le smulgea de pe faţă cu dosul palmei. Moţăi plângând.

Înainte de răsărit, cineva încercă să forţeze uşa. Nihal se trezi brusc, înspăimântată.

— Cine-i acolo?

De afară pătrundea vocea neclară a lui Buruiană: vorbea de strajă, de gărzi. Nihal îşi aminti de pedeapsă şi îşi dădu seama că sentimentul de umilire nu trecuse.

Se îmbrăcă în mare grabă. Cazaca era largă şi o înfăşură, făcând-o să pară şi mai mică. Luă spada şi pelerina şi ieşi.

Văzând-o, Buruiană se lumină şi îi puse o mână pe braţ.

— Poarta mare, acolo aşteaptă...

— Nu mă atinge! rânji fata.

La poarta mare de intrare în Academie, Nihal găsi un străjer adormit care o aştepta.

— Ţi-a mers bine, au mai rămas doar două ore până în zori, îi spuse şi căscă.

Era aproape politicos, dar imediat ce o recunoscu în lumina torţei nu pregetă s-o privească cu ură.

Nihal primi în consemn lancea de la predecesorul ei. Frigul era înţepător. Hainele acelea absurde pe care i le dăduseră nu încălzeau nici măcar puţin; dacă nu ar fi avut pelerina ei, ar fi murit congelată. Avu un frison. Ochii i se închideau. Nimic de zis: un început excelent.

Restul zilei nu fu mai bun.

Mâncă singură ca în seara trecută, apoi se duse în sala în care se desfăşura antrenamentul. Mulţi băieţi începuseră şi observă că erau organizaţi în grupuri. Privea în jur, căutând

să afle care ar fi putut fi al ei, când un om îi făcu semn să se apropie.

— Tu trebuie să fii noua elevă. Sunt Parsel, maestrul tău. Vino.

Nihal îl urmă până într-un loc unde erau adunaţi câţiva băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă cu ea.

— Asta este cea mai tânără echipă a noastră. Aici se învaţă primele elemente ale luptei cu spada şi tehnicile fundamentale.

Nihal rămase uimită.

— Cum primele elemente? Eu am fost acceptată în Academie pentru că i-am învins pe zece dintre cei mai buni spadasini din locul acesta!

— Aşa să fie? De, mie mi s-a ordonat să te învăţ, de aceea vei sta aici cu noi.

Nihal nu voia să se dea bătută.

— Bine, atunci să luptăm! Astfel vei şti care-mi este nivelul şi vei şti unde să mă trimiţi.

Tocmai îşi scotea spada din teacă, dar Parsel o opri. Începea să se enerveze.

— Ascultă fetiţo, pentru mine este şi aşa destul de exotic ca o femeie să înveţe să mânuiască spada, deci te sfătuiesc să te supui şi să faci ce-ţi spun.

Nihal se supuse.

Trebui să asculte toată dimineaţa lucruri pe care le ştia şi să se exerseze ca o începătoare, dezarmând cu regularitate pe băiatul căruia îi venea rândul să se antreneze cu ea.

Se gândi la cum îşi imaginase viaţa la Academie.

Îşi compară visele cu realitatea aceea.

O cuprinse tristeţea.

14
RECRUTA NIHAL

Ziua aceea nu fu decât prima dintr-o serie lungă de zile triste, marcate de cenuşiul iernii care se lăsa pe Pământul Soarelui şi de singurătate.

Obişnuinţa nu schimbă atitudinea celorlalţi elevi faţă de Nihal. Era o femeie, avea un aspect bizar şi încet, încet începură cu toţii să se şi teamă de ea.

Cu cât trecea timpul, cu atât Nihal îşi demonstra capacităţile, şi povestea felului în care îşi câştigase accesul în Academie se răspândi şi printre aceia care nu o mai auziseră.

Începu să circule zvonul că ar fi fost un fel de vrăjitoare, descendentă a unei rase răufăcătoare dedicate masacrelor şi războiului. Cineva insinuă şi că ar fi fost un spion trimis personal de Tiran pentru a distruge Academia din temelii. Rezultatul acelor cleveteli fu că toţi se ţineau departe de Nihal: când traversa coridoarele, băieţii se dădeau la o parte pe laturi şi-i însoţeau trecerea cu murmure ostile şi priviri dezaprobatoare.

Teama faţă de ea fu întărită de un episod.

Adesea se întâmpla ca, pe timpul nopţii, băieţii să ajungă până la uşa ei, fugind imediat ce o auzeau că se mişcă.

Într-o seară, cufundată în obişnuitul somn agitat, Nihal nu îşi dădu seama că cineva reuşise să intre. În timp ce dormea, chipurile imploratoare care-i populau coşmarul se apropiară atât de tare de ea încât i se păru că se sufocă.

Apoi se simţi atinsă.

Aplecat deasupra ei era Buruiană, cu un zâmbet oribil pe chip, cu gând s-o mângâie bâiguind o litanie de neînţeles.

Nihal ţipă, puse mâna pe spadă şi i-o puse la gât.

Servitorul izbucni în lacrimi implorând iertare, dar Nihal era furibundă. Îl înşfăcă şi îl trase afară, unde se adunase o

mică mulţime de băieţi somnoroşi. La vederea acelei furii cu spada în mână, se dădură cu toţii înapoi.

— Uitaţi-vă bine, bastarzilor! Asta este ceea ce i se întâmplă aceluia care încearcă să-mi facă rău!

Apoi trecu lama peste gâtul lui Buruiană, care zbiera ca un porc. Îi făcu numai o zgârietură, dar din seara aceea acel du-te-vino dinaintea camerei ei încetă pentru totdeauna.

Oricum, nopţile lui Nihal nu erau liniştite.

Singurătatea şi aroganţa de care era înconjurată o făcură să se cufunde din ce în ce mai mult în coşmarurile ei. Nu trecea noapte în care să nu o persecute chipurile jumătate-elfilor. Se trezea terorizată şi înfăţişarea camerei aceleia, în loc s-o liniştească, o agita. Se simţea închisă într-un sicriu. Atunci se aşeza, cu braţele în jurul genunchilor, şi privea felia de cer care se întrevedea prin grilaj, străduindu-se să alunge teama.

Dar în noaptea următoare totul începea de la capăt.

Gândul de a-l răzbuna pe tatăl şi poporul ei deveni din ce în ce mai obsedant. Durerea o întări. La început suferise din cauza urii tovarăşilor ei, dar sfârşi prin a se obişnui şi, cu trecerea timpului, o iubi. Teama celorlalţi elevi îi plăcea.

Sennar nu se duse să o vadă în prima lună, nici în a doua, nici în a treia.

Nihal simţea o nevoie disperată să-i vorbească, să audă încă o dată că i se spune că totul mergea bine, că noaptea ar fi trecut. Dar primi numai un mesaj laconic, care-i sosi cu micul şoim pe care învăţase acum să-l recunoască: „Sunt mort de oboseală, nu am o clipă de răgaz, dar sunt bine. Nu te-am uitat.”

Nihal deveni o fiinţă întunecată şi taciturnă.

Se aruncă cu trup şi suflet în studiu.

Modul ei de a se bate deveni din ce în ce mai mânios şi mai violent.

Şi era din ce în ce mai abilă, mai rapidă, mai neînfricată.

Parsel, maestrul de spadă, înţelesese capacitatea lui Nihal şi suferea văzând-o sacrificată în mijlocul acelor băieţandri care nici nu ştiau să mânuiască o armă.

Într-o zi, o luă deoparte.

— Am văzut cum te mişti, cum lupţi. Eşti bună, Nihal.

Ea îl privi bănuitoare: nu ştia dacă să aibă încredere. Spusele acelea puteau însemna totul sau nimic.

— Ai avut până acum experienţe de război?

Nihal îi povesti despre lecţiile lui Livon şi ale lui Fen, despre uciderea celor trei fammini, doi în Salazar şi unul la graniţa Pământului Vântului.

— Mi-am imaginat. Aşadar, nu povesteai baliverne, în prima zi!

Maestrul îi surâse şi Nihal, care avea mereu o atitudine mândră şi demnă, lăsă ochii în jos.

Parsel era convins că ar fi fost mai profitabil să se antreneze în folosirea armelor pe care nu le cunoştea deloc.

— I-am propus lui Raven să te lase să începi cu celelalte tehnici de luptă, dar pentru moment cererea mea nu a dat roade.

Nihal suspină. În câteva clipe văzuse deschizându-se de un deget uşa temniţei ei şi imediat după aceea închizându-se.

— Omul acela mă urăşte...

— Nu trebuie să vorbeşti astfel despre Generalul Suprem. Tu nu l-ai cunoscut când se lupta. Era un războinic extraordinar. Acum s-a moleşit la conducere, dar, crede-mă, în adâncul sufletului este încă o valoare. Ştie să recunoască un războinic. Numai ce îi vei demonstra cât valorezi în luptă, şi-şi va schimba părerea. Pentru că războiul este cu totul altceva decât ceea ce se face înăuntru aici.

Atunci când Parsel îi propuse să o antreneze în folosirea lăncii în afara orelor de lecţii, Nihal se simţi ca eliberată

dintr-o lungă penitenţă. Luptau aproape în fiecare seară, şi în sfârşit ea îşi putea folosi la maximum abilitatea. Iar folosirea lăncii o entuziasmă: învăţă să lupte corp la corp şi să atace de pe cal. Toate noutăţile acelea o făceau să se simtă iar vie.

La rândul lui, Parsel se ataşase de destinul acelei fete: o aprecia pentru neţărmurita ei dedicare şi pentru tenacitate, şi era din ce în ce mai uimit de talentul ei.

Însă intuia în ea o tristeţe profundă, neobişnuită la o persoană atât de tânără. Tocmai el, care nu mai avusese drag de cineva şi nici familie pentru că se dedicase mereu războiului, simţea pentru fetiţa aceea un sentiment de protecţie aproape patern.

Cei doi ajunseră la o intimitate ciudată.

Singura formă de comunicare ce îi lega era lupta.

Vorbeau cu armele: Nihal era închisă, retrasă, şi singura modalitate în care permitea sentimentelor ei să iasă la iveală era competiţia.

Maestrul învăţase să citească în mişcările elevei stările ei de spirit şi îi răspundea, încercând să încline bariera de resentimente pe care o ridicase Nihal în jurul ei.

Niciodată nu au fost chiar prieteni. Doar o dată Nihal îi făcu o mărturisire: într-o seară, îi povesti despre Buruiană, despre teama pe care o simţea faţă de el, despre episodul întâmplat în camera ei.

Parsel o ascultă, apoi dădu din cap.

— Nu ar trebui să-l urăşti, ştii? Are pe umeri o poveste teribilă.

Nihal deveni atentă.

— Este un pitic, nu ştim de pe ce Pământ provine. L-am găsit acum câţiva ani zăcând în închisoare: pe atunci reuşiserăm să cucerim un avanpost important al Tiranului pe Pământul Zilelor. Era rănit peste tot, şi avea pe piele semnele torturii. În aceeaşi temniţă zăceau alţi semeni ai lui, bărbaţi şi femei, toţi la ultima suflare. I-am luat de acolo cu speranţa de a-i putea salva, dar nu a mai fost nimic de

făcut. El a fost singurul supravieţuitor. Dăruirea cu care îi îngrijea pe tovarăşii lui de celulă şi durerea pe care i-a provocat-o moartea lor ne-au dus cu gândul că vor fi fost rudele lui. Câtăva vreme, Buruiană a fost un mister: ce făcea acolo jos şi de ce fusese torturat într-un mod atât de atroce? Nu cunoşteam încă abisurile de oroare în care Tiranul târa popoarele pe care le supune. Pe urmă, când ne-am aflat în faţa multor cazuri asemănătoare, am înţeles. Famminii nu sunt, cum să zic eu, o rasă naturală. Sunt creaturi ale Tiranului: i-a plăsmuit cu vrăjile lui, şi acum vrea să perfecţioneze alte fiinţe care să-l servească cu ochii închişi. De aceea face experimente pe prizonieri. Buruiană este proba vie: trupul lui martirizat este rodul tentativelor Tiranului de a-i transforma pe pitici în războinici perfecţi. Nu ştim câţi sunt cei implicaţi, nici câţi au murit până acum. Ar putea fi popoare întregi.

Nihal se cutremură.

— E posibil ca Buruiană să te simpatizeze sau ca tu să-i aminteşti de cineva. În celulă era şi o tânără. Cine ştie, o fi fost fiica lui... Nu vrea să-ţi facă rău, încearcă să-l tratezi cu îngăduinţă. A trebuit să îndure multe de la viaţă.

Nihal nu reuşi să-i fie mai puţină teamă de Buruiană, dar îl privi cu alţi ochi. Se străduí să-şi reprime repulsia şi încercă să-l trateze cu politeţe, mulţumindu-i pentru serviciile lui şi răspunzându-i la zâmbetele respingătoare, în care reuşea să întrevadă lumina slabă a recunoştinţei. Într-un fel, erau asemănători: doi diferiţi urâţi, temuţi şi profund singuri.

La cinci luni după sosirea în Academie, Nihal fu convocată de Raven. Se duse în salonul audienţelor pregătită la obişnuita aşteptare enervantă, dar Generalul Suprem era acolo în jilţul lui.

— Mi-au spus că eşti bună şi că progresezi repede, fetiţo.

Nihal nu-şi credea urechilor.

— Maestrul tău mi-a cerut în repetate rânduri să te las să

începi faza avansată a instruirii. Ei bine, cred că a sosit momentul: vei putea învăţa cum se folosesc alte arme. Poţi pleca.

Apoi Raven părăsi sala, trăgând în urma lui trena lungă a mantiei şi lăsând-o pe Nihal neîncrezătoare. Şi fericită.

În noul grup se simţi imediat la largul ei.

Tovarăşii erau aroganţi ca şi cei dinainte, dar în sfârşit nu mai era obligată să lupte la jumătatea capacităţilor ei. Şi pe urmă, de când se antrenase cu Parsel în folosirea lăncii, era curioasă de celelalte arme. Orele de antrenament zburau şi Nihal era stimulată de toate acele noutăţi.

Învăţă modalităţile în care poate fi util un pumnal într-o confruntare corp la corp, înţelese în profunzime potenţialul lăncii şi, cu toate că era măruntă, se întrecu şi cu buzduganul şi cu securea.

Cu primul nu prea se descurcă. Unealta era foarte grea: reuşea cu greu să-l ridice, darămite să dea lovituri. Securea, în schimb, îi plăcea mult; într-un anume fel îi amintea de spadă: era o armă puternică şi simplă, bună să-şi descarce furia.

Îi puseră în mână şi biciul, cu care Thoren cel rău famat aproape o ucisese, şi realiză cât de greu era de mânuit.

În sfârşit, căpătă îndemânare cu arcul.

Apropierea nu fu dintre cele mai bune: în bătălie, Nihal iubea furia, lupta corp la corp, sudoarea şi oboseala. Arcul cerea însă concentrare şi sânge rece, două calităţi care nu îi aparţineau.

— Tocmai de aceea trebuie să înveţi să-l foloseşti, îi spunea maestrul când fata îşi pierdea răbdarea.

Însă, după dificultăţile iniţiale, Nihal căpătă încredere în arma aceea neobişnuită. Forţa nu era fundamentală pentru a-l folosi şi, odată depăşită frustrarea ţintelor neatinse, începu să-i dea mari satisfacţii. Descoperi că avea o ţintă foarte bună, o calitate pe care o împărţeau puţini alţii în grupul ei, şi deveni abilă şi cu folosirea lui în mişcare.

Oricum, arma ei preferată rămânea spada. Nu era nimic în care să fi excelat ca la scrimă, şi doar când lua în mână lama neagră se simţea într-adevăr în elementul ei.

Nihal învăţa cu uşurinţă. Nu trebui mult ca să-i depăşească pe majoritatea tovarăşilor ei: bravura ei îi aduse multă admiraţie şi neîncrederea al cărui obiect era începu să fie punctată de respect.

Elevii erau cu toţii mai mari decât ea, care în Academie împlinise şaptesprezece ani, cu excepţia unui băieţel mărunţel, cu un cap plin de bucle blonde, cu ochi cenuşii şi obraji pufoşi.

Nihal abia dacă-l observase, pentru că încetase de mult să încerce să-şi facă prieteni. Până într-o zi, în refectoriu, când el se duse să o caute.

Nihal mânca de una singură, ca de obicei, când auzi un glăscior subţirel:

— Iartă-mă, e liber?

Lucrul acesta era atât de neobişnuit încât, înainte de a răspunde, Nihal se întoarse către necunoscutul interlocutor pentru a fi sigură că auzise bine. *Şi ăsta cine naiba mai e? L-am mai văzut... Dar unde?*

— Ei, dacă nu-i nimeni, mă aşez.

Nihal continuă să-l privească neîncrezătoare, cu lingura în aer.

Blonduţul se aşeză, luă o lingură de supă, luă o alta, fărâmiţă puţin pâinea, apoi îşi drese vocea şi începu să vorbească nestăvilit ca un torent revărsat.

— Tu eşti Nihal, jumătate-elful, nu-i aşa? De când eşti aici te observ. Adică, de fapt, de când te-au pus în echipă cu noi. Ei, dacă chiar vrem să fim sinceri, te văzusem deja în arenă cu acei zece tipi. Oh, ai fost extraordinară! Te-ai luptat într-un fel... nimeni nu se luptă ca tine! Îţi jur, eu eram... ca hipnotizat, ce mai. Şi pe urmă, ce spadă! Dar din ce e făcută? Pare imposibil de rupt! O, ce zăpăcit, nici nu m-am prezentat: eu sunt Laius, de pe Pământul Nopţii.

Băieţelul întinse mâna şi Nihal i-o strânse fără măcar să

aibă timp să deschidă gura.

Laius continuă să vorbească tot timpul mesei, asaltând-o cu complimente, povestindu-i din viaţa lui şi punând din când în când vreo întrebare la care Nihal reuşea să răspundă abia cu un da ori un nu. Entuziasmul lui era acela al unui copil şi Nihal fu antrenată.

Îi spuse că avea cincisprezece ani şi că era în Academie de un an şi jumătate. Apoi îi povesti despre pământul lui natal. El practic nu-l văzuse niciodată, ţinând cont că familia lui îl părăsise când el avea câţiva ani, dar îi cunoştea povestea ciudată.

În timpul Războiului de Două Sute de Ani, un vrăjitor avusese o idee care la început păruse genială: cu un descântec invocase noaptea eternă pe pământul lui, astfel încât să pună în dificultate armatele duşmane, dând totodată locuitorilor regiunii capacitatea de a vedea pe întuneric. Însă, pe urmă, vrăjitorul murise prematur, şi la sfârşitul războiului nimeni nu fusese în stare să rupă descântecul.

— Pentru că nu era un descântec normal, înţelegi? Era un sigiliu! Ştii ce e un sigiliu? De, e o vrăjitorie care nu poate fi destrămată, ceva etern. Nu, iartă-mă, nu chiar etern. Adică, etern dacă vrăjitorul moare. Pentru că numai vrăjitorul care o invocase o putea desface. Iată, acum se înţelege.

Băieţelul încheie acel fluviu de cuvinte cu un suspin satisfăcut. Atunci Nihal începu să râdă. La început timid, apoi din ce în ce mai tare. Râsul ei îl contamină şi pe Laius şi în scurt timp aveau amândoi lacrimi în ochi.

Prietenia lor începu aşa.

Laius nu o părăsea nicio clipă. Nihal nu ştia dacă să fie mulţumită de atâta veneraţie şi nu făcea nimic ca s-o încurajeze, dar nu putea să nege că-i făcea plăcere. Era primul elev căruia nu-i era frică de ea, nu o ura şi nici nu o dispreţuia. Legătura lor nu avea nimic de a face cu prietenia profundă care o lega de Sennar. Însă, cu toată ingenuitatea lui şi cu exagerata lui admiraţie, Laius îi

încălzea inima.

Din ce în ce mai des, seara, venea în cămăruţa ei pentru a pălăvrăgi. Astfel, Nihal află că Laius intrase în Academie din dorinţa tatălui lui, un mare general, care spera să-l facă un războinic valoros.

El însă avea cu totul alte aspiraţii.

— Să călătoresc, înţelegi? Să străbat în lung şi în lat Lumea Pământeană, să descopăr teritorii neexplorate, pământuri noi. Iată ce mi-ar plăcea. Dacă ar fi după mine... îţi jur, aş lăsa armele şi mâine!

Nihal nu înţelegea cum puteai să fii constrâns să faci ceva contra voinţei tale.

— Dacă nu-ţi place să lupţi, opreşte-te. Viaţa războinicului nu este o viaţă frumoasă, Laius. Nu are sens să o faci fără să fii convins.

El dădea din umeri.

— Ce altceva pot face? Tatăl meu nu ar reuşi să accepte niciodată un fiu călător. Ba chiar „vagabond”, cum ar spune el. A vrut dintotdeauna să fiu un războinic. Deci, voi fi războinic.

Era o realitate nouă pentru Nihal: întotdeauna luase singură deciziile, alesese singură drumul de urmat, şi era convinsă că era la fel pentru toţi. Acum descoperea, în schimb, că erau oameni al căror drum fusese trasat de alţii, care nu puteau alege ce să facă din propria viaţă.

Când protesta, Laius răspundea simplu:

— Toţi avem un destin. Pentru unii, coincide cu ceea ce au visat dintotdeauna, pentru alţii, nu. Aşa e. Ce vrei să faci?

După discuţiile acelea, când Laius se întorcea să doarmă în camera cea mare, Nihal sfârşea adesea prin a se întreba care era destinul ei.

Fireşte, şi tânărul ei prieten voia să ştie ceva despre ea. Prima oară când îi puse câteva întrebări despre trecutul ei, Nihal îl împinse afară din cameră şi se închise într-o tăcere care dură câteva zile.

Trecu timp până când Nihal să-i povestească lui Laius despre originile ei şi despre Livon. Făcu acest lucru cu nespusă greutate: durerea pentru moartea tatălui şi pentru exterminarea poporului ei erau încă vii şi ea se simţea vinovată ca în prima zi.

Nihal îi vorbi şi de Sennar, de cât de legată era de acel tânăr vrăjitor, de cât îi lipsea. Şi, într-un moment de confidenţă, îi mărturisi şi că era îndrăgostită de multă vreme de un om extraordinar, care însă nu o lua în seamă nici pe departe.

Laius primi vestea cu uimire.

— Ferice de tine... pe mine nu mă interesează dragostea. Femeile se smiorcăie, au capricii... Nu găsesc nimic interesant, ce mai.

— Eu sunt o femeie, în cazul în care nu ţi-ai dat seama.

— Da, însă eşti un războinic. Este altceva.

La ieşirea aceea, Nihal nu ştiu dacă să se simtă măgulită în sufletul ei de războinic sau jignită în feminitatea ei.

Trecuseră şapte luni de la intrarea lui Nihal în Academie, când Sennar încercă să se ducă să-şi viziteze prietena.

Nihal era complet în necunoştinţă de eforturile pe care le făcea Sennar pentru a reuşi să o vadă. Generalul Suprem se încăpăţâna să-i refuze permisiunea, şi Sennar, după o serie de aşteptări infinite şi audienţe neroditoare, se hotărâse să ceară ajutor maestrului lui.

Dagon preferase întotdeauna să ţină la distanţă puterea politică şi cea militară, dar îl îndrăgea pe Sennar şi ştia cât era de important pentru el s-o revadă pe Nihal. Membrul Bătrân al Consiliului Magilor se prezentă într-o dimineaţă la Raven, însoţit de elevul lui.

— Mi-au spus că, de când a intrat în Academie, nu a ieşit niciodată: nu crezi că e cazul să o laşi să vadă lumina?

Generalul Suprem rămase pe poziţia lui, jignit din cauza acelei intruziuni în jurisdicţia lui.

— Raven, fata aceea este foarte importantă: este singura

supravieţuitoare a poporului jumătate-elfilor, şi Reis vede ceva măreţ în destinul ei. Este ca o armă. Şi tu ai grijă de armele tale. Sau nu?

Audienţa fu lungă, dar Dagon era răbdător.

După câteva ore de negocieri, Raven se înduplecă şi deschise porţile Academiei, blestemând-o pentru a nu ştiu câta oară pe fetiţa aceea care câştigase întotdeauna.

Când Sennar o văzu venind spre el, aproape nu o recunoscu: slăbită, înfăşurată în uniforma elevilor, Nihal înainta hotărâtă în piaţa Academiei, cu pasul ei cadenţat, milităros.

„Nu poate fi ea”, îşi spuse. Voia cu tot dinadinsul ca prietena lui să fi fost aceea de altădată, să-şi fi depăşit în sfârşit durerea. Când fu destul de aproape de ea îi zâmbi emoţionat şi dădu s-o îmbrăţişeze. Nihal se retrase, sustrăgându-se îmbrăţişării.

— Ce vrei?

Sennar rămase dezorientat.

— Cum, ce vreau? Am venit să te văd...

— Spuseseşi că aveai să vii în fiecare lună. Îmi promiseseşi.

— Ştiu, dar a fost mai greu decât prevăzusem, nu am...

— Şi pentru mine a fost greu, şi asta-i tot. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Nihal se întoarse să plece, dar Sennar o apucă de un braţ şi o sili să se oprească. Ea se eliberă din strânsoare, apoi izbucni într-un plâns mânios.

— Ai o vagă idee despre ce au fost pentru mine lunile acestea? Despre cât de singură am fost, despre cât de părăsită m-am simţit? M-am gândit la toate cele! Că ai murit, că ai plecat în cine ştie ce loc de neajuns, că ai uitat de mine!

Sennar o strânse la piept.

— Iartă-mă.

Ea se eliberă, dar braţele vrăjitorului nu o lăsară.

— Iartă-mă. Acum sunt aici.

Numai atunci Nihal se abandonă îmbrăţişării prietenului.

— Te urăsc, îi spuse în şoaptă. Mi-ai lipsit.

Ajunşi în cămăruţă, Sennar se simţi un vierme pentru că o lăsase pe Nihal, pe Nihal a lui, într-un loc atât de oribil.

Se aşezară. Aveau multe lucruri să-şi spună.

— Aş fi vrut să vin la tine imediat, în prima lună, dar nu am avut o clipă de linişte. Veneam la Makrat numai timpul necesar reuniunilor Consiliului şi pe urmă trebuia să fug, pentru că pe Pământul Vântului situaţia este de nesuportat.

Nihal aproape că nu voia să ştie şi alte lucruri. Prefera să nu ştie cum ajunsese pământul plin de viaţă pe care trăise.

Însă, Sennar îi povesti totul.

— În prima zi nu voiam să cred: nu reuşeam să înţeleg cum locul acela dezolant ar fi putut fi Pământul Vântului. A fost foarte urât: voiam să plec, dar Dagon mi-a dat curaj. A fost ca şi cum aş fi devenit iar copil: război, dezolare, cu moartea mereu alături, disperare. Mi se părea că mă întorsesem înapoi cu ani de zile, şi mă simţeam fără apărare şi pierdut ca atunci. Dar lucrul cel mai rău era să-mi amintesc cum era locul acela. Aerul proaspăt al dimineţii, viaţa care clocotea în turnuri... Asfinţiturile acelea, îţi aminteşti?

Lui Nihal i se păru că era târâtă înapoi în timp.

— Erau magice. Se ridica vântul, soarele se arunca în iarbă, câmpia se colora în roşu şi... Vocea i se stinse în gât.

Sennar reluă cu voce gravă.

— Nu mai e nimic, Nihal. Totul e învăluit în fum şi în funingine. Peste tot izbucnesc incendii. Soarele aproape că nu se vede. Este o atmosferă ireală. Adesea, după încăierări, se văd răsărind fiinţe din cele mai diverse rase. Se învârtesc printre ruine ca fantomele. Au pierdut totul şi hălăduiesc în căutarea izbăvirii. Sau poate a morţii, cine ştie. Şi pe urmă, tăcerea... Când nu se luptă, totul este învăluit de tăcere. Îţi aminteşti că în Salazar nu izbuteai

niciodată să stai în linişte? Zgomotul atelierelor, glasurile oamenilor care vorbeau despre ale lor, muzica din taverne... Acum nu se aude niciun sunet care să amintească viaţa.

Vrăjitorul îşi trase sufletul.

— Ţara este ruptă-n două: de o parte este armata noastră, de cealaltă, zona controlată de Tiran. Nu ştim cu exactitate ce se întâmplă acolo, dar câţiva norocoşi au reuşit să treacă linia frontului fără să fie ucişi. Povestirile lor au fost groaznice. Pare că toată populaţia este redusă la sclavie şi munceşte pentru a potoli foamea armatei Tiranului. Blestematul acela doboară Pădurea: cu lemnul construieşte arme şi cultivă cu sclavii pământul defrişat. Muncesc zi şi noapte: când nu se mai ţin pe picioare, dispar şi nu se mai ştie nimic de ei. Teritoriul e guvernat de un anume Dola, un despot care se bucură văzând suferinţa oamenilor. Comandă şi armata: este un luptător de neînvins. Adesea luptă în prima linie, pe un dragon negru. Se spune că Tiranul i-a dăruit nemurirea: nimic nu reuşeşte să-l lovească, deşi e mereu în prima linie ca să decimeze legiunile noastre. Armata lui e puternică. Sunt fammini, oameni, pitici: se luptă nestăvilit... par să-şi dispreţuiască şi viaţa. Dacă am rezistat până acum a fost datorită abnegaţiei Cavalerilor Dragonului. Din păcate însă, în aceste şase luni nu am reuşit să recâştigăm nici măcar o fâşie de pământ.

Când Nihal vorbi, îi tremura vocea:

— Spune-mi despre Salazar...

— Pur şi simplu, Salazar nu mai există. După primul atac, Dola i-a întemniţat pe inamicii pe care-i capturase şi a incendiat oraşul. L-a lăsat să ardă zile întregi. Se povesteşte că înainte de incendiu a aşezat prizonierii în rând. Le-a cerut să se prosterneze la picioarele lui şi să-i implore îndurare, pentru că avea să-i cruţe viaţa numai aceluia care s-ar fi supus. Cine nu a ascultat imediat a fost trimis în turn. Alţii, vreo zece, au fost oricum executaţi. La

întâmplare, pescuiţi din grămadă. Acesta e Dola.

Sennar privi felia de cer prin grilaj.

— Multă vreme am crezut că Tiranul voia puterea. Gândeam că voia să domnească peste toată Lumea Pământeană. Dar după ce am văzut, am înţeles că nu avea nimic de a face cu puterea. El vrea distrugerea totală.

Mâinile lui Nihal erau încleştate într-atât încât încheieturile degetelor îi erau albe. Vrăjitorul le luă într-ale lui şi le strânse cu duioşie.

— Ştiu ce simţi.

Sennar îi povesti şi despre el şi rolul lui pe Pământul Vântului.

— Lucram în strânsă legătură cu armata. Gândeşte-te că interlocutorul meu direct era Fen! Cu el şi cu Dagon am planificat multe atacuri pentru a câştiga teren, pentru a-l slăbi pe duşman. Inutil totul, din păcate. Adesea a trebuit să folosesc magia: farmece colective asupra trupelor, mai ales, sau a armelor. A fost foarte obositor. Ne trezeam în zori şi terminam târziu în noapte. Uneori, noaptea trebuia să ne deplasăm şi să organizăm o apărare neaşteptată. Să nu crezi că nu m-am gândit la tine, Nihal. De fiecare dată când veneam la Makrat speram să găsesc timp să vin la tine, dar pe urmă Consiliul, reuniunile, vrăjitorii... şi războiul, care mă târa din nou în vâltoarea lui... şi ochii mei erau plini doar cu moarte...

Nihal îl asculta în tăcere. Alături de Sennar se simţea ca în pădure cu patru ani în urmă. Nu mai era singură. Fantomele care o obsedaseră în tot acel timp păreau că se risipiseră. Îi vorbi de zilele toate la fel, de ura lui Raven, de prietenia cu Parsel, de noile arme pe care învăţase să le folosească.

Dar mai ales îi vorbi despre visele care continuau să o chinuiască.

— Înţelegi, Sennar? Sunt oameni morţi, care au trăit, care au existat într-adevăr! Cum le pot ignora jelania?

Sennar sperase ca timpul să o fi eliberat de obsesiile ei,

dar vedea că Nihal încă nu-şi găsise locul pe lume.

La un moment dat, auziră că bate cineva.

De la uşă se iţi un căpşor surâzător. Când Laius văzu că în camera lui Nihal era un băiat, rămase împietrit.

— A, ai vizite, plec.

Sennar nu fu mai puţin uimit: luase în calcul că Nihal îşi făcea prieteni, dar sosirea tipului aceluia tot îl înnegură. Ce voia?

— Nu, nu, vino. El este faimosul Sennar.

Nihal se ridică şi îl pofti să intre.

— Şi el e Laius, tovarăşul meu de arme!

Laius şi Sennar îşi strânseră mâna circumspect.

Mintea vrăjitorului galopa neînfrânată. Cum îşi permitea băieţelul acela să intre în camera lui Nihal fără să anunţe? Aveau un raport atât de strâns? Ea spusese că erau prieteni: cât de prieteni? Cu cât îl privea, cu atât mai puţin îi plăcea.

În cameră fu o clipă de gheaţă. Dintr-odată, Nihal simţi ceva ciudat: o stânjeneală, care părea însă să nu-i aparţină ei, ci altcuiva. Era ca atunci când îţi asculţi sunetul propriei voci: ştim că ne aparţine, şi totuşi ni se pare străină. Înlemni.

— Ascultaţi, de ce nu ieşim puţin? Este sau nu este ziua mea de odihnă lunară?

Se plimbară toată după-amiaza, prin tumultul Makratului.

Nihal detesta toată agitaţia aceea şi se simţi străină ca în prima zi. Sennar continuă să fie retras şi lui Laius i se păru că era în plus.

Fu o după-miază neplăcută.

Lui Sennar îi sosi ora plecării. El şi Nihal rămaseră singuri în faţa porţii mari a Academiei.

— Aşadar, pentru o vreme vei rămâne aici... începu Nihal.

— Da. De acum în colo voi încerca să înţeleg cum se

mişcă un consilier pe un teritoriu în timp de pace. Voi putea să vin să te văd mai des...

— Bine, atunci ne vedem.

Nihal detesta despărţirile lungi. Îl sărută pe obraz şi dădu să intre, dar Sennar, într-un elan curajos, o opri.

— Ascultă dar... la urma urmelor... cine mai e şi Laius ăsta?

Se uită mirată la el, apoi izbucni în râs.

— Ce-i, ţie frică să nu fii înlocuit? Laius e un băieţel. Şi mă adoră. M-a făcut să mă simt mai puţin singură şi nu-l interesează nici cât negru sub unghie dacă eu sunt om sau jumătate-elf. Nu-i de colo, ştii?

— Da, nu, fireşte... Ei bine, eram doar curios. Asta-i tot.

Nihal râse iar scuturând din cap. Îşi luară rămas bun mulţumiţi.

În lunile care urmară, cu siguranţă viaţa lui Nihal se îmbunătăţi.

După incidentul acela furtunos, îl îndrăgise pe Buruiană. El era politicos: îi păstra de la masă câte o bucăţică mai bună, îi aranja camera şi uneori îi aducea câteva flori de câmp pe care Nihal le primea cu zâmbetul pe buze, pentru că de multă vreme nimeni nu era atât de îndatoritor faţă de ea.

Alteori vorbeau. Piticul, printre lacrimi şi fraze dezlânate, îi povestea aceleaşi grozăvii pe care Nihal le vedea în visele ei. Şi ea îşi dădea drumul, povestindu-i temerile şi dorinţa ei de răzbunare. I se părea că Buruiană, contrar demenţei lui aparente, cu raţionalitatea inimii înţelegea ceea ce simţea ea. Şi pe urmă nu mai reuşea să ţină totul în ea.

Devenise importantă şi prezenţa lui Laius. Pe Nihal o calma să ştie că era cineva care să o asculte şi să o consoleze în clipele întunecate.

Lunile de instrucţie şi disciplina rigidă a Academiei nu îl schimbaseră. Laius rămăsese un copil, cu ochii larg deschişi spre un viitor pe care îl vedea pe de-a-ntregul în roz.

Apropierea lui îi amintea lui Nihal zilele fericite de pe vremea când trăia încă în Salazar cu Livon.

Alcătuiau o pereche ciudată: ea era cel mai promiţător elev al şcolii, el, cel mai slab şi mai puţin dotat. Dar erau mereu împreună.

În fiecare lună, extrem de punctual, Sennar se prezenta la Academie.

Uneori i se alătura şi Fen, iar atunci Nihal se lăsa dusă de partea ei cea mai feminină şi se alinta în eternul şi nefericitul ei amor.

Cavalerul era mândru de ea: cu cât trecea timpul, cu atât îşi dădea seama că era destinată pentru lucruri mari.

Se duelau în arena centrală, aceea a dragonilor, când nu erau ceilalţi elevi. Erau în stare să lupte ore în şir. Ea nu obosea niciodată să-i fie în preajmă şi el simţea o senzaţie ciudată de plăcere să lupte cu fetiţa aceea.

Trecuse un an din ziua în care Nihal trecuse pragul porţii Academiei Ordinului Cavalerilor Dragonului de pe Pământul Soarelui.

De acum se descurca perfect cu toate armele pe care le studiase şi cu spada îi depăşea cu vârf şi îndesat pe colegii ei.

Până şi Raven trebui să capituleze în faţa mărturiei diferiţilor maeştri care jurau că un asemenea luptător nu se ivea în fiecare zi şi că era convenabil să fie dusă pe câmpul de luptă cât mai curând posibil.

Cu mult înainte de a-şi termina ucenicia, Nihal era gata pentru cea mai importantă probă: bătălia.

15
ÎN SFÂRŞIT, ÎN LUPTĂ

Erau cu toţii vreo treizeci. Urmau să fie împărţiţi în grupuri mici şi repartizaţi plutoanelor dislocate pe diferite fronturi.

Fiecare grupuleţ urma să fie sub comanda unui veteran, care avea misiunea să-i judece comportamentul pe câmpul de luptă, dincolo de aceea de a-i salva pielea aceluia care se băga în buclucuri.

Fiecăruia dintre ei avea să i se dea un pieptar în culori ţipătoare, care ar fi permis identificarea lor ca elevi ai Academiei. Astfel avea să fie mai uşor pentru supervizor să le controleze băieţilor comportamentul în luptă.

Înainte de probă, antrenamentele se succedară în ritm susţinut.

Începând din zori, cavalerii aspiranţi luptau în arenă, aprofundau tehnicile fiecărei arme în parte, corectau greşelile, îşi ascuţeau atitudinea pe care ar fi trebuit să o menţină în luptă.

Când cobora soarele, erau distruşi. Toţi, în afară de Nihal.

Singură în camera ei, se învârtea în aşternut fără să o ia somnul. Era deja cu mintea proiectată către război. Visul ei era pe cale să se realizeze: în sfârşit ar fi putut contribui la distrugerea Tiranului. Nu-i venea să creadă că reuşise să ajungă până acolo. Şi abia aştepta să lupte: i se părea că în lupta aceea ar fi găsit în sfârşit sensul existenţei ei. Luptând, ar fi răscumpărat vina de a le fi supravieţuit semenilor ei, vina de a nu-l fi iubit îndeajuns pe Livon şi de a-l fi lăsat să moară. Număra zilele.

Nu toţi erau tot atât de bucuroşi.

Laius fusese admis la probă datorită presiunilor tatălui lui, dar era terorizat. Până atunci acceptase fără grijă

destinul pe care familia lui îl alesese pentru el: vedea ziua în care ar fi ieşit pe câmpul de luptă atât de îndepărtată încât nu se îngrijorase. Dar acum, noaptea i se părea că aude zăngănitul armelor răsunându-i în cap. Poate nu avea să moară în luptă, dar de frică, asta era sigur.

Nihal încerca să-l îmbărbăteze, dar cu rezultate scăzute.

În cele din urmă îl constrânse să facă un pact.

— Ascultă-mă bine, Laius. Eu îţi jur că, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, îţi voi sări eu în ajutor. Dar tu trebuie să-mi promiţi că-i vei vorbi tatălui tău şi îl vei convinge să te lase să faci ceea ce vrei.

El încuviinţase, sperând cu toată fiinţa lui că Nihal avea să-şi ţină jurământul.

Sennar era îngrijorat pentru Nihal, dar proba nu îl luă pe nepregătite: ştia dintotdeauna că nu s-ar fi oprit până când nu ar fi muşcat din ţărâna câmpului de bătălie.

Lunile petrecute pe Pământul Soarelui îi făcuseră bine. După ororile războiului, a trăi în sfârşit în pace fusese minunat. Pământul acela dezordonat aproape începea să-i placă. Pe urmă, Flogisto, magul sub a cărui îndrumare continuase să se perfecţioneze, era un personaj extraordinar: un bătrânel de vârstă incertă, rupt în două de atacurile de reumatism şi suferind de uituceală. Anii trecuseră peste el lăsându-i în dar înţelepciune şi capacitatea de a-i înţelege pe alţii.

Sennar învăţă de la el răbdare, diplomaţie, înţelegere, empatie.

Apoi fu gata să intre să facă parte oficial din Consiliul Magilor.

Cu această ocazie fu organizată o ceremonie solemnă în palatul regal de pe Pământul Soarelui, cu mare fast, cu prezentare oficială înaltei societăţi şi cu un banchet final faraonic. Toţi bucătarii palatului fură ocupaţi zile întregi cu prepararea ospăţului şi sala mare centrală fu împodobită cu

copii ale cornului abundenţei din care se revărsau fructe provenite din cele mai îndepărtate colţuri al Lumii Pământene, cu tapiserii antice şi cu stofe preţioase.

Numirea unui consilier era un eveniment important: în Makrat se reuniră nu numai mai marii Pământului Soarelui, dar şi diferiţi reprezentanţi ai domnitorilor de pe alte Pământuri. Fără a mai pune la socoteală generalii cu ţinută de gală şi curioşii, toţi îmbrăcaţi cu mare pompă, care nu lăsau să le scape nicio ocazie mondenă.

După insistenţe nesfârşite, Nihal reuşi să-i smulgă lui Raven permisiunea de a participa. În ziua numirii se îmbrăcă cu hainele ei: îi lipsiseră atât! Fără acea tunică oribilă, diformă, se simţea frumoasă ca niciodată.

Îşi lustrui spada până o făcu să strălucească, îşi împleti cu grijă părul şi se duse la palatul regal cu zâmbetul pe buze.

Când îşi făcu intrarea în sala centrală, scăpărătoare de lumini şi încărcată de stucaturi şi fresce, mulţi amuţiră.

Printre doamne elegante, vrăjitori în uniformă de gală şi oaspeţi de toate gradele nobiliare, o fată în haine de războinic, cu păr albastru şi atitudine milităroasă, nu trecea neobservată.

Cu toţi acei ochi aţintiţi asupra ei, Nihal se simţi deodată nelalocul ei. Pentru prima oară în viaţa ei îşi dori o rochie, o fustă lungă, un decolteu frumos, bijuterii. *La dracu. Oare ce caut eu aici?*

Pe urmă însă îl văzu pe Sennar.

Avea părul lung şi ciufulit şi nu se bărbierise. În plus, purta tunica neagră veche de la prima lui învestire, cu ochiul roşu brodat pe piept. Încercaseră în toate felurile să-l convingă să şi-o scoată.

— Şi de ce? Asta nu e o haină, este cea de a doua piele a mea. Şi nu-mi stă în fire să mi-o schimb ca şerpii! răspunsese.

Atunci îl imploraseră să-şi lege părul, să se radă, pentru că avea aspectul unui naufragiat, dar el râsese: îi plăcea să

inverseze anumite reguli tâmpite, şi se distra din toată inima să o facă de câte ori putea.

O salută pe Nihal făcându-i cu ochiul, apoi se supuse unei ceremonii absurd de pompoase.

Unul dintre curteni, desemnat cu ocazia aceea şambelan, deschise dansul cu un discurs lung şi inutil despre importanţa evenimentului.

Apoi fu rândul Consilierilor: se ridicară unul câte unul şi-şi ţinură prelegerea, înşiruind motivele care îi împinseseră să-l considere pe Sennar demn de funcţia pe care i-o acordaseră.

La cel de al treilea Consilier, cei prezenţi vociferau deja de plictiseală. Părea să nu se mai sfârşească: discursuri, plecăciuni, alte discursuri, dovezi de stimă, iar discursuri.

Nihal, plictisită, se uita în jurul ei scrutându-i pe invitaţi.

Atenţia îi fu atrasă de o fetiţă. Trebuie să fi avut câţiva ani mai puţin ca ea. Părea o fetiţă care nimerise din greşeală în hainele unei femei: foarte frumoasă, serioasă, plină de demnitate. Era aşezată pe un fel de tron şi Nihal gândi că este fiica regelui, pe care nu reuşea însă să-l descopere nicăieri.

Uimirea fu maximă însă când, în momentul crucial al ceremoniei, o văzu ridicându-se, ducându-se spre Sennar şi oprindu-se în faţa lui cu un medalion în mână.

— Eu, Sulana, care domnesc pe Pământul Soarelui, te decorez cu însemnele servitorilor libertăţii şi ai păcii pe Lumea Pământeană pentru ca niciodată, de azi înainte, tu să nu uiţi pentru ce acţionezi.

Aşa spuse fetiţa.

Urmară aplauze. Sennar făcu o plecăciune, sărută mâna reginei şi ea se întoarse la jilţul ei cu pas lent şi graţios.

Da, regina acelui Pământ era o fetiţă.

Nihal era dezorientată.

Unul de lângă ea, un fel de domnişor dat cu pudră, observă mirarea care i se întipărise pe chip.

— Uimită de vârsta fragedă a reginei?

— Chiar aşa... credeam să fi fost un rege, sau ceva asemănător...

Curteanul suspină şi luă o expresie patetică.

— Aveam un rege, dar a murit în bătălie. O, ce rege! Războinic, dar atent cu pacea, puternic dar diplomat... Ah, ce pierdere!

Tipul acela era iritant de sclifosit, dar Nihal era prea curioasă.

— Şi nu era nimeni care să poată lua regenţa?

— O, fireşte! Scurtă vreme, fratele regelui a gestionat puterea, dar în ziua celei de a paisprezecea aniversări, în faţa tuturor demnitarilor de la curte adunaţi în audienţă în faţa regentului, Sulana a declarat că voia să se urce la tron. Unchiul a încercat să o distragă, dar ea nu a renunţat: l-a acuzat că înfometează poporul şi că face speculă pe seama războiului.

— Şi este adevărat?

Curteanul se aplecă şi-i vorbi murmurând, ca şi cum i-ar fi dezvăluit un secret:

— Ca să fim cinstiţi, da.

Apoi îşi reluă atitudinea afectată.

— Regina a spus că se simţea în stare. În vis îi apăruse tatăl ei şi îi spusese să ia puterea spre binele Pământului Soarelui. Şi într-adevăr, trebuie spus, regina guvernează exemplar.

Nihal căzuse în admiraţie: o fată atât de înţeleaptă şi matură încât să domnească peste un întreg Pământ!

— Şi dumneavoastră? Păreţi un războinic. Şi, în plus, de o rasă necunoscută!

— Da, da, e o poveste lungă. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să ies în întâmpinarea cuiva...

Nihal se fofilă rapid ca un fulger. Se apropie de Sennar, în sfârşit consilier, şi îl îmbrăţişă zâmbind.

— Complimente, vrăjitor nebun! În cele din urmă, visul tău s-a realizat!

— Da. Chiar dacă, din păcate, nimic nu este ca în vise.

— În ce sens?

— Consiliul nu este tocmai aşa cum mi l-am imaginat, ştii? Şi acolo sunt unii care se gândesc numai la putere ori la propriile interese. Fireşte, nu toţi. Dar uneori îngustimea vederilor anumitor Consilieri mă mâhneşte... în orice caz, pentru moment, nu vreau să mă gândesc. Acum mă aşteaptă frontul de pe Pământul Vântului. Acolo-i de suflecat mânecile. Disputele diplomatice le voi înfrunta la timpul lor.

Nihal nu înţelese exact ce voia să spună prietenul ei. Pentru ea, Consilierii erau toţi eroi dedicaţi salvării Lumii Pământene, dar cuvintele lui Sennar îi lăsară o vagă senzaţie de nelinişte.

În săptămâna următoare Nihal află că ea şi Laius urmau să plece în câteva zile către Pământul Vântului. Aproape bănui că Sennar îşi băgase coada şi făcuse presiuni pentru ca ea să fie expediată pe teritoriul lui. Lucrul acesta nu-i displăcu: exista posibilitatea de a lupta sub comanda lui Fen, şi asta o entuziasma.

Plecară la drum într-o dimineaţă de sfârşit de vară.

Îi încărcară pe toţi într-un un car mare de lemn, acoperit de o pânză amplă ridicată pe suporţi de fier, în aşa fel încât să fie la adăpost de intemperii.

Carul se alătură în coada unei caravane de provizii şi soldaţi care se îndreptau spre front şi începu călătoria.

Traversară pământuri şi sate. La trecerea lor, oamenii ieşeau curioşi din case şi copiii îi salutau. Privirile lor erau neştiutoare, ca şi cum carul acela nu ar fi fost un semnal de război iminent, ci o simplă curiozitate.

Satele fură înlocuite de pădurile Pământului Mării, apoi de înverzitele câmpuri ale Pământului Apei. Nihal strângea în mână spada şi se gândea la Livon.

Îşi amintea de el în fierărie, pe când încă i se părea un gigant, negru de funingine şi înconjurat de scânteile fierului

bătut. Se gândea iar la serile ei de fetiţă când îi povestea istorii de război. Şi îşi amintea de luptele lor, datorită cărora începuse să iubească spada. În sfârşit, revăzu scena morţii lui şi, în drum spre necunoscutele şi riscurile bătăliei, se agăţă de mânia ei.

De la peisajele dulci ale Pământului Apelor se trecu la stepă.

Pentru o clipă, Nihal crezu că Pământul ei era acolo în aşteptarea ei, exact ca atunci când îl părăsise ea cu mai mult de un an înainte, dar cuvintele lui Sennar îi zumzăiau în creier: *în prima zi nu voiam să-mi cred ochilor: nu reuşeam să înţeleg cum de locul acela dezolant putea să fie Pământul Vântului. Dar cel mai rău lucru era să-mi amintesc cum era...*

Foarte curând le înţelese sensul.

Mai întâi fu golul şi liniştea. Leghe după leghe de câmpie deşartă, acoperită de iarbă galbenă, ca arsă de soare. Lumina era puţină chiar şi la amiază şi filtra întrerupt printre cortine dese de fum.

Pe urmă începură să apară primele ruine. Muşuroaie de turnuri înnegrite de flăcări, bucăţi de ziduri dărâmate şi, printre ruine, ochi pierduţi care cercetau terorizaţi caravana. Câmpuri abandonate în voia corbilor, petice de pământ arse din care se ridicau trunchiuri carbonizate.

În sfârşit, cadavrele. Mai mult ţărani, şi copii şi femei. Uneori soldaţi. În jurul acelor corpuri moarte, cei vii furau tot ce găseau.

Câmpia pe care Nihal o admirase de atâtea ori de pe acoperişul Salazarului era împovărată acum de vălul morţii.

Numai ce caravana începuse să înainteze pe teritoriul de război, aspiranţii cavaleri din car amuţiseră.

Şi Laius privea afară din ce în ce mai înspăimântat. Toată acea distrugere îi era aproape de neînţeles.

— Aici locuiai?

Nihal încuviinţase în tăcere.

După multe leghe de călătorie ajunseră să vadă primele fortificaţii şi tabere ale armatei. În jurul fiecăreia dintre acestea răsăriseră comunităţi mici de supravieţuitori. Copii îngălaţi încetau să se mai învârtească obosiţi în jurul corturilor pentru a se arunca în urma caravanei, cerând ceva de mâncare.

Prima oară, băieţii din car le aruncaseră parte din provizii, dar un comandant îi muştruluise cu asprime.

— Terminaţi! Sunt mii de aici până la tabără. Şi astea nu sunt lucrurile voastre. Dacă aveţi inima duioasă, v-aţi greşit meseria.

Până atunci dormiseră în car, oprindu-se de-a lungul drumului. Dar acum, când se aflau pe teritoriu de război, călătoreau până când întâlneau o tabără unde să-şi petreacă noaptea, ca să plece iar la primele raze ale răsăritului.

Fu o călătorie enervantă şi groaznică.

La început, aspiranţii cavaleri o luaseră ca pe o excursie: vorbeau între ei veseli, discutând despre probă ca şi cum nu ar fi fost vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte, ci despre un joc.

Acum, când văzuseră cruzimea războiului, niciunul nu mai avea curajul să glumească.

Unii încetară să mai privească afară.

Alţii încercară să-şi abată gândurile pălăvrăgind.

Doar Nihal nu-şi luă o clipă ochii de la priveliştea aceea de dezolare. „Umple-ţi ochii de această oroare, îşi spunea, şi aminteşte-ţi de ea când vei fi în luptă.”

În asfinţitul celei de a douăzeci şi şasea zi de călătorie ajunseră la câmpia Therorn. Aspectul locului nu era încurajator: corturile jerpelite se ridicau în apropierea dărâmăturilor unui turn şi erau destui răniţi. Era prima oară când Nihal vedea un campament, dar se miră de cât de familiar i se părea acel spectacol.

Sennar nu era acolo: întrebase de el, descoperind că stătea în tabăra principală, care era mai degrabă departe. În schimb, trupele comandate de Fen nu erau departe, şi acţiunea zilei următoare avea să fie executată împreună cu acestea. La acea veste, Nihal simţi clasica izbitură în inimă, dar nu avu timp să se gândească: ea şi alţi cinci băieţi din grupul ei fură conduşi imediat în cortul generalului comandant al acelei zone de luptă.

Generalul era un bărbat necioplit. Începu imediat să-i înspăimânte.

— Acesta nu-i un joc. Cele ce vă învaţă în Academie sunt prostioare pentru filfizoni. Războiul este altceva: nu-i loc pentru politeţuri, nici pentru manuale de scrimă. Când sunteţi în încăierare, valorează numai ordinul superiorului vostru şi câţi duşmani eliminaţi. Deci nu vă gândiţi că suntem aici ca să vă fim dădacă. Prima voastră îndatorire este să vă supuneţi. Dacă nu respectaţi ordinele şi vă băgaţi în bucluc, ţine de voi să ieşiţi cu faţă curată. Şi evitaţi să vă bazaţi prea mult pe supervizorul vostru: în bătălie, supravieţuirea ţine de voi. În ce priveşte bătălia de mâine, este vorba despre un asalt asupra unei fortăreţe pe care o ţinem sub asediu de multă vreme: proviziile lor de apă şi hrană sunt pe terminate, deci este momentul potrivit să atacăm. Vom începe o oră mai înainte de răsăritul soarelui. Arcaşii vor crea puţină învălmăşeală înăuntru, apoi Cavalerii Dragonului vor ataca din cer, în timp ce prima linie de infanterişti va asalta zidurile şi marea poartă. Voi veţi fi în linia a doua: după prăbuşirea porţii, veţi intra cu ceilalţi şi în momentul acela nu va trebui să faceţi altceva decât să pătrundeţi în castel. Amănuntele vă vor fi date înainte de atac. Trezirea este pentru ora trei după miezul nopţii, deci vă sfătuiesc să dormiţi bine. Masa e peste două ore. Între timp, îl veţi întâlni pe supervizorul vostru, apoi puteţi face ce vreţi. Vă sfătuiesc apăsat să nu ieşiţi din tabără. Şi nu vreau să vă văd că vă băgaţi nasul peste tot.

Generalul bătu din călcâie şi plecă. Cei şase aspiranţi

rămaseră interzişi şi descurajaţi în mijlocul cortului. Laius era la un pas de lacrimi.

— Curaj, îi murmură Nihal.

Supervizorul era destul de tânăr ca să nu fi uitat emoţiile unui elev al Academiei la prima lui bătălie.

Explică din nou misiunea, le spuse că trebuiau să se ia după el, că el era răspunzător pentru vieţile lor. Le arătă armele şi armurile cu care urmau să lupte, apoi îi concedie pe toţi cu excepţia lui Nihal.

— Tu eşti jumătate-elful.

Nihal încuviinţă.

— Este de importanţă fundamentală ca duşmanul să nu ştie despre existenţa ta. Ar fi cazul ca în luptă să fii bine camuflată.

— De ce? Nu cred că pe Tiran îl interesează prea mult să mă ştie aici.

— Tiranul a pus să fie exterminat neamul tău. Nu ştim de ce, dar ştim că tu eşti ultima. Dacă ar şti de existenţa ta, toată tabăra ar putea fi în pericol. Să răspândeşti în patru colţuri de lume numele tău, cum mi-au spus că ai făcut la Makrat, a fost o greşeală. În război poate fi pierdut un om, nu o întreagă divizie.

Nihal se simţi iar o ameninţare. Atunci, ceea ce gândise după moartea lui Livon era adevărat: existenţa ei era un pericol pentru cine-i stătea alături.

Supervizorul îi dădu un coif care îi acoperea în întregime capul: era esenţial să nu se vadă nici părul, nici urechile.

Fu prima problemă: coiful o strângea până la durere.

Cea de a doua fu armura: platoşele din dotare erau neadaptate staturii lui Nihal. Nici măcar una nu-i venea bine.

Supervizorul îşi pierdu răbdarea:

— Femei! O fi un motiv pentru care trebuie să stea acasă şi să aibă grijă de copii!

Nihal aruncă armura la pământ.

— N-am nevoie de lucrurile astea.

— A, da? Bine! Atunci aparţii categoriei eroilor, care vin aici plini de orgoliu, convinşi să întreprindă acţiuni extraordinare, corect? În fiecare grup de elevi e câte cineva aşa. Şi ştii ce-ţi zic? Sunt cei care rezistă cel mai puţin: fie mor în bătălie, fie la primul atac se retrag într-un colţ morţi de frică.

— Eu nu sunt aici pentru a mă juca, domnule, ci pentru a lupta.

Supervizorul i-o tăie scurt:

— Fă cum vrei. Ai grijă însă să nu pui în pericol viaţa celorlalţi.

Nihal se învârti prin tabără, observând cum şi în locul acela de război viaţa de toate zilele se scurgea lent. Cineva scria scrisori, cineva dormea, cineva-şi spăla lucrurile. Era o lipsă ciudată de zgomote: părea că se află într-un loc dincolo de lume, în aşteptarea a nu ştiu ce.

Masa fu sărăcăcioasă şi consumată în linişte. Nihal se întrebă dacă era mereu aşa, înainte de o bătălie. Se gândeau cu toţii la ziua de mâine? Sau poate te obişnuieşti şi să-ţi rişti viaţa şi, la un moment dat, nu-ţi mai e frică? În ceea ce o privea, abia aştepta să lupte.

După cină se închiseră toţi în corturile lor. Nihal aşteptă ca Laius să adoarmă. Când îi simţi respiraţia regulată, se întinse şi ea. Dar nu era uşor să dormi: numai ce închidea ochii, şi se învălmăşeau în creier imagini de bătălie, frânturi din coşmarurile ei, amintiri de când era copil. Simţea că-i plesneşte capul. Se scula învinsă şi ieşi din incintă.

Afară fu asaltată de frig. Se înfăşură în manta, şi o luă prin tabăra adormită, învăluită de negură. Era o linişte perfectă, ireală. O atmosferă de pace care distorsiona cu distrugerea pe care o văzuse în timpul călătoriei.

Nihal merse multă vreme, până când din noapte se ivi silueta turnului ruinat. Cărămizile acelui oraş necunoscut şi mort acum îi adresau un fel de chemare. Ajunse acolo şi se

căţără pe ceea ce mai rămăsese dintr-o scară. Scăpase prin miracol de la distrugere dar era şubrezită şi-i lipseau câteva trepte: se înfăşura nesigură din etaj în etaj, ducând până aproape de vârful turnului. Cu puţin înainte de vârf, acolo unde altădată trebuie să fi fost terasa, se oprea: etajele superioare se năruiseră de tot.

Pietrele turnului păreau să-i vorbească lui Nihal despre viaţa ei pe Pământul Vântului. În zidurile acelea desfigurate de foc şi de violenţa oamenilor recunoscu magazinele, casele, sălile de adunare.

Era şi o fierărie ca a lui Livon. Unele interioare erau încă intacte, multe erau străpunse şi dădeau în gol. Ajunse într-o cameră mai mare, ruptă în două de o prăbuşire. Se uită afară şi văzu resturile grădinii interioare a turnului, aceea în care odată locuitorii îşi cultivau straturile şi se bucurau la umbra copacilor de răcoare, vara. Era distrusă în mare parte, dar în mijloc mai era un măslin. Trunchiul lui contorsionat nara povestea unei vieţi lungi, tumultuoase, dar care rezista. Lui Nihal i se păru frumos ca o sculptură.

Imaginea aceea deschise calea amintirilor. Îi veni în minte iniţierea din pădure, când auzise cum bate inima pământului. Şi bătaia aceea secretă, Nihal o auzea acum iar, ca dovadă că, deşi, alesese viaţa războiului, pactul cu natura nu era rupt.

Atunci fu năpădită de un ocean de senzaţii: nostalgie, absenţă, părere de rău. Îşi voia copilăria înapoi, jocurile, nevinovăţia, pacea. Dintr-odată, viaţa ei i se păru minunată. Îi fu frică să moară, să piardă tot ceea ce avusese până atunci.

Înainte de noaptea aceea îşi privise viaţa cu tristeţe: durerea din ultimul an, coşmarurile, condamnarea de a fi ultima dintr-un popor întreg.

Dar acum nu voia să moară. Acum privea luna plină, strălucitoare aproape să-ţi rănească ochii, şi se gândea la cât de frumos ar fi fost să renunţe la război şi să se întoarcă să fie fata care în realitate nu fusese niciodată. Ce era rău

în asta? Gata cu armele, cu moartea, cu datoria. Ar fi putut să se ducă să trăiască pe Pământul Soarelui, şi poate chiar să se gândească la dragoste, să găsească un băiat cu care să trăiască, să aibă copii şi să moară de bătrâneţe, fericiţi că au trăit o viaţă plină.

Ce era greşit în asta? Nimic.

Şi totuşi, nu putea. Nu putea trăi liniştită când tot neamul ei, bărbaţi, femei, copii, fusese măturat de o ură feroce şi nemotivată. Nu putea să-şi privească viaţa cum trece prin faţa ochilor când în Lumea Pământeană continuau să se întâmple cele mai mari cruzimi.

Pe urmă totul redeveni real: turnul îşi reluă aspectul de dărâmătură, măslinul redeveni un copac în mijlocul scaieţilor.

Visul unei vieţi normale era terminat.

Nihal ştiu că în noaptea aceea avea să devină un războinic.

Îşi despleti coada lungă albastră, care nu văzuse foarfecele ani de zile. Privi fluviul acela de păr care-i cobora dincolo de şolduri. Era păr de regină, ca acela despre care cântă menestrelii, în care se îneacă cu duioşie iubiţii.

Luă spada.

Şuviţele căzură pe pământ una câte una, agale.

Când termină, pe cap avea o claie scurtă şi ciufulită. Aruncă părul în fundul grădinii.

Laius se trezi la al doilea sunet de corn şi o văzu în picioare în faţa patului lui. Rămase cu gura căscată.

— Nihal! Ce ai făcut?

— Părul lung este incomod în bătălie. Acum scoală-te sau nu vei fi gata pentru trecerea în revistă.

Apoi Nihal se aşeză într-un colţ. Se simţea ciudat de liniştită: luase hotărârea ei, nimic nu o mai putea face să-şi schimbe gândul. Luă o bucată lungă de stofă neagră şi îşi puse dinainte scutul pe care avea să-l folosească în bătălie. Chiar dacă puţin deformată, reuşea să-şi zărească imaginea

reflectată: când se privi, îi veni un nod în gât. *Prostii. Încetează să mai faci pe proasta.*

Începu să-şi înfăşoare strâns capul până când nu se mai vedeau detaliile. Sigur aveau să o observe, pentru că era mascată şi pentru că era o femeie, dar nimeni nu ar fi putut recunoaşte în ea un jumătate-elf.

Băieţelul era încă aşezat pe pat şi se uita la ea cu ochii cât cepele. Nihal se privi încă o dată: ochii ei scânteiau pe negrul stofei. Nu-şi mai dăduse seama cât de frumoşi erau. *Ce naiba, Nihal! Gata cu trufia.*

Când se puseră în mişcare trupele, era încă noapte adâncă.

Trebuiau să ajungă la tabăra aşezată sub zidurile fortăreţei pe care o aveau de cucerit. Pentru Nihal însemna un singur lucru: să se ducă la Fen.

Merseră în cea mai deplină linişte şi în decurs de o oră văzură tabăra: era mult mai mare şi mai organizată decât cea în care îşi petrecuseră noaptea. În interior se respira un aer de eficienţă amestecată cu tensiune. Printre cei mulţi care se învârteau prin tabără pregătindu-se de atac, Nihal îl căută pe Fen, cercetând pe oricine întâlnea.

În sfârşit, îl văzu ieşind dintr-un cort, cu armura aurită şi cu o expresie serioasă pe chip. Se furişă din rând încercând să nu fie văzută de supervizor şi se apropie de el.

— Fen?

Cavalerul se uită bănuitor la silueta mascată care i se aşezase dinainte. O clipă, Nihal sperase că avea să o recunoască şi aşa mascată. Desfăcu pelerina şi îi arătă pieptarul care o califica drept recrut.

— Sunt eu...

— Nihal!

Cavalerul dădu mâna cu ea şi i-o ţinu strâns mult timp.

— Este prima ta bătălie, nu-i aşa?

Fata încuviinţă. Îşi simţea genunchii moi.

— Încearcă să nu rişti mai mult decât trebuie, Nihal. Vei avea mii de ocazii să te pui în lumină în viitor. Mă voi gândi la tine când voi fi în zbor.

Lui Nihal i se părea că visează, dar zbieretul supervizorului ei o chemă la realitate.

— Trebuie să plec...

Fen îi lăsă mâna.

— Noroc.

Recruţii se aşezară în urma celorlalţi infanterişti din linia a doua. Era mai curând un grup eterogen: erau oameni, pitici, până şi spiriduşi angajaţi pe post de spioni. Apoi erau războinici de toate vârstele: tineri cărora de abia le dăduseră tuleiele, dar şi adulţi şi chiar câte cineva care se îndrepta spre bătrâneţe.

Li se repetă strategia: urmau să aştepte începutul atacului şi să intre în luptă numai după acţiunea primei linii, pătrunzând în castel.

Nihal era concentrată. Mintea ei se mişca încet, golindu-se. Avea un singur gând: bătălia. Nu-i mai era teamă, nu era emoţionată, nici nerăbdătoare: se gândea numai la ceea ce ar fi trebuit să facă.

Se aşezară la pândă.

Sub linia orizontului, o limpezire foarte slabă semnală că zorile se pregăteau să apară. Imediat după arcaşi, Nihal zări cavalerii pe dragonii lor, nemişcaţi în aşteptarea semnalului.

Fortăreaţa nu era decât un turn mai puţin dărăpănat decât altele: fusese fortificat cu diverşi contraforţi care-i făceau silueta masivă şi ameninţătoare. În interior, totul părea să tacă: aceeaşi tăcere încordată unea cele două linii de atac duşmane.

Pe urmă, la unison, arcaşii lansară săgeţile şi cavalerii se ridicară rapid în zbor.

Clipele care separară începutul atacului de momentul în

care săgeţile şi cavalerii ajunseră la fortăreaţă părură interminabile.

Pe neaşteptate, din fortăreaţă începură să plece proiectile uriaşe de foc aruncate de catapulte şi căzură la câţiva metri de prima linie. Apoi, un stol de fiinţe zburătoare se ridică de pe zidurile turnului.

— Păsăroi blestemaţi! înjură vecinul lui Nihal.

— Ce sunt?

— Nici noi nu ştim. Le numim „păsări de foc”. Nu sunt deosebit de periculoase, dar scuipă flăcări şi-i împiedică pe arcaşi. Şi, când intră în acţiune pedestraşii, sunt mai puţin acoperiţi.

Strategia de atac fu revăzută imediat: generalul care îi primise cu o seară înainte ordonă primului şir de infanterişti să atace imediat. Cel de al doilea rând rămase în aşteptare, gata să înceapă.

Vuietul crescu peste măsură. Apoi, pe neaşteptate, numeroase brazde de teren părură că se deformează şi în sfârşit că se ridică: din pământ răsăriră ca nişte gândaci sute de fammini urlători. Bestiile invadară într-o clipă tot spaţiul din jurul turnului atacându-i pe soldaţi din spate.

Năpădită de zgomotul bătăliei, cu inima care-i exploda în piept, Nihal simţi foarte puternic impulsul de a lupta. Aşteptarea era enervantă, dar, fără un ordin, nu puteau porni la atac. Era primul lucru pe care li-l spuseseră: să respecte ordinele. Îi văzu pe cavaleri pe creaturile lor înaripate şi aproape i se păru că-l distinge pe Fen. Apoi se uită la Laius, care era lângă ea: tremura şi strângea din dinţi peste buze cât să le facă să sângereze.

— Stai liniştit, nu-ţi fie frică, îi spuse, dar nici ea nu reuşea să stăpânească acel amestec de teamă, dorinţă de a lupta şi exaltare.

Apoi, pe neaşteptate, sosi ordinul.

Un strigăt şi trupa lor porni la atac. Nihal începu o cursă nebunească de-a lungul întregului câmp. Văzu confuz sute de oameni în faţa turnului.

Îi văzu pe fammini apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Regăsi în ea toată vitejia, toată ura, toată mânia. Şi începu să lupte.

Nihal ştia foarte bine că în duel se uită totul, dar acolo, pe câmpul de bătălie, era ceva complet diferit.

Nu avea timpul fizic să se gândească: se mişca precum o maşină, stăpânită de furie. Toată existenţa ei se reducea la fiinţa ei fizică, la a se găsi acolo şi la a ucide. Famminii veneau peste ea din toate părţile. Spada neagră se rotea în toate direcţiile, lovind cu precizie: Nihal ştia în fiecare clipă pe cine avea lângă ea, pe cine trebuia să lovească şi în ce fel. Doborî primul duşman aruncându-se, împinsă de impulsul alergării. Apoi veniră alţii, nenumăraţi, fără întrerupere.

Nu era conştientă decât de ea însăşi. Avansa pe câmp pas cu pas, dobora duşman după duşman. Era o învălmăşeală infernală. Oameni se aruncau asupra altor oameni, fammini săreau la gâtul soldaţilor. Bestiile acelea nu se limitau să lovească cu spadele şi cu securile: sfârtecau cu dinţii, sfâşiau cu ghearele, se năpusteau chiar şi asupra celui doborât.

Pe pământ, sute de corpuri: oameni, fammini, pitici. Iarba era roşie şi alunecoasă. Şuvoaie purpurii cădeau pe câmp ca ploaia. Dar Nihal se gândea numai să lupte, să ucidă, să cucerească câmpia metru cu metru împreună cu ceilalţi soldaţi, călcând peste cei căzuţi şi murdărindu-se cu sângele lor.

Nu era înspăimântată, nu era oripilată de ceea ce vedea, de moartea care o înconjura, de suferinţa răniţilor. Înainta dând lovituri frontale şi doborând duşmani: nimic altceva nu avea importanţă.

Apoi începu să perceapă şi ceea ce se întâmpla în jurul ei.

După umbrele proiectate pe pământ reuşi să priceapă poziţia Cavalerilor Dragonului şi a creaturilor înaripate care proveneau din turn. În zgomotul luptei, începu să distingă

din ce în ce mai clar ordinele care erau zbierate de general.

După un timp nedefinit se trezi sub ziduri. O scurgere de ulei încins îi atinse un braţ.

Momentan avea spatele acoperit, aşa că avu timp să se uite în sus: la intervale regulate, famminii goleau peste luptători oale uriaşe de ulei încins. Se simţeau în siguranţă: ploaia de săgeţi se rărise, arcaşii începeau să nu mai aibă muniţie.

Nihal alergă în jurul turnului până când găsi un fel de nişă în care se ascunse. Îşi trase sufletul, apoi ieşi afară din refugiul ei.

Reuşea să vadă un fammin, dar să lovească unul nu era de ajuns: pentru a avea acces la ziduri trebuia să lase fără garnizoană cel puţin o latură a turnului.

Privi febril în jurul ei.

Nu departe era un soldat căzut din turn. Alături de el, un arc. Nihal fugi din ascunzătoare, evitând cu abilitate uleiul încins care ploua la intervale regulate, după care se întoarse să se adăpostească.

Multe săgeţi zăceau pe jos ori înfipte în fisuri printre pietrele zidului. Nihal le luă pe cele mai apropiate şi le puse la centură. Apoi o puse în arc pe prima şi ţâşni afară. Când unul dintre fammini intră în câmpul ei vizual, săgeata îl lovi în plin. Bestia căzu în interior. Luă imediat o altă săgeată.

Şi cea de a doua lovitură îşi atinse ţinta, dar Nihal nu avu timp să se bucure. În spatele ei, un fammin rânjea şi învârtea o secure însângerată. Fata îşi puse după gât arcul căutând frenetic garda spadei cu mâna liberă.

Imediat monstrul fu asupra ei. O hărţuia fără să-i dea timp să atace. Nihal începu să cedeze teren. Para o lovitură după alta poticnindu-se îndărăt.

Apoi generalul plană rapid cu dragonul lui.

Străpunse cu o lance monstrul, o înşfăcă pe Nihal de un braţ şi o ridică în şa.

Animalul dădu din aripile puternice. Se înălţară în

văzduh.

Ţinându-se strâns de oblâncul şeii, fata îşi trase sufletul şi observă câmpul de bătălie de sus: famminii nu te lăsau să te apropii de ziduri şi ploaia de săgeţi roia din ce în ce mai mult.

— Voi face o rotire largă în jurul turnului şi tu îi vei lovi, îi spuse generalul.

— Sunt gata.

Nihal fixă săgeata şi ţinti. Lovitura nimeri în plin.

Trase iar şi iar, şi alţi doi duşmani căzură din turn.

Apoi simţi ca o arsură la un picior. O săgeată o rănise razant.

— Au înţeles ce vrem să facem, fir-ar să fie! Ţine-i ocupaţi. Eu văd de uleiul fierbinte.

Nihal luă de la centiron ultimele două săgeţi care-i mai rămăseseră şi le trase una după alta.

Cavalerul nu pierdu timpul. Îşi aruncă violent lancea spre una dintre oalele acelea mari, care căzu în interiorul puţului central al turnului. Se auziră urlete disperate de durere.

Dragonul se întoarse imediat către fammini.

— Generale... urlă Nihal.

— Încă un fammin!

— Nu mai am săgeţi, generale...

Generalul lăsă să-i scape o înjurătură.

— Bine, te duc iar pe pământ.

Nihal se trezi iar sub ziduri, în mijlocul bătăliei. Scoase spada din teacă şi începu iar să lupte.

Se alătură grupului care lua cu asalt intrarea. Unii încercau să dea jos poarta mare de lemn cu berbecul, dar erau contraţi permanent de fammini.

Nihal se bătea cu unul dintre ei când auzi un sunet neaşteptat pe un câmp de bătălie: părea urletul unui copil.

— Laius!

Şi băieţelul se afla sub ziduri.

Odată începută bătălia, plecase la atac ca toţi ceilalţi, apoi se retrăsese după o tufă, tremurând. Supervizorul îl văzuse şi îl obligase să iasă la atacul marii porţi împreună cu ceilalţi infanterişti. Acum era acolo, prostit. Îi scăpase spada din mâini.

— Fugi!

Nihal ajunse la el.

— Vrei să fugi, da sau nu? îi urlă furioasă.

Laius îşi reveni şi începu să fugă către tabără. Nu ar fi reuşit niciodată să ajungă acolo dacă supervizorului nu i s-ar fi făcut milă de băieţelul acela, aruncat în război contra voinţei lui. Îl înşfăcă din zbor şi îl urcă pe dragonul lui.

— S-a terminat totul. Eşti salvat. S-a terminat totul.

Laius se lipi de el şi începu să plângă disperat.

Nihal ridicase spada prietenului şi se lupta cu amândouă. Era obosită şi plină de răni.

Auzi un bubuit. Marea poartă începea să cedeze. Curând aveau să intre în fortăreaţă. Câmpul de bătălie era plin de fammini doborâţi, şi armata se îndrepta să cucerească avanpostul.

Îşi dădu curaj, dar o usturau ochii. Pe neaşteptate, părea că se lăsase o ceaţă deasă. Era o căldură infernală. Aerul era impregnat de un puternic miros de fum. Începu să tuşească. Nu se mai putea respira.

— Ce naiba...

O ultimă lovitură de berbec şi poarta se dădu de perete.

Prin deschidere se eliberă o văpaie imensă.

Infanteriştii din prima linie fură arşi de vii, ca şi soldaţii care ţineau berbecul.

Ocupanţii fortăreţei preferaseră să o incendieze decât s-o lase în mâna duşmanului.

Armata bătu în retragere. Cavalerii Dragonului se retraseră unul câte unul urmăriţi de catapultă.

În timp ce fugea cu ceilalţi către tabără, Nihal nu văzu că

unii dintre ei, loviţi de mingile de foc, căzeau făcuţi praf dincolo de turn.

16
O NOUĂ DURERE

Focul îmbrăţişă turnul ca o creatură vie. Îl strânse din ce în ce mai mult, înfăşurându-se în jurul siluetei lui şi în sfârşit îl cuprinse cu totul. Flăcările îşi ridicară tentaculele spre cer. Cărămizile cedară şi construcţia se prăbuşi peste ea însăşi dizolvându-se într-un nor de fum şi praf.

Armata observă scena din tabără şi, când clădirea se prăbuşi, dădu strigăt de victorie. Ridică şi Nihal spada ei spre cer. În faţa acelui spectacol de distrugere i se întipări pe chip un surâs.

Generalul veni lângă ea.

— Ţi-ai făcut bine datoria, îi spuse brutal, şi Nihal ştiu că reuşise. Acum urma să aibă dragonul ei, să înveţe să-l mâne şi avea să se dedice în totalitate bătăliei. În momentul acela se gândea numai la duşmanii pe care-i ucisese şi la triumful ei: nu se gândea la Sennar cel îndepărtat, nici la Laius care scăpase morţii, nici la Fen. Se gândea la răzbunare: în ziua aceea jumătate-elfii îşi luaseră prima revanşă.

Se apropie de ea şi supervizorul.

— Vei fi fiind mulţumită, ai luat proba. Trebuie să admit că te-ai comportat bine în luptă. Însă prietenul tău... nu prea-i în apele lui, ce mai. Du-te şi aruncă-i o privire.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, răspunse Nihal în grabă. Apoi începu să alerge.

Îl găsi pe Laius ghemuit într-un colţ al cortului. Suspina şi-şi trăgea nasul. Se apropie cu grijă, dar el tresări. Se ghemui lângă el şi începu să-l mângâie pe creştet.

— Micuţule, totul s-a terminat. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Acum vei putea vorbi cu tatăl tău. Îi vei explica tot ce simţi. Totul va fi bine.

El se uită la ea: avea ochii roşii şi umflaţi de plâns.

— A fost îngrozitor. Nu credeam că va fi aşa: toată lumea aceea care murea... famminii care alergau peste tot... şi băieţii care erau ucişi, şi cădeau la pământ unul după altul... E oribil, Nihal! Oribil!

Nihal nu ştia ce să-i spună. Totul era adevărat. Chiar era oribil: moartea, sângele, famminii. Dar era războiul.

— De ce trebuie să se întâmple toate astea? De ce ne urăşte Tiranul? De ce îi urăşte şi pe cei care nu i-au făcut nimic?

— Nu există un de ce, Laius. Ne urăşte şi gata. De aceea luptăm.

— Da, luptăm... zi mai bine că voi luptaţi, pentru că eu nu am curaj s-o fac! Mi-a fost frică, ţi-am pus viaţa în pericol... Mă urăsc! Ştiu că trebuie luptat, dar ştiu şi că nu sunt în stare. Mă simt un laş. Cum pot trăi liniştit după cele ce am văzut azi?

— Nu toţi trebuie să lupte, Laius. Lumea noastră poate fi ajutată în multe feluri: gândeşte-te la Consilieri, sau la domnitorii Pământurilor Libere. Ei nu folosesc arme, dar fac oricum mult pentru libertatea Lumii Pământene. Vei găsi şi tu modalitatea de a fi folositor.

Laius începu iar să plângă înăbuşit.

Dintr-odată, tabăra păru pradă agitaţiei. Nihal percepu asta după tropăitul frenetic al paşilor din afara cortului. Ieşi. Soldaţii erau cu toţii afară din corturile lor.

— Ei, tu! Ce se întâmplă?

Tânărul scutier nici măcar nu se opri.

— Am pierdut cavaleri, răspunse gâfâind şi-şi reluă drumul.

Gândul trecu ca un fulger prin mintea lui Nihal: Fen. Nu-l văzuse după bătălie. *Nu fi ridicolă. Nu i s-a întâmplat nimic.* Dar o nelinişte ciudată puse stăpânire pe ea. Ieşi din cort şi bântui prin tabără, prin acel du-te-vino de soldaţi şi scutieri din ce în ce mai agitaţi, până când văzu o mică mulţime

care se înghesuia în faţa cortului cartierului general.

Se apropie şi ea, rugându-se să audă vocea lui Fen printre altele care proveneau dinăuntru. Auzi cuvinte nedesluşite, voci alarmate care se suprapuneau, dar niciuna care să fi avut timbrul lui Fen.

I se adresă unui recrut.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Cred că vorbesc despre bătălie. Nu a mers aşa bine cum părea. Au murit o grămadă de pedestraşi, un Cavaler al Dragonului este grav rănit şi alţi patru sunt dispăruţi.

Nihal se simţi cu sufletul la gură.

— Ştii numele cavalerilor?

— Unul este un anume Dhuval... un altul mi se pare că se numeşte Pen, Ben, ceva de genul acesta... şi mai lipsesc...

Nihal îl luă de gât pe băiat fără să-l lase măcar să-şi termine fraza.

— E Fen?

— Ei! Ce mama naibii te-a apucat?

— Numele e Fen? repetă ea ridicând glasul.

— Poate fi, nu ştiu!

Nihal îl lăsă din strânsoare şi alergă ca o apucată către infirmerie.

Nu ştia cu precizie unde se află, dar continua să alerge pentru că simţea că, dacă s-ar fi oprit, şi-ar fi ieşit din minţi.

Trecu în revistă toate corturile până când ajunse la un pavilion mare. Intră. Un vrăjitor recita descântece de vindecare alături de un muribund. Nihal îl apucă de un umăr, întrerupându-l.

— Cine este cavalerul rănit?

— Oare ai înnebunit?

— Cine e? Te rog, spune-mi numele lui!

Vrăjitorul se uită la ea: fata aceea era ieşită din minţi.

— Este Dhuval, un veteran. Dar va mai fi rănit ceva vreme: descântecele nu-şi fac niciun efect.

Nihal ieşi în goană. Nu ştia dacă să se bucure sau să fie disperată. *Atât timp cât nu se găseşte se poate spera. Poate a întârziat în luptă... sau că Gaart este rănit şi nu-l poate aduce înapoi... Nu i s-a întâmplat nimic. E sănătos şi salvat. Nu i s-a întâmplat nimic.* Continuă să alerge să-şi dea sufletul. Alerga şi se ruga ca Fen să nu fi fost mort. Când ajunse la cortul comandantului, generalul interoga un tânăr.

— Şi când l-ai văzut?

— Când a fost dată jos poarta şi armata a început să se retragă. Erau cavaleri care zburau deasupra turnului.

— Eşti sigur de ceea ce spui?

— Mulţi l-am văzut, domnule: catapulta l-a lovit şi a căzut peste turnul în flăcări.

— Eşti sigur că era el?

— Da, domnule. I-am recunoscut clar dragonul. Era Fen.

Atunci începu Nihal să urle făcându-şi loc printre soldaţi.

— Nu! Nu e posibil! Fen a luptat în mii de bătălii şi a ieşit nevătămat întotdeauna. Nu e mort! Nu poate fi mort! L-au luai prizonier! Da, l-au prins, trebuie să-l căutăm! El este maestrul meu! Nu e mort! Nu e mort!

Continuă să urle, cu vocea întretăiată de sughiţuri, cu obrajii şiroindu-i de lacrimi.

Generalul o luă de umeri cu putere şi o scutură.

— Stai liniştită! Calmează-te!

Atunci Nihal căzu în genunchi, lăsându-se în voia unul plâns disperat. Generalul o privi cu milă, apoi puse să fie însoţită la cortul ei de un tânăr soldat, ca să vegheze asupra ei.

Nihal plânse fără să se abţină. Când se calmă, se ghemui într-un colţ, cu capul între genunchi, în tăcere. Voia să se închidă în ea însăşi, să nu se gândească la nimic. Dar imaginile cu Fen o chinuiau: îi revedea zâmbetul, îi auzea glasul. Îi veneau în minte momentele pe care le petrecuseră împreună în ultimele luni, felul în care o

salutase înainte de începerea ultimei lui bătălii, prima oară când se întâlniseră, duelurile lor şi o mulţime de alte momente nesemnificative.

Soldatul care stătea cu ea o privea înduioşat.

Auzise vorbindu-se despre ea: un fel de vrăjitoare care aparţinea unui neam extins şi se lupta ca un bărbat, graţioasă ca o nimfă şi letală ca un scorpion. Când o văzuse pentru prima oară, rămăsese impresionat de cât de delicată era. Era o creatură ciudată, dar era frumoasă aşa cum spuneau. Apoi o văzuse în luptă şi aproape crezuse că într-adevăr era o vrăjitoare: nu i se părea posibil ca o fată să ştie să se dueleze în felul acela.

Dar acum, când o vedea acolo, disperată, i se părea pur şi simplu o fetiţă fără apărare.

Pentru o vreme se mulţumi s-o privească, apoi crescu în el dorinţa de a o alina, de a-i vorbi.

— Era maestrul tău, nu-i aşa?

Nu primi răspuns.

— Am auzit spunându-se asta. Îmi pare rău pentru el. Şi pentru tine. Într-adevăr trebuie să fie trist.

Nihal nici nu se clinti.

— Eu nu am avut maeştri, dar cred că te înţeleg. Am douăzeci şi doi de ani şi lupt de când aveam şaisprezece. Am văzut murind mulţi prieteni. Primele dăţi stăteam ca tine acum. Apoi m-am obişnuit. Aşa-i războiul: se moare continuu şi din păcate lacrimile nu ajută la nimic.

Nihal nu deschise gura, nu se mişcă. Nu erau cuvinte care s-o consoleze, şi nici nu voia să fie consolată. Voia doar să se facă una cu pământul de sub picioare şi să uite de sine.

— Eu cred în ceea ce spun sacerdoţii: sunt sigur că după această viaţă ne aşteaptă o lume fără război şi fără durere. Prietenii mei sunt cu toţii acolo, simt asta. Şi acolo va fi şi maestrul tău, mândru de tine. Te-am văzut luptând, ştii? Vei deveni un Cavaler al Dragonului foarte puternic. Dar acum trebuie să încerci să te întăreşti: sunt sigur că

maestrul tău...

Nihal nu mai putu tolera fluviul acela de banalităţi. Îşi înălţă capul dintre genunchi şi-şi fixă ochii violeţi în cei ai băiatului.

— Lasă-mă-n pace!

Soldatul rămase perplex. Îşi plecă privirea.

— Fă-ţi curaj, murmură.

Nu mai reuşi să adauge nimic.

Seara, Laius se prezentă ca să-l schimbe pe soldat.

Un băiat care asistase la disperarea lui Nihal îi spusese ce se întâmplase. Laius înţelesese că misteriosul cavaler despre care ea îi vorbise mereu era Fen şi se hotărâse că în noaptea aceea avea să-i fie alături, aşa cum stătuse ea alături de el cu o noapte înainte.

Când intră în cort, rămase tulburat văzând-o ghemuită pe pat pe fata puternică pe care o cunoştea.

Era palidă. Avea ochii goi. Părea moartă.

Laius nu-i zise un cuvânt. Se întinse lângă ea, o îmbrăţişă şi adormi uşor.

Nihal nu se predase. Odată depăşită disperarea, o idee începuse din nou să-şi facă loc în mintea ei: Fen era dispărut. Nu era mort. Firește, era mărturia acelui soldat, dar de departe nu putuse să-l recunoască pe Fen. Greşise. Fen era viu. Fen trebuia să fie viu, prizonier al duşmanului ori rănit în turn, şi cu fiecare oră care trecea îşi risca din ce în ce mai mult viaţa.

Fu apucată de o nerăbdare de nestăpânit. Trebuia să se ducă să-l caute. L-ar fi găsit, l-ar fi readus teafăr şi sănătos în tabără şi în ziua următoare ar fi râs împreună de acea aventură şi de teama absurdă pe care i-o insuflase.

Un zâmbet disperat i se desenă pe buze.

Fen este viu şi eu îl voi salva.

Era noapte neagră. Din obscuritate se ridica silueta

turnului, luminată de pojarul focului care îl distrusese.

Pe Nihal nu o interesa că incendiul nu era stins întru totul. Nu o interesa faptul că un duşman ar fi putut să o vadă în timp ce călărea pe câmpie. Fen era tot ceea ce-i mai rămânea, era însăşi viaţa ei, şi nu ar fi permis nimănui să o oprească. Se furişă prin tabăra adormită până când ajunse la ţarcul cailor. O clipă mai târziu, galopa sălbatic prin câmpie.

Poarta zăcea la pământ carbonizată şi focul mai scânteia încă în multe puncte ale fortăreţei. Nihal privi roşul flăcărilor. Nu-i era teamă. Intră hotărâtă. Mirosul acru al fumului o înecă. Tuşi. Interiorul era semănat cu corpuri, multe zdrobite de prăbuşirile cauzate de incendiu, altele reduse la cenuşă.

Nihal se mişca anevoie printre bucăţi mari de zid dărâmate la pământ. Era cald, aerul era de nerespirat, dar fata înainta decisă scrutând terenul.

O detunătură o făcu să tresară: o altă prăbuşire, nu departe de ea.

Continuă să avanseze.

Începu să-i strige numele lui Fen. Îi răspunse numai ecoul lugubru al glasului ei.

Se apucă să urle mai tare. Nimic. Numai ecoul şi trosnetul focului.

Atunci se opri şi începu să mişte dărâmăturile. Ridică moloz, cărămizi, pietre mari calde încă.

— Fen!

Îşi răni palmele.

— Fen, unde eşti?

Îşi rupse unghiile până le făcu să sângereze, dar nu încetă să sape.

Pe neaşteptate, lacrimi calde începură să-i brăzdeze obrajii.

— Răspunde, Fen! Sunt eu! Sunt Nihal!

Glasul ei deveni jelanie, vederea i se înceţoşă de plâns.

Începu iar să meargă. *Nu e mort, nu e mort.*

Apoi îl văzu. O carcasă neagră uriaşă în depărtare.

Un dragon ars.

Urlă, alergă spre fiinţa aceea. Putea fi un animal oarecare, dar Nihal ştiu în inima ei că era Gaart. Ceva se rupse în ea. Începu să suspine.

Gaart zăcea cu aripile mari întinse.

Din reflex, Nihal se băgă sub una din ele.

Fen era acolo, întins pe pământ, lat, intact. O pată mare de sânge se lărgea neagră sub capul lui, năclăindu-i părul.

Nihal rămase fără suflare, incredulă. Se uita hipnotizată la el. Cât e de palid! Până şi lacrimile încetaseră să mai coboare.

Se aplecă, întinse o mână, şi îi atinse delicat un braţ, scuturându-l ca pentru a-l trezi. Pielea lui, în infernul acela de foc, era rece.

Atunci îngenunche lângă el şi încercă să-l scuture iar, din ce în ce mai tare, strigându-i numele.

A doua zi, când supervizorul intră în cort, îl găsi pe Laius în lacrimi.

— Am adormit... Am adormit, iar ea a plecat... repeta printre sughiţuri.

O căutară prin toată tabăra, şi pe urmă în zonele din jur, dar fără rezultat. Echipei de recunoaştere care trebuia să se ocupe de Fen şi de ceilalţi dispăruţi i se ordonă să o găsească şi pe Nihal.

Totuşi, elevii Academiei fură adunaţi cu toţii şi le fu comunicat rezultatul probei. Fuseseră norocoşi: niciun mort, un singur rănit. Trei din şase trecuseră proba: pentru curajul demonstrat în bătălie şi capacitatea de a se descurca singuri fără să apeleze la ajutorul supervizorului. Printre aceştia era şi Nihal.

Grupul de recunoaştere nu întârzie să găsească corpul lui Fen.

Doi dintre cei trei dispăruţi fură găsiţi grav răniţi în

păduricea de lângă turn. Însă cel de al patrulea cavaler dispăruse în neant. Fusese probabil luat prizonier, un destin mai nenorocit decât moartea: puţinii prizonieri care reuşiseră să-i scape lui Dola povestiseră despre torturi groaznice.

Nu se găsi nicio urmă de Nihal.

La tabără se trase concluzia că fugise pur şi simplu.

Înştiinţat de moartea lui Fen, Sennar luase un cal şi plecase imediat. Tot drumul nu făcuse altceva decât să se gândească la ceea ce însemna moartea aceea pentru Nihal. Când ajunse la tabără, descoperi că temerile lui erau întemeiate.

— Ce vrea să însemne că a plecat?

— Că în seara următoare morţii acelui cavaler şi-a luat lucrurile, a furat un cal şi a plecat. Asta-i tot, îi răspunse un soldat.

Sennar alergă la general. Era furibund.

— Mi-au spus că eleva de la Academie a fugit.

Militarul încuviinţă.

— V-au spus corect.

— Corect pe naiba, fir-ar să fie! Nu aţi fost informat că e ultimul jumătate-elf de pe Lumea Pământeană şi că existenţa ei e importantă?

Generalul nu se intimidă.

— În ce mă priveşte, era un recrut. Ceea ce i se întâmplă după ce a înfruntat proba nu mai e treaba mea.

— Sunteţi răspunzător de viaţa recruţilor, generale!

— Aţi spus bine: viaţa. Fetiţa aceasta a trecut proba sănătoasă şi în viaţă. Apoi a plecat. Şi pentru asta nu sunt în niciun fel răspunzător, consiliere.

— Da, însă era considerată un membru al armatei. Nu căutaţi soldaţii dispăruţi?

Generalul îşi pierdu răbdarea.

— Ascultaţi, dumneavoastră sunteţi tânăr şi sunteţi aici de scurtă vreme, deci nu veniţi să-mi spuneţi cum să-mi fac

meseria: am pus să fie căutată o zi întreagă, ce altceva trebuia să fac? Dacă tot vreţi să ştiţi adevărul, am închis un ochi tocmai pentru că am înţeles situaţia. Dacă m-aş fi ţinut de reguli, acum prietena dumneavoastră ar fi fost deja expulzată din Academie.

Sennar nu se lăsă bătut.

— Vreau să organizaţi imediat o echipă de căutare! Poate este încă prin preajmă, o putem găsi. O fi zăpăcită, de aceea a fugit, şi...

— Voi fi clar cu dumneavoastră: nu am nici cea mai mică intenţie de a-mi ţine oamenii ocupaţi cu căutarea prietenei dumneavoastră. Lăsaţi pe cel care se pricepe să facă pe soldatul. Şi acum scuzaţi-mă, o tăie scurt generalul şi ieşi din cort.

Sennar dădu cu violenţă cu pumnii în masa care se afla în faţa lui.

Generalul avea dreptate.

Sennar se retrase în cortul care i se pregătise. Puse pe pământ o strachină plină cu apă şi se aşeză lângă ea.

Un descântec de localizare cerea concentrare maximă. Tânărul vrăjitor începu prin a exclude toate zgomotele: vocile soldaţilor, fierarii care lucrau armele stricate în bătălie, urletele şi ordinele care se succedau prin tabără. Respiră profund, încercând să se liniştească. *Unde eşti, Nihal?* Mişcă mâinile încet deasupra străchinii. *Lasă-mă să te văd.*

După câteva clipe, suprafaţa apei începu să se vălurească. O siluetă înveşmântată în negru călărea pe o câmpie. *Dă-mi un semn. Unde eşti?* Imaginea dispăru o clipă. *Nihal!* Chipul brăzdat de lacrimi al jumătate-elfului apăru pe oglinda apei pentru a dispărea pe urmă imediat. *Nihal!*

Sennar înjură. Nu reuşea să-şi controleze propriile emoţii. Îngrijorarea pentru prietena lui îl împiedica să-şi golească

mintea şi să lase să curgă liber vraja. Strachina nu i-ar fi arătat altceva.

Încă scos din fire, chiar în seara aceea, trebui să aibă o întâlnire cu mai marii taberei şi cu Cavalerii Dragonului pentru a stabili tactica de urmat în viitoarele atacuri asupra armatei Tiranului.

Pentru el fu chinuitor: încă din prima zi înţelesese că militarii, luând în considerare vârsta lui fragedă, nu îl luau în seamă. Privirile pe care i le adresau îl enervau: îl fixau ca şi cum ar fi fost un boboc, şi imediat ce intervenea, pe chipul vreunuia dintre cei prezenţi răsărea o expresie de zeflemea.

Aşa se întâmplă şi cu ocazia aceea: o seară de discuţii interminabile în care cuvintele lui cădeau în gol.

Sennar plecă de la greşelile comise pe câmpul de bătălie pentru a propune o serie de inovaţii tactice. Nici nu apucase să sfârşească de vorbit că unul dintre colonei îl întrerupse scuturând din cap, cu un surâs îngăduitor întipărit pe faţă.

— Daţi-mi voie, consiliere, dar dumneavoastră nu eraţi prezent, de aceea nu puteţi cunoaşte desfăşurarea exactă a faptelor. Pe de altă parte, asta este prima dumneavoastră experienţă de război. Şi nu sunteţi un strateg. Îmi pare că ar fi mai oportun să ne lăsaţi pe noi să vorbim, înainte de a vă lansa cu propunerile dumneavoastră.

Fu numai începutul unei controverse interminabile care începu cu tonuri precaute, dar sfârşi prin a-l enerva pe Sennar şi-l făcu să-şi piardă răbdarea. Nu folosi la nimic să spună că avusese o confruntare cu strategii, că-şi făcuse o idee despre situaţia frontului, că propunerile lui erau rodul studiului: sfaturile lui fură eliminate sistematic. Apoi fu clasica picătură care făcu să se verse paharul răbdării lui Sennar.

— Poate în momentul acesta nu sunteţi în stare să judecaţi corect situaţia. În rest, fuga prietenei

dumneavoastră trebuie să vă fi lovit mult, insinuă cu maliţie unul dintre cei prezenţi.

Sennar se ridică brusc.

— În ce mă priveşte, reuniunea este încheiată.

Plecă fără să salute pe nimeni.

Detesta situaţia aceea. Era o luptă continuă între militari şi consilieri. Sennar avea din ce în ce mai tare impresia că miza jocului era puterea: soldaţii revendicau bucata lor, susţinând că fără ei întreaga Lume Pământeană ar fi fost cucerită de Tiran, în timp ce Consilierii pedalau pe faptul că rezoluţiile lor strategice, şi adesea şi magia, fuseseră decisive în multe bătălii fundamentale.

El dorea pur şi simplu să-i elibereze pe cei oprimaţi, să readucă pacea în lumea aceea şi să trăiască el însuşi în pace, dar meschinăria unora dintre membrii Consiliului şi cea a multor militari îl dezgustau.

Reintră în cortul lui şi se aşeză la masă.

Îi aduseseră de mâncare, dar avea stomacul chircit. Nu reuşea să nu se gândească la Nihal. Şi-o imagina petrecând noaptea sub cerul liber. Voia s-o vadă, aşa cum era numai cu un an în urmă: mulţumită, vioaie, plină de viaţă. Se întrebă de ce destinul se încrâncenase împotriva ei. Se întunecă şi mai mult gândindu-se că probabil nu avea să o regăsească niciodată.

Apoi, de la intrarea în cort îşi făcu apariţia un chip. Sennar îl recunoscu imediat. *Şi acum ăsta, ce vrea aici?*

— Pot? întrebă Laius timid.

Vrăjitorul încercă să-şi înfrângă antipatia pe care o simţea faţă de băieţelul acela.

— Intră. Cum ţi-a mers proba?

Laius se apropie de masă intimidat.

— Rău, nu am trecut. Dacă sunt viu, i-o datorez lui Nihal.

Sennar nu înţelegea ce voia de la el acel băieţel. Poate, o recomandare?

— Ei bine, nu ai devenit un războinic. Îmi pare rău, dar eu

nu pot face nimic.

Laius respiră adânc.

— E vina mea dacă Nihal a fugit.

Sennar se ridică făcând să cadă scaunul pe care stătea.

— Ce înseamnă asta?

— În noaptea de după moartea lui Fen, am stat cu ea. Era atât de tristă, nu vorbea, nu se mişca. Nu am avut tăria să-i spun nimic, când ea, în schimb, avea nevoie de cineva care s-o fi consolat. Nici nu am fost în stare să rămân treaz. În dimineaţa următoare nu mai era.

Sennar tăcu o clipă îndelungată, apoi suspină.

— Nu e vina ta, Laius. Nihal aşa este, când îi e rău se închide în ea însăşi. Dacă tu i-ai fi vorbit, nu te-ar fi ascultat. Şi ar fi fugit şi dacă tu nu ai fi adormit, crede-mă.

— Dar eu eram prietenul ei, şi prietenii trebuie măcar să fie în stare să consoleze!

— Îţi repet că tu nu ai nicio vină. Întoarce-te în cortul tău, Laius, du-te la culcare.

Când Laius se îndreptă către ieşire cu capul plecat, Sennar îşi dădu seama că Nihal petrecuse multă vreme cu băiatul. Simţi un junghi de nostalgie pentru zilele în care el şi prietena lui erau unul şi acelaşi, inseparabili. Nu-l putea lăsa să plece aşa.

— Nu, aşteaptă! Îl opri. Mai spune-mi despre Nihal înainte să pleci...

Laius îi povesti totul: despre bătălie, despre curajul pe care-l demonstrase, despre cum îl salvase şi îl consolase pe urmă la sfârşitul bătăliei, când se simţise un incapabil.

— Ea... ea e excepţională, Sennar. De aceea simt că se va întoarce. Pentru că e puternică şi nu fuge ea aşa. Întotdeauna a vrut să lupte. Se va întoarce, sunt sigur.

Ascultând cuvintele acelea, vrăjitorului i se păru aproape că Nihal era acolo.

— Ce vei face acum? întrebă la sfârşit.

— M-am gândit mult, în zilele astea. Dacă nu pot fi util în luptă, vreau măcar să-i fiu celui care combate: am hotărât

să devin scutier.

Sennar zâmbi.

— Vei fi un scutier foarte bun. Sunt sigur.

Cei doi tineri îşi strânseră mâna, apoi Laius ieşi din cort.

„Da, îşi spuse vrăjitorul, Nihal s-ar fi întors: nu pentru el, nici pentru ceilalţi, ci fiindcă durerea îi dădea cu atât mai mult un motiv pentru a lupta.”

Sennar şi elevii plecară în ziua următoare ducând cu ei corpurile lui Dhuval şi Fen.

Magul se opri puţin în faţa taberei, în speranţa că Nihal i-ar fi văzut: voia să creadă că rămăsese în zonă şi că, dându-şi seama că luaseră cu ei corpul lui Fen, s-ar fi arătat.

Dar Nihal nu apăru.

Pe tot parcursul călătoriei, Sennar cercetă câmpia, apoi pădurile Pământului Apei şi în sfârşit periferiile dezordonate ale Pământului Soarelui. Nu putea crede că Nihal cedase. Aceea era o fugă, şi Nihal nu fugea.

Ajunseră la Academie fără a o întâlni. Vrăjitorul spera numai ca vestea dispariţiei lui Nihal să nu fi ajuns încă. Marele Raven nu ar fi fost înţelegător ca generalul din tabără.

Sennar ceru audienţă la Generalul Suprem înainte să-l convoace el.

— Mă bucur că vă prezentaţi dinaintea mea, consiliere. Este indispensabil să începem să punem la cale acţiunile viitoare, imediat...

— De fapt, nu sunt aici pentru asta.

Raven îl privi surprins: era deja pe punctul de a se înfuria.

— Adică, vreau să spun că nu sunt aici pentru asta acum. Fireşte, mă gândisem să vă consult în zilele următoare. Consider preţioasă părerea dumneavoastră.

Generalul se înseninã. Sennar înţelese de ce acel domn

îngâmfat o ura atât de mult pe prea puţin diplomata Nihal.

— Fapt este că pe Pământul aflat sub jurisdicţia mea, în timpul probei elevilor, a avut loc un incident neplăcut. V-au vorbit deja despre el? întrebă tânărul vrăjitor, apoi îşi ţinu răsuflarea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Îmi imaginez că vă amintiţi de tânăra jumătate-elf...

Raven pufni plictisit şi-i făcu semn consilierului să continue.

— Iată, când am ajuns la tabără mi s-a spus că a dispărut. A fugit, mai exact.

— Fetiţă blestemată! Ştiam eu că...

— Aşteptaţi, generale. Am dovezi că Nihal nu a fugit. Mi-a lăsat un mesaj. Spune că se va întoarce singură la Academie. Fen era maestrul ei, ştiţi. Şi ea a fost profund îndurerată de moartea lui. Este de înţeles că o fi vrut...

Generalul Suprem se ridică în picioare.

— Femeia aceea nu face altceva decât să-mi aducă necazuri! Blestem ziua în care a intrat în Academie! O fi un războinic bun, dar nu poate face tot ce vrea. Ce face e nesupunere. A sosit?

— Nu încă. Mă tem că ar fi putut să se piardă sau o fi întâlnit duşmani. Ar fi un gest de mărinimie din partea dumneavoastră să trimiteţi o echipă să...

Generalul Suprem ridică ochii la cer. Sennar înţelese că cerea prea mult.

— Voi avea grijă s-o pedepsesc când se va întoarce în Academie. Acum nu am timp pentru nimicurile acestea. Doi dintre cei mai buni oameni ai mei sunt morţi. Vă rog să mă lăsaţi singur, consiliere.

Sennar ieşi, nehotărât între teamă şi satisfacţie. Nu reuşise să-l convingă pe Raven să ordone căutarea ei, dar Nihal mai era încă eleva Academiei.

Ceremonia funebră pentru Dhuval şi Fen se ţinu în după-amiaza aceea.

Asistară mai marii de pe Pământul Soarelui, toţi elevii Academiei şi întregul Ordin al Cavalerilor Dragonului.

Trupurile cavalerilor, în ţinută de bătălie, fură depuse pe două ruguri mari. Pe cel al lui Fen erau şi resturile lui Gaart: dragonul îşi însoţise stăpânul în ultimul lui zbor.

Discursul lui Raven fu neobişnuit de calm.

Vorbi despre Fen cu afecţiune deosebită, amintind cât de stimat de toţi fusese el în cadrul şi în afara armatei, de calităţile lui de războinic, de integritatea lui morală, de calmul lui.

Sennar asistă cu tristeţe la ceremonie.

Cavalerul nu fusese niciodată în graţiile lui; era prea riguros era şi prea dedicat războiului, pentru gusturile lui, dar nu putea nega faptul că în lunile de ucenicie se înţelesese bine cu el. Fen ţinuse întotdeauna cont de ideile lui, fără să se lase condiţionat de vârsta lui tânără sau de faptul că era elevul femeii pe care o iubea. Şi pe urmă îi fusese alături lui Nihal în cele mai grele momente. Vrăjitorul se gândi şi la Soana, care călătorea neştiind că bărbatul ei murise în bătălie.

Apoi rugurile fură aprinse şi flăcările consumară ceea ce mai rămăsese din cei doi cavaleri, dându-i vântului şi norilor.

Exista obiceiul ca acela care îl iubise pe defunct să aprindă o torţă la rug. Sennar se simţi dator să facă asta: pentru Soana, pentru Nihal, dar în fond şi pentru el. Se apropie de foc împreună cu foarte mulţi alţii: soldaţi, cavaleri, civili.

Atunci întrevăzu o siluetă înveşmântată în negru. Avea în mână o rămurică în al cărei vârf scânteia o flacără mică.

În inima lui se aprinse speranţa. Îşi făcu loc prin mulţime, dar o clipă mai târziu apariţia aceea dispăruse.

Era imposibil s-o găsească în îngrămădeala aceea.

Când rugul fu în mare parte ars şi lumea începu să se îndepărteze, Sennar începu iar să caute. Pelerina neagră continua să se ivească pentru a dispărea imediat după

aceea. Şi totuşi era acolo, la câţiva paşi de el.

Grăbi pasul, ocoli elevi şi militari. Ajunse din urmă silueta. O atinse pe umăr.

— Nihal!

Într-adevăr era ea, palidă şi murdară ca şi cum ar fi fost la capătul unei lungi călătorii.

Se priviră o clipă.

— Nu aici, urmează-mă, îi spuse.

Din locul panoramic rămaseră să se uite la Fortăreaţa Tiranului, unul lângă altul, în linişte. Sennar îi mângâie cu duioşie părul scurt. „Pare un puişor”, se gândi.

— Vrei să vorbeşti?

Nihal dădu din cap că nu.

— Vrei măcar să-mi spui unde ai fost?

— Aveam nevoie să mă gândesc.

— Înţeleg, dar unde ai fost, ce ai făcut?

Nihal nu răspunse.

— Ce gândeşti să faci, acum?

— Trebuie să mă întorc la Academie. Am luat proba şi am dreptul la dragonul meu. Ce a spus Raven?

— A spus că te va pedepsi. Nimic altceva.

Nihal se ridică şi se îndreptă spre Academie fără să scoată un cuvânt.

Sennar o urmă exasperat. Se simţea atât de neputincios.

— De ce nu vrei să vorbeşti? De ce nu te descarci, nu plângi, nu faci orice ca să mă faci să înţeleg ce-ţi trece prin minte?

Nihal continuă să meargă.

— Reacţionează, Nihal. Nu te lăsa devorată de ură. Zii ceva! Te rog.

Fata se opri şi-şi privi prietenul în ochi.

— Nu-i nimic de zis, Sennar. Fen a murit, asta-i tot. Acum trebuie să mă duc la Academie.

Raven îşi pregătise discursul.

Fu feroce şi agresiv, sarcastic şi ameninţător, dar reacţia lui Nihal îl luă pe nepregătite.

— Ştiu că am greşit şi vă implor să mă iertaţi. Voi accepta orice pedeapsă veţi voi să-mi daţi. Vă jur că nu se va mai întâmpla niciodată. Tot ceea ce doresc este să-mi continui antrenamentul.

Fata îngenunche în faţa jilţului lui şi-şi plecă privirile.

— Vă rog, Generale Suprem.

Raven rămase impresionat de comportamentul lui Nihal, dar şi mai mult de privirea ei. Citi toată tenacitatea de care era în stare fata aceea. Îşi alesese calea şi ar fi făcut orice doar ca să-şi atingă scopul: chiar să se şi umilească în faţa lui.

Citi însă şi disperarea celui care s-a pierdut pe sine, a celui care nu reuşeşte să se resemneze în faţa unei pierderi. O clipă, omul care fusese îl depăşi. Coborî din jilţul lui şi, pentru prima oară, se apropie de ea. Îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău pentru Fen. Mi-a fost tovarăş de arme, cu ani în urmă. Şi pentru mine este o pierdere imensă.

Apoi îşi retrase mâna şi-şi reluă tonul dintotdeauna.

— Îţi poţi continua instrucţia, dar va trebui să petreci o săptămână în celulă. Un războinic trebuie să fie în stare să-şi controleze propriile sentimente.

Nihal strânse pumnii.

— Vă mulţumesc, Generale.

Apoi se ridică, făcu o plecăciune şi se duse să-şi ispăşească pedeapsa.

A-ŞI SALVA SUFLETUL

Cu trei sute de ani în urmă, Lumea Pământeană a fost târâtă într-un conflict interminabil pe care cele opt Pământuri l-au purtat unul împotriva celuilalt pentru supremaţia absolută: Războiul de Două Sute de Ani.

Pe atunci, Pământul Zilelor era populat cu jumătate-elfi, descendenţi din amestecul dintre elfi, străvechi locuitori ai Lumii Pământene, şi oameni. Erau un popor pacifist, dedicat ştiinţei şi cunoaşterii, şi multă vreme nu s-au antrenat în ostilităţi. Cu toate acestea, datorită agilităţii lor erau cu predilecţie dotaţi pentru artele marţiale. Leven, cel mai ambiţios dintre regii lor, decis să-şi extindă domeniul, a hotărât să pună în aplicare atitudinea aceea.

Jumătate-elfii nu luptaseră de secole, dar suveranul era un strateg extraordinar: în câţiva ani, armata lui a devenit cea mai puternică din Lumea Pământeană şi a câştigat toate celelalte Turnuri. Însă Leven nu a reuşit să se bucure de puterea lui: în realitate, a murit la scurtă vreme după victoria finală, lăsând noul regat fiului lui Nammen.

Odată încoronat, Nammen i-a convocat pe regii Lumii Pământene. Regii învinşi s-au prezentat în faţa lui resemnaţi să se supună, dar tânărul rege i-a uimit.

„Nu vreau puterea pe care a construit-o cu sânge tatăl meu, a zis. Cele opt Pământuri vor fi iar libere.” Apoi şi-a dictat condiţiile.

Fiecare Pământ trebuia să renunţe la un teritoriu, prin unirea cărora ar fi luat fiinţă Marele Pământ. Acolo urma să fie sediul Consiliului Regilor, care să decidă politica comună a Lumii Pământene, şi Consiliul Magilor, care să se ocupe de viaţa ştiinţifică şi culturală. În cele două Consilii urmau să-şi găsească loc reprezentanţii fiecărui Pământ care ar fi contribuit pe urmă fiecare la armata Lumii Pământene. În final, Nammen i-a declarat decăzuţi din funcţie pe toţi regii

care erau la momentul acela la domnie. Astfel încât fiecare popor să-şi aleagă propriii domnitori.

Toate dorinţele lui au fost îndeplinite.

Anonim, din Biblioteca pierdută a oraşului Enawar,
fragment

Dintre multele atrocităţi ale Tiranului, cea mai teribilă a fost exterminarea poporului jumătate-elfilor. A fost nevoie de o lună pentru ca Pământul Zilelor să fie transformat într-un deşert. Supravieţuitorii dezastrului au căutat azil [ ] .

La sfârşitul anului mai erau în viaţă vreo sută de jumătate-elfi. Formaseră o colonie pe Pământul Mării, dar când armata Pământurilor Libere a pierdut controlul asupra teritoriului [ ] famminii s-au ocupat de soluţia finală.

Analele Consiliului Magilor,
fragment

17
IDO

Nihal petrecu o săptămână în celulă. Nu se gândi la nimic, nu simţi nimic. Dormi, îşi recuperă forţele. În ziua în care i se dădu drumul, era gata să o ia de la capăt.

Când fu dusă în afara Academiei, rămase uimită.

— Nu ar trebui să-mi fie dat un dragon? îl întrebă pe îndrumătorul ei, un băiat puţin mai mare decât ea.

— Mai întâi va trebui să-ţi cunoşti maestrul. Este Cavalerul Dragonului împreună cu care vei trăi de acum încolo. El va fi cel care te va învăţa totul, inclusiv cum să-ţi domesticeşti dragonul.

— Dar cavalerii care nu luptă nu stau în Academie?

— Chiar aşa, cei care nu luptă. Însă nu toţi elevii sunt repartizaţi unui cavaler care nu luptă. Pe urmă, bătălia din Therorn a schimbat puţin lucrurile. În Academie nu sunt destui maeştri. Mulţi au plecat pe front.

Nihal şi îndrumătorul ajunseră la grajduri, luară doi cai şi plecară la drum.

Traversară Pământul Soarelui către sud, unde erau deschise fronturile.

Îndrumătorului lui Nihal îi plăcea să alerge. Galopară îndelung de-a lungul unui pământ împădurit, cu frâul liber. În ceea ce o privea pe ea, nici peisajul, nici cursa nu o interesau cu adevărat: văzuse destule regiuni împădurite şi singurele curse care o puteau entuziasma acum erau cele pe crupa unui dragon. Se gândi că, la urma urmelor, era un bine faptul că noul ei maestru lupta: ar fi avut mai multe posibilităţi să participe iar la bătălie. Nu dorea altceva.

După jumătate de zi de călătorie, făcură un popas: animalele erau obosite şi ţinta încă departe. Se opriră să mănânce în apropierea unui pârâu. Hrana îi dezlegă limba

îndrumătorului.

— Tu eşti jumătate-elful care în ultima bătălie a eliminat o mulţime de fammini, nu-i aşa?

Nihal chiar nu avea chef de vorbă. Nu-şi dezlipi ochii de pe raţia ei.

— Ţi-ai pierdut limba?

Fata se ridică.

— Scuză-mă. Am nevoie să-mi dezmorţesc picioarele.

— Fă cum îţi place, zise către sine îndrumătorul.

Nihal începu să se plimbe prin pădure.

De când părăsise Pământul Vântului, nu se mai aflase în pădure: cu toate că toamna schimba deja culorile copacilor, totul i se păru splendid. Mergea călcând pe un covor de frunze căzute, simţindu-le moliciunea sub picioare. Cât de frumos ar fi fost să se poată dizolva în marea aceea de frunze, să se întoarcă, să fie numai natură...

Un zgomot o făcu să se răsucească brusc. Ceva se agita printre ramuri. Scoase fără zgomot sabia din teacă, se îndreptă spre un tufiş şi lovi frunzişul cu o lovitură frontală hotărâtă. Un spiriduş sări înspăimântat.

— Ei! Fir-ai să fii! Vrei să mă omori? Eu v-aş trimite pe voi spadasinii pe toţi... spiriduşul făcu o pauză. Nihal?

— Phos!

Phos începu să se învârtească în jurul ei foarte mulţumit, cântându-i numele şi făcând giumbuşlucuri. Nihal îi zâmbi, dar, după vreo două tumbe, spiriduşul se opri şi o privi în ochi.

— Ce nu merge?

— Nimic.

— Ascultă, se vede de la o poştă că nu ţi-e bine.

Nihal se aşează pe o buturugă.

— Ce faci pe Pământul Soarelui, Phos?

Spiriduşul îi zbură în poală.

— Ne ajunsese până-n gât Pământul Apei. Nimfele alea

tâmpite ne ordonau mereu câte ceva! Aşa că ne-am făcut bocceaua şi am plecat.

— E un loc frumos, aici.

— Şi noi credeam la fel. Natura e proaspătă şi plină de viaţă, este până şi un copac precum Tatăl Pădurii, şi nu sunt nimfe zbir... dar pe urmă...

— Pe urmă?

— Apoi au venit oamenii. Ne prind şi ne folosesc drept spioni. La început unii dintre noi s-au alăturat armatei de bunăvoie. Ştii, voiam să dăm o mână de ajutor. Dar când oamenii au văzut cât eram de utili, au început să ne răpească. De aceea mă duc la Makrat. Vreau să fac în aşa fel încât glasul nostru să se audă la Consiliul Magilor. Nu e corect ca spiriduşii să nu fie reprezentaţi de nimeni.

Nihal asculta, dar nu reuşea să se simtă complice. I se păru că era insensibilă, ca şi cum toate emoţiile ei şi-ar fi luat zborul.

— Sennar este consilier. Du-te la el. E pe picior de plecare către Pământul Vântului, dar cred că-l vei găsi la Makrat câteva zile încă.

Phos bătu cu entuziasm din palme.

— Chiar eşti o prietenă!

Apoi se ridică în zbor şi se apropie de faţa ei.

— De ce nu vrei să-mi spui ce ai?

Nihal se ridică.

— Trebuie să plec, Phos. Pe data viitoare.

— Aşteaptă, poate te pot ajuta!

Dar Nihal se îndepărtase.

Mai călătoriră aproape toată după-amiaza şi, la asfinţit, văzură soarele cum se aşeza peste perdeaua copacilor. Era deja întuneric deplin când ajunseră la intrarea unei tabere. Coborâră de pe cal şi se apropiară de un soldat de strajă.

— Sunt aici pentru Ido, acesta este elevul lui, zise îndrumătorul.

— În fundul taberei, răspunse santinela.

Îndrumătorul i se adresă lui Nihal.

— Îndatorirea mea se sfârşeşte aici. Te poţi duce şi singură la el. Noroc, jumătate-elf.

Nihal îi dădu băiatului frâul calului ei şi intră fără să spună un cuvânt.

Tabăra era uriaşă. Era vorba despre tabăra principală de pe Pământul Soarelui, unde stăteau generalii şi strategii. Nu era o bază provizorie, ci o adevărată citadelă fortificată. O palisadă grosolană dar trainică îi înconjura perimetrul, căruia nu i se putea vedea capătul. Majoritatea caselor erau cabane de lemn şi era chiar şi o arenă ca la Academie.

Nihal trebui să întrebe de mai multe ori pentru a găsi locuinţa lui Ido, până când îi fu arătată o căsuţă dărăpănată şi neîngrijită. Se îndreptă într-acolo cu hotărâre, dar când ajunse în faţa porţii îi pieri elanul. Era agitată: se pregătea să-şi cunoască maestrul, cel care avea să o înveţe într-adevăr să se bată.

Ezită o clipă, înghiţi, şi bătu.

Nu răspunse nimeni, dar, imediat ce Nihal o atinse, uşa se deschise cu un scârţâit.

Interiorul era chiar mai rău decât exteriorul: haine strânse în fiecare colţ, arme aruncate una peste alta, resturi de mâncare şi ierburi de tot felul lăsate pe masă şi pe podea.

Din penumbră sosi un glas indolent:

— Cine e?

— Sunt... sunt elevul...

— Cine?

Nihal înaintă, şovăielnică.

— Elevul care v-a fost repartizat...

A-l vedea şi a amuţi fu unul şi acelaşi lucru.

Aruncat pe un pat nefăcut, în mijlocul cuverturilor ghemotocite, era un pitic ocupat să fumeze o pipă.

Dădea la iveală o barbă lungă, mustăţi care sfârşeau în două cozi dese şi o claie de păr ciufulit, înnobilat şi acesta,

dacă se poate spune aşa, de o serie de codiţe împrăştiate. Nihal cântări că, în picioare, trebuie să-i fi ajuns mai mult sau mai puţin în dreptul sânului. Era îngrozită.

Piticul căscă şi începu să se întindă atât de leneş încât pipa îi căzu din mână împrăştiindu-şi pe jos conţinutul. Atunci se ridică brusc şi începu să bată jarul cu piciorul, murmurând o salvă de ocări. Lui Nihal îi trebui ceva timp să-şi regăsească glasul ca să vorbească.

— Il căutam pe Ido... Cavalerul Dragonului...

— Şi l-ai găsit. Cine ai spus că eşti?

Un Cavaler al Dragonului? Cel de colo?

— Elevul, domnule.

Piticul începu să se uite la ea. Părea uimit.

— Elev? într-adevăr, îmi spuseseră că avea să sosească astăzi un scutier, nu un elev. Şi pe urmă, iartă-mă, nu eşti o fată?

Nihal ridică cu mândrie bărbia.

— Da, sunt o fată, ei şi?

— Ei şi, la naiba, pe vremea mea fetele nu luptau. Nici măcar nu erau scutieri, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă. Şi, pe urmă, nici nu sunt atât de bătrân!

Se aşeză pe pat şi îşi aprinse din nou pipa.

— Dacă mă uit mai bine, tu nu eşti nici măcar om. De ce rasă eşti? Pari a fi un... jumătate-elf?

— Sunt ultimul jumătate-elf al Lumii Pământene, domnule. Trebuie să deduc că dumneavoastră, în schimb, sunteţi un... pitic?

— Ei, fir-ar să fie, termină cu toate formalităţile astea! Mă faci să mă simt ramolit. Tutuieşte-mă, şi explică-mi mai bine treaba asta cu elevul. A, caută-ţi ceva pe care să te aşezi. Sunt scaune pe undeva. Sunt camuflate bine, dar sunt.

Nihal se uită în jurul ei şi zări un scăunel sub un munte de haine. Se aşeză peste ele, fără a le da la o parte.

— Ei? Atunci? Vorbeşte, îi ordonă piticul.

Nihal se decise.

— Sosesc de la Academie. Cu o săptămână în urmă, am trecut proba bătăliei şi trebuie să-mi sfârşesc instrucţia. M-au expediat aici pentru că în bătălia la care am participat au murit doi cavaleri şi alţii au fost răniţi. Şi atunci... în fine... ţi-am fost încredinţată ţie. Cred.

Ido o ascultă, scoţând din pipa lui o rafală de norişori albi. Apoi îşi dădu tare o palmă peste frunte.

— Fireşte, bătălia de la Therorn! Aceea în care a murit Fen, zic bine?

Nihal încuviinţă.

— Sigur că vii de la Academie. Cineva îmi vorbise despre o fetiţă care devenise elevă. Şi să vezi că eu nu credeam!

Ido mustăci.

— Dar tu, iată! Acel balon umflat de Raven care permite o asemenea anomalie. Clar, lucrurile s-au schimbat. Ce să zic? Sincer, nu-mi amintesc dacă mi-a spus cineva că voi avea un elev. Poate da. În orice caz, după cum se vede e rândul meu. Cum te cheamă?

— Nihal.

— Nu este un nume de jumătate-elf.

— De ce, ai cunoscut jumătate-elfi?

— Nu, nu direct, o tăie scurt Ido. De unde numele acesta absurd?

— Mi l-a dat tatăl meu.

— De cât timp te antrenezi?

— Dintotdeauna: tatăl meu era un făuritor de arme. Apoi, până la şaisprezece ani, m-am antrenat cu Fen şi cu un an în urmă am intrat în Academie.

Ido o cercetă cu atenţie.

— Îmi pare rău pentru Fen: am luptat împreună de câteva ori. Mare războinic.

Nihal nu spuse nimic.

Conversaţia luă forma unui interogatoriu: Nihal răspundea strictul necesar şi Ido continua pentru a încerca să înţeleagă ceva mai mult de la fata aceea ciudată.

— Şi astfel ai trecut prin bătălie nevătămată.

— Unii spun că m-am comportat bine.

— Noroc, nimic altceva. Am văzut mulţi tineri valoroşi murind la prima bătălie, băieţi pe al căror viitor luminos se paria. Ce mai, oameni tari.

Ido goli pipa lovind-o gălăgios de tăblia patului.

— De fapt, şi pe urmă te salvezi mai ales datorită norocului. Pe câmpul de bătălie moartea joacă la zaruri destinul fiecăruia.

Nihal se simţi jignită de discursul acela, dar nu spuse nimic.

Toată situaţia i se părea absurdă. Omuleţul acela care îi stătea dinainte, încăperea aceea dezordonată... nimic nu era cum se aşteptase.

— Ascultă, pentru astă seară fă puţin ce vrei. Dă un ocol taberei, dacă ai chef. Între timp, eu comunic cu comandamentul şi-ţi găsesc un loc unde să dormi. Acum du-te.

Fata ieşi din cabană cu o senzaţie de eliberare.

În timp ce Nihal se vântura prin tabără, Ido se îndreptă cu paşi mari şi grăbiţi spre comandament.

— Ce-i, aţi înnebunit?

Nelgar, responsabilul citadelei, era foarte serios.

— Nu, Ido. Este eleva ta.

— Ascultă-mă bine. Eu nu pot avea elevi, şi cu atât mai mult elevi ca... fata aia! Spune-i lui Raven că, dacă crede cumva că eu o voi lua sub aripa mea... de, a luat-o razna!

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Ido. Jumătate-elful va fi primul tău elev. Nu ţi-am comunicat acest lucru mai înainte pentru că ştiam cum ai fi reacţionat. Şi oricum, ştii: nu poţi da înapoi.

— General Suprem al cizmelor mele! A vrut să prindă doi iepuri dintr-o lovitură! Mi-a încredinţat balastul ăsta cu urechi ascuţite şi aşa s-a descotorosit de două personaje stânjenitoare. Mi-a copt-o bine de tot.

Ido se întoarse la locuinţa lui. Era furios: ideea de a avea un elev nu-i plăcea defel. Era singurul Cavaler al Dragonului care aparţinea rasei piticilor, după multă vreme îşi găsise locul în armata aceea... şi acum se schimba totul! Şi pe urmă, drăcie, un jumătate-elf! Nu avea să se sfârşească niciodată povestea aceea?

Se întrebă ce să facă. Să o trimită înapoi la expeditor nici nu se punea problema. Nu era cazul de glumit cu Raven.

Şi pe urmă, ca s-o spunem pe-a dreaptă, fata aceea îl impresionase. Să stea cu ea era riscant, fără îndoială.

Dar, în fond, de ce să n-o antreneze? Ar fi putut fi distractiv.

Fata i se păruse hotărâtă. Avea o lumină ciudată în ochi. Durere, poate? În orice caz, îl interesa. Poate cel mai bun lucru era să verifice ce fel era şi să decidă dacă era cazul s-o antreneze sau nu. În cel mai rău caz, ar fi putut spune că nu o găsise destul de bună pentru a continua.

Când se duse s-o caute, trebui să facă un efort s-o găsească. În cele din urmă, o văzu aşezată pe o piatră la marginea pădurii care înconjura citadela.

— Îţi place singurătatea.

Nu era o întrebare.

Nihal se întoarse.

— Hai, scoală să mergem să mâncăm.

Nihal îl urmă fără să spună nimic.

Cinară în linişte în marele cort care ţinea loc de sală de mese pentru toată tabăra.

Pe drumul către adăpostul piticului, dădură peste arenă. Era un spaţiu mare circular cu pământ bătătorit. De jur împrejur se ridicau tribune de lemn. Fântâna unei adăpătoare gâlgâia în întuneric.

Nihal se opri s-o privească, în timp ce Ido mergea mai departe imperturbabil.

— Când soseşte dragonul meu? întrebă ea.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de ore întregi.

Ido se opri şi îşi mângâie barba.

— Dragonul tău? N-am nici cea mai mică idee.

Când Ido îi arătă patul, Nihal se uită la el surprinsă.

— Tu unde vei dormi?

— Nu-ţi face probleme. Mi-am pregătit un pat la intrare.

Nihal dădu din cap.

— Nu, asta-i cabana ta şi acela este patul tău. Tu eşti cavalerul, eu sunt elevul. Voi dormi eu la intrare.

— Nici vorbă. Pentru un pitic, ospitalitatea este pe primul loc.

— Dar...

— Niciun dar, elevo. E un ordin.

Ido plecă închizând uşa în urma lui.

Nihal rămase singură. Îşi scoase hainele, gândindu-se că a doua zi trebuia să găsească o modalitate de a le spăla. Apoi se aşeză pe pat. Se legănă în sus şi în jos de câteva ori. De o viaţă nu mai dormise pe un pat adevărat: se întinse cu spada lângă ea şi închise ochii, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea lâna moale a saltelei.

Alunecă încet într-un somn dominat de chipul senin al lui Fen.

În ziua următoare, citadela părea o mlaştină imensă.

Când se trezi, Nihal crezu că era încă noapte, apoi îşi dădu seama de zgomotul ploii care bătea pe acoperiş. Se uită afară pe fereastră: cerul era negru de nori. Trebuia să petreacă toată ziua acolo înăuntru, cu un tip care-i inspira puţină încredere şi pe care nu-l stima defel.

Se gândi să se baricadeze în cameră şi să-şi spele pelerina, dar programul ei fu dat peste cap de vocea lui Ido care tuna de dincolo de uşă.

— Se poate?

— Nu!

— Pregăteşte-te că se iese!

Se iese? Nihal se îmbrăcă în cea mai mare grabă şi sări afară din cameră.

— Şi unde mergem? Plouă!

— Nu mi se pare să se fi oprit vreodată vreun război din cauza ploii. Fiinţele acestui pământ se omoară pe cer senin şi pe vreme urâtă, draga mea, zise Ido, apoi se răsuci şi se îndreptă către masa unde era gata micul dejun.

— Mănâncă. E bine să înfuleci ceva înainte de o zi intensă, zise înmuind într-o blid pâine neagră.

— Când vei fi terminat îmi vei arăta cum te descurci în luptă.

Nihal era uluită: o trimiteau să se instruiască cu o jumătate de om care voia să se antreneze în ploaie şi nu ştia nimic despre dragonul ei.

— Eu nu cred că este oportună lupta, astăzi, zise pe un ton enervat.

Ido o privi pe Nihal peste blid. Apoi, cu tot calmul, puse jos bucata de pâine, luă o ultimă sorbitură zgomotoasă şi îşi şterse mustăţile.

— Ştiu la ce te gândeşti, fetiţo: ce mă poate învăţa un pitic? Ei, greşeşti, şi-ţi vei da seama. Şi oricum, asta e ce ţi-a fost dat. Dacă nu-ţi place, pleacă. Dar dacă rămâi aminteşte-ţi că cer respect: eu sunt un cavaler, tu eşti nimeni. Acum, alege ce vrei.

Ido începu iar să mănânce. Nihal rămase câteva clipe nemişcată, apoi se aşeză: dacă voia să lupte, trebuia să spună ca el şi să facă după capul ei. Îşi luă blidul ei. Nu ştia ce conţinea, dar era atât de bun încât linse totul.

Odată terminat micul dejun, ieşiră. Ploaia se îndesise şi era măruntă. Nihal se înfăşură cu pelerina, îşi acoperi capul şi îl urmă pe Ido, care nu se ferea de picăturile de apă care-i alunecau pe faţă şi în barbă.

Arena era goală.

— Cu ce lupţi? o întrebă piticul.

Nihal îşi scoase pelerina cu părere de rău şi-şi arătă spada.

— Cristal negru. O armă apreciabilă.

— Mi-a făcut-o tatăl meu.

— Cu siguranţă făurar iscusit... comentă Ido şi-şi scoase din teacă spada.

Era o armă lungă şi subţire, sau poate părea aşa pentru că Ido era scund, şi avea garda acoperită de ornamente şi simboluri, şterse de pe lemn în timp unele dintre ele.

Ido o roti în aer câteva secunde. Nihal se gândi că-şi încerca mâna, dar, în schimb, pe neaşteptate se văzu cum soseşte de sus o lovitură frontală. Se feri, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu.

— Ei, asta-i tot?

Nihal se ridică furibundă.

— Credeam că-mi vei lăsa timp să mă pregătesc!

— A, da? Acesta nu este unul dintre baletele acelea cu care vă obişnuiesc în Academie. Eu vreau să văd cum te lupţi în bătălie, deci uită manualele de bune maniere.

Piticul încă nu sfârşise fraza că şi începuse iar să atace.

Nihal începu să contraatace, dar fusese luată prin surprindere: se simţea împiedicată. Ploaia o deranja şi se duela cu puţină convingere. Pe neaşteptate îi săriră în ochi stropi de noroi. Instinctiv, îşi duse mâinile la faţă. Ido profită pentru a-i pune o piedică.

Când Nihal redeschise ochii, era întinsă la pământ şi avea spada lui Ido la gât.

— Asta nu-i loial! pufni ea.

— Văd că nu m-am făcut înţeles: eu lupt serios, tu nu. Aici nu sunt reguli de respectat: asta-i război. Vezi să te baţi cum trebuie sau la următorul atac, pe cât de adevărat e pământul pe care pun picioarele, te străpung dintr-o parte în alta. Ridică-te.

Ido nu glumea. Nihal înţelese asta din privirea lui. *Dar ce crede individul ăsta pipernicit?* Se ridică în picioare cu un salt şi începu să lupte cu năduf.

Lui Ido nici nu-i păsă. Modul lui de a se lupta era stupefiant: stătea aproape nemişcat şi se ferea arar cu deplasări uşoare laterale, mişcând doar mâna care

strângea garda. Asta era toată arta lui: lovea cu precizie, jucându-se cu spada adversarului, întărâtând-o, lovind-o. Apoi, la momentul oportun, pleca lovitura finală total pe neașteptate.

Nihal începu să se enerveze. Era ca și cum tipul acela i-ar fi cunoscut dinainte mișcările. Nu era vorba despre forță: părea să fie numai dexteritate din încheietură. Dacă Nihal încerca să se apropie de el, o ținea în frâu. Dacă încerca un atac de sus, Ido îl para fără dificultate.

După ce ajunse la fundul sacului rezervei ei de tactici, Nihal se aruncă asupra lui cu un urlet de furie, căutând noi traiectorii pentru a devia spada piticului.

Atunci se mișcă și Ido: se aplecă, îi trecu printre picioare și o răsturnă.

Nihal era iar în noroi.

— E mai bine, dar nu-mi ajunge. Trebuie să ținteşti să mă răneşti. Reluăm.

Nihal se ridică iar. Ploaia o împiedica să vadă bine și aluneca în noroi. Decise să închidă ochii. Reuși să se concentreze mai bine asupra zgomotului regulat pe care spada ei îl făcea atunci când întâlnea spada lui Ido. Încercă să rupă ritmul lovind în contratimp, dar piticul se adecva imediat schimbărilor de viteză pe care ea le impunea. Atunci încercă să-l facă să cadă, însă Ido era abil în a-și menține adversarul la distanță. În cele din urmă, prinse momentul: învârti spada piticului și încercă să i-o smulgă din mână. Obținu numai ca lama adversă să se ridice în aer. Exasperată, se aruncă asupra lui, dar își dădu seama că avea un cuțit țintit către vintre.

— Pun pariu că te-au păcălit deja în felul acesta, zise Ido cu un surâs în timp ce punea armele la loc. Nu lupți rău. Cu famminii și cu războinicii normali, tehnica ta e mai mult decât suficientă. Însă un cavaler adesea luptă cu alți cavaleri, și din acest punct de vedere lași de dorit. Nu-i rău, vei câștiga experiență.

Nihal strânse pumnii.

— Mai ai un alt mare păcat, continuă Ido. Lupţi ca o fiară rănită. Niciodată să nu-ţi pierzi luciditatea în bătălie. Tu, în schimb, te laşi dusă de ură. Aminteşte-ţi: ura îl orbeşte pe războinic şi îl face să greşească prosteşte. Furia te duce-n mormânt.

Totul era adevărat, nenorocit de adevărat.

Ido îşi stoarse barba udă fleaşcă.

— Ploaia asta e stânjenitoare. Să ne întoarcem. Mai târziu vei avea grijă de Vesa al meu, astfel te vei familiariza cu dragonii.

Nihal, şiroind şi toată plină de noroi, rămase în picioare în arenă. Îl privi pe pitic cum se îndepărtează.

Poate făcuse o greşeală de apreciere.

Petrecu mare parte a după-amiezii uitându-se cum plouă. Când era la Academie, prin grilajul camerei sale vedea numai o fâşie de cer, dar acum, de la uşa cabanei îl putea îmbrăţişa pe tot cu privirea.

Îi plăcea ploaia. Sub picăturile de ploaie, totul părea mai liniştit, mai ordonat, mai curat. Se surprinse gândindu-se că Fen făcea parte din norii pe care îi vedea alergând acolo în tării. În ploaia aceea era puţin din el care se întorcea pe pământ. Atunci visă că zboară şi că dispare şi ea ca fumul în vânt.

Ido, în schimb, stătu pe pat să fumeze şi să se gândească la prima impresie pe care i-o făcuse Nihal. Da, era material pentru a face un războinic foarte bun, dar avea ceva care-i scăpa.

Ido se întrebă ce secret ducea cu ea.

Grajdul dragonilor era o clădire largă şi impunătoare care se ridica în centrul citadelei, nu departe de arenă.

Imediat ce ajunse în prag, Nihal simţi respiraţia tuturor acelor animale imense care trăiau înăuntru acolo. Era emoţionată.

Când intră, spectacolul care i se înfăţişă dinainte fu extraordinar.

Ambientul era împărţit în zeci de cavităţi mari, săpate în pereţi, în fiecare dintre ele stătea un dragon. Erau de toate nuanţele posibile de verde şi de toate dimensiunile. Unele animale erau gigantice şi ajungeau să măsoare mai mult de patru braţe până la greabăn, altele erau mai mici şi mai compacte.

Fetei i se tăie răsuflarea: cât de mult îşi dorea un dragon!

Ido se mişca sigur pe el, în timp ce ea îl urma avansând încet, aproape ca şi cum ar fi profanat un loc sacru.

Străbătură coridorul lung până la capătul construcţiei, apoi piticul se opri în faţa ultimei nişe.

Era ocupată de un dragon mare de culoare neobişnuită: era complet roşu şi irizaţiile lui galbene tivite cu verde se iveau pe pielea purpurie. Era foarte frumos.

Văzând-o pe necunoscută, animalul se puse imediat în gardă, dar Ido se apropie de el şi îl mângâie pe bot.

— Cuminte, Vesa, nu-i nimic de care să-ţi fie teamă. Este elevul meu. Trebuie să te obişnuieşti cu prezenţa lui.

Dragonul păru să se calmeze, dar continuă să se uite în direcţia lui Nihal pufnind pe nări. Ea rămase departe.

— Este doar îngrijorat. Apropie-te.

Nihal făcu câţiva paşi. Vesa nu reacţionă. Atunci se apropie mai mult, îşi făcu curaj şi chiar întinse mâna. Dragonul se feri cu aer ofensat.

Ido izbucni în râs.

— Nu exagera. Să ştii că nu-i un căţeluş. Este un războinic şi vrea să fie tratat ca atare.

Pentru o clipă, lui Nihal dragonul şi Ido i se părură foarte asemănători.

Apoi i se păru că percepe clar ce simţea dragonul: neîncredere, dar şi curiozitate. Sentimentele acelea nu-i aparţineau, şi totuşi le simţea ca şi cum ar fi fost ale ei. Era aceeaşi senzaţie ca aceea pe care o avusese la întâlnirea dintre Laius şi Sennar.

— De ce are acest nume? îl întrebă pe Ido.

— Pentru că este dragonul meu, dragonul singurului pitic

cavaler. „Vesa” este un cuvânt din dialectul Pământului Focului, de unde mă trag. Înseamnă repede.

Ido se urcă pe crupa lui cu un salt şi Vesa păru că ar fi vrut să-l dea jos în joacă. Animalul încercă să-l azvârle, dar piticul se ţinu drept pe spatele lui. În cele din urmă, dragonul capitulă.

— Ştiu, ştiu: tu eşti mereu cel care comandă, zise dându-i o palmă sonoră pe şold. Apoi i se adresă lui Nihal: Vreau ca astăzi tu să fii cea care-i dai să mănânce. Hrana o găseşti acolo în fund.

Nihal era înspăimântată. Îşi mai amintea când Gaart încercase să o ardă cu răsuflarea lui de foc. Rămase neclintită, trecându-şi ochii de la Vesa la Ido şi invers.

— Să ştii că, dacă ţi-e frică, nici măcar nu te va lăsa să te apropii. Trebuie să îi intri în voie. Şi un dragon te acceptă numai dacă te consideră demnă de asta. Întipăreşte-ţi asta bine în minte pentru vremea când va sosi al tău.

Într-un colţ al grajdului erau un şir de roabe pline ochi cu bucăţi de carne sângerândă.

Nihal luă una şi o împinse cu greutate până la nişa lui Vesa, dar dragonul nu părea interesat de hrană. Continua să o cerceteze suspicios, suflând pe nările dilatate.

Lui Nihal nu-i fusese frică în luptă şi nici măcar prima oară când se trezise faţă în faţă cu un fammin. Dar acum era temătoare.

Ido se uita la ea cu braţele încrucişate.

— Trebuie să fii calmă. E ca o bătălie. Fă-l să simtă că eşti sigură.

Nihal înghiţi în sec şi înaintă câţiva paşi.

Vesa scoase un zgomot surd care deveni un fel de răget când fata dădu semn că vrea să se apropie iar.

Nihal se opri. Era moartă de frică. Vesa se ridică pe labele de dinapoi în poziţie de atac. Părea că ar fi vrut să-i sară în spate dintr-un moment în altul.

— Nu da drumul roabei: trebuie să i-o duci sub nas.

Atunci Nihal făcu un pas, apoi altul, apoi un altul, în timp

ce Vesa întindea o labă către ea şi sufla din răsputeri. Când se simţi destul de aproape, lăsă roaba şi o luă la goană cu inima bătându-i năvalnic.

— Pentru prima zi, poate merge.

Ido se apropie de Vesa.

— Săracul, săracul dragonul meu, îi zise pe un ton cântat în timp ce-i dădea bobârnace peste bot.

Către seară ploaia încetă, la timp pentru ca Nihal să se poată bucura de un asfinţit fulgerător şi foarte frumos. Aşezată afară din cabană, cu spatele lipit de bârnele de lemn, privea printre genele întredeschise soarele care ardea peste copacii pădurii şi se simţea liniştită.

Ido acela nu era chiar aşa rău. Şi Vesa era un animal minunat. Poate şederea ei în tabără nu avea să fie neroditoare.

Glasurile sosiră pe neaşteptate.

Nihal îşi strânse instinctiv tâmplele în mâini.

Incendiul asfinţitului se transformă în rugul din Salazar.

Revăzu corpul fără viaţă al lui Livon. Rugul lui Fen care ardea.

Simţi că-i explodează capul.

Nu, nu, vă rog!

Ido o smulse din coşmarul ei.

— Curaj, astăzi ţi-ai făcut datoria. E ora mesei.

Nihal se scutură, vocile încetară.

Îşi urmă maestrul cu capul limpede.

Câteva zile, lucrurile merseră înainte în linişte: dimineaţa, Nihal se antrena cu spada împreună cu Ido, după-amiază se familiariza cu Vesa şi seara lustruia armele maestrului ei.

Ido, nu părea să facă prea multe. Aproape tot timpul stătea în cabana lui şi numai din când în când zbura cu Vesa. Câteodată participa cu ceilalţi cavaleri la şedinţele comandamentului, în timpul cărora se hotărau strategiile viitoare.

În realitate, tot timpul îşi studia eleva.

Când luptau, percepea furia lui Nihal şi în furia aceea recunoştea ceva care-i aparţinuse în trecut.

Ideea de a o instrui, de a-i transmite tot ceea ce îl învăţaseră ani întregi de luptă, îl stimula.

În plus, era vorba să instruiască un jumătate-elf.

Se recomanda prudenţă, dar misiunea aceea începea să-i placă.

Nihal încercase să-şi facă o idee despre locul în care se afla.

Înţelesese că citadela, pe care toţi o numeau simplu „baza”, era un fel de avanpost de unde plecau misiuni de război contra duşmanilor pe Pământul Zilelor.

Descoperirea că e la un pas de pământul ei natal o impresionă.

Ido o dusese pe un promontoriu. De acolo, de sus, se întindea cât vedeai cu ochii o privelişte dezolantă.

— Iată. Acela este pământul strămoşilor tăi şi al acelora asemănători cu tine. Chiar dacă poate ar fi mai bine spus „a fost”.

Fata privise în linişte, dar îşi spusese în sinea ei că, într-o zi, ura ei avea să se reverse.

Şi atunci, toţi cei morţi aveau să fie răzbunaţi.

Trecuseră mai mult de douăzeci de zile de când sosise la bază, iar despre dragonul ei nu se auzea încă nicio veste.

Nihal aproape că nu avea timp să se gândească. Îşi petrecea cea mai mare parte din zi în luptă cu Ido. Învăţase să-şi aprecieze maestrul: pentru abilitatea lui cu spada, firește, dar şi pentru caracterul lui. Aproape fără să-şi dea seama, trecuse de la neîncredere la admiraţie.

Într-o seară, obosită de antrenament, Nihal simţi nevoia să stea în aer liber. Ieşi din cabană şi se întinse pe iarbă să privească stelele. Erau mii. Se gândi la Sennar: lui îi plăcea noaptea. Când erau copii, petrecuseră zeci de seri ca aceea

pe terasa din Salazar, sau pe pajiştea din spatele casei Soanei. Păreau să fi trecut mii de ani. Apoi începură s-o ia gândurile. Fen, Livon, jumătate-elfii... Glasurile slabe făcură ecou în mintea ei. *Iată, se întorc prietenii vechi.*

— Frumos cerul, adevărat?

Ido se aşează pe pământ cu nelipsita pipă în dinţi.

— Chiar e frumos... răspunse Nihal.

Prezenţa piticului nu o deranja.

— Lămureşte-mă.

Nihal îşi întoarse faţa spre el.

— Eşti o fată delicată, sigur nu ai avea probleme să-ţi găseşti soţ... Ido trase un fum lung din pipă. Nihal, războiul e urât. De ce te-ai hotărât să lupţi?

Nihal ridică o sprânceană.

— Şi tu, de ce ai hotărât să lupţi?

Ido zâmbi şi pufni un nor de fum alb.

— Eu? Eu într-o zi am înţeles diferenţa dintre ceea ce este corect şi ceea ce este greşit. Am înţeles că oamenii din Lumea Pământeană aveau dreptul la pace. Atunci mi-am luat spada şi am pus-o în serviciul armatei. Asta-i tot.

Nihal nu ştia de ce, dar în seara aceea avea chef de vorbă.

— Eu am ştiut întotdeauna unde era locul binelui şi al răului, încă de mică. Nu m-am gândit niciodată să fiu altceva decât războinic.

— Dacă am învăţat ceva în ani de bătălie, Nihal, este că binele şi răul nu stau niciodată de o singură parte.

Nihal sări în sus.

— A, nu? Eu ştiu numai că Tiranul vrea să ne distrugă lumea. Şi ştiu ce a făcut. Iată unde-i răul. Sângele vărsat trebuie răscumpărat!

Piticul pufni şi se întinse pe iarbă.

— Vorbeşti ca anumiţi soldăţei îngâmfaţi...

— Vorbesc cum m-a învăţat tatăl meu. Pentru el lupt, mai întâi de toate.

— El te vrea războinic?

— Moartea lui mă vrea războinic.

Ido nu spuse nimic, dar Nihal nu se opri. Bariera fusese sfărâmată şi ea voia doar să vorbească, să vorbească despre tot ceea ce nu-i povestise niciodată: sfârşitul copilăriei ei, ziua aceea la Salazar, descoperirea originilor ei, dorinţa de răzbunare...

Piticul continua să fumeze în linişte.

Nihal era sigură că înţelegea: era un războinic, nu putea să nu simtă aceleaşi senzaţii.

Cuvintele îi ieşeau din gură unul după altul, povestea ei curgea în întuneric ca un râu umflat.

— Tiranul mi-a exterminat poporul, Ido. Am fost găsită printre trupurile calde încă ale semenilor mei când eram un nou-născut. Sângele morţilor mi-a îmbibat sufletul, şi acum vreau sângele acela înapoi.

Când Nihal tăcu, Ido îşi scoase pipa din gură şi se ridică în şezut.

— Nu există modalitate pentru a-i readuce pe morţi în viaţă, Nihal. Nu există pe lume o comoară atât de preţioasă care să poată readuce o singură viaţă înapoi. Acum să ne întoarcem, se apropie iarna şi începe să fie frig.

18
DRAGONUL

Dragonul sosi într-o cuşcă uriaşă de fier, în uimirea generală de la bază. În general, dragonii pentru novici erau tineri şi erau transportaţi de un cavaler în stare să se facă acceptat de ei.

În schimb, acela călătorea pe un car însoţit de trei soldaţi.

În timp ce Nihal se apropia uimită de cuşcă, Ido îl privi atent. Era un animal splendid: puternic şi robust, cu ochii roşii înflăcăraţi şi cu pielea de un verde smarald, viu ca cel al frunzelor noi de primăvară. Dar...

— Cum de e închis? întrebă el.

Unul dintre soldaţi răspunse cu o înjurătură.

— Animalul acesta-i un blestem! Nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Aproape a ucis un cavaler care încercase să-l încalece, nenorocitul.

— Are cicatrice.

— Sigur că are. A luptat deja, răspunse un alt soldat. Stăpânul lui a murit în luptă ceva timp în urmă: este Dhuval acela, vi-l amintiţi?

Ido îşi şterse faţa şi dădu din cap.

— Nihal...

Fata nu-şi dezlipi ochii de la car.

— Da?

— Se poate şti ce naiba i-ai făcut lui Raven?

Nihal se întoarse cu aer întrebător.

— Cum adică?

— Dragonul ăsta a avut deja un cavaler care a murit în luptă: ştii ce înseamnă asta?

Dar Nihal se pierduse iar privindu-şi dragonul.

— Cum îl cheamă? îl întrebă pe unul dintre soldaţi.

— Stăpânul lui anterior îl chema Oarf.

Ido ridică glasul.

— Aşadar, mă asculţi sau nu?

Nihal ridică ochii la cer.

— Da, da... te ascult...

— Un dragon căruia i-a murit stăpânul nu acceptă prezenţa nici unui alt om. Doar un cavaler expert poate reuşi să-l călărească şi să lupte cu el.

Nihal îi aruncă maestrului ei o privire hotărâtă.

— Ei şi? Am supravieţuit distrugerii Salazarului şi famminilor. Cu siguranţă nu va fi dragonul acesta cel care să mă oprească.

Ido îşi pierdu pe de-a-ntregul răbdarea.

— Bine, asta înseamnă că vom începe chiar astăzi, zise îndepărtându-se.

Dacă ar fi fost după ea, Nihal ar fi început şi imediat.

În după-amiaza aceea se duseră în arenă.

Oarf stătea în centru, nemişcat şi absorbit ca şi cum ar fi aşteptat un atac dintr-un moment în altul. Când îi văzu sosind pe Nihal şi pe Ido, intră în alertă şi întinse aripile ameninţător. Erau uriaşe şi nervoase, cu membranele subţiri ca hârtia, fragile şi puternice în acelaşi timp. Nihal rămase fără suflare: păreau chiar cele sculptate de Livon pe mânerul spadei ei.

Ido îi spuse să se aşeze în tribună, lângă el.

— Acum ascultă-mă bine, Nihal. Acest dragon este diferit de ceilalţi. Aminteşte-ţi întotdeauna când te apropii. Cavalerul lui a murit, nu mai are încredere în oameni.

Nihal încuviinţă concentrată.

— Va încerca să te atace. Ţie nu trebuie să-ţi fie frică de el, stai dreaptă în faţa lui ca un războinic în faţa duşmanului şi nu pleca privirea niciodată. Acum du-te.

Nihal se ridică şi începu să înainteze.

Se gândea că va fi la fel cu Oarf cum fusese cu Vesa: o va privi strâmb o vreme, dar la sfârşit o va lăsa să se

apropie. Greşea. Numai ce începu să se apropie, Oarf agită ameninţător labele din faţă către ea.

Nihal se dădu înapoi.

Oarf continua să rânjească la ea.

Nihal încercă o dată, de două ori, zeci de ori, dar dragonul devenea din ce în ce mai agresiv: coada lui bătea nervoasă pământul bătătorit al arenei şi nările îi fremătau.

La ultima încercare, se ridică răgând, gata să se năpustească asupra ei.

Nihal se îndepărtă plină de furie. *Îţi arăt eu ţie acum.* Se duse în fundul arenei, se înoarse către Oarf, respiră adânc şi alergă spre el urlând.

— Opreşte-te! Nu vei obţine nimic aşa: nu i te poţi impune unui dragon!

Nihal se opri împiedicându-se. Era exasperată.

— Dar ce trebuie să fac? Eu am nevoie de el, înţelegi?

— Tu nu ai nevoie de el. Tu vrei ca el să fie tovarăşul tău, aliatul tău. Trebuie să încerci să intri în contact cu el, să simţi ce simte el. Concentrează-te.

Atunci, Nihal făcu apel la capacităţile ei ruginite de vrăjitoare. La urma urmelor, şi dragonul ăla era fiul naturii cu care ea făcuse cu ani în urmă un pact.

Respiră adânc. *Totul e unul şi unul e totul.* Închise ochii. *Totul e unul şi unul e totul.* Se concentră. *Totul e unul şi unul...*

Sentimentele dragonului o învăluiră ca o undă. Teamă, ură, suferinţă şi dispreţ. Un flux de senzaţii care o lovi cu forţa pumnului. Se clătină.

Ido o prinse de un braţ înainte să cadă la pământ.

— Îl simţi deja?

— Eu... da, mi se pare că da. Am fost educată puţin în direcţia magiei...

— Bine. Îţi va fi de mare ajutor. Continuă, acum. Încearcă să-l liniştească.

Nihal îşi recăpătă echilibrul şi se deschise iar emoţiilor lui Oarf.

Simţi că furia animalului era însăşi furia ei. Durerea lui Oarf, durerea ei.

Încercă să comunice cu el, dar Oarf răspundea cu ostilitate, cu teamă, cu neîncredere.

Încercă să se apropie din nou. Răgetul bestiei răsuna în toată baza, dar Nihal continuă să se apropie ţinând braţele desfăcute. Sunt cu tine. Sunt ca tine.

Piticul se ridică brusc şi începu să alerge.

— Nihal!

Dar Nihal nu asculta. *Şi eu am pierdut totul. Sunt ca tine.*

Oarf îşi desfăcu larg fălcile.

Ido se aruncă asupra lui Nihal aruncând-o într-o parte.

Flacăra şfichiui puţin deasupra capetelor lor.

— Fato, unde ţi-e capul? A intra în contact cu el nu înseamnă să te izolezi de tot restul! Trebuie să ţii situaţia sub control!

Ido se ridică scuturându-şi praful de pe el şi îi întinse lui Nihal o mână.

— Mai încearcă.

Nihal încercă iar, şi iar, şi iar, dar animalul răspundea numai cu violenţă, fără a deschide niciun fel de contact cu fata. Ido o sfătuia, o îmboldea să nu se lase. Şi Nihal nu se lăsa.

După-amiaza trecu aşa, în timp ce în arenă se adunau cavaleri, scutieri şi soldaţi curioşi de întâlnirea dintre fata războinic şi dragonul fără stăpân.

La a nu ştiu câta flacără scoasă de Oarf pe nas, un cavaler tânăr i se adresă piticului:

— Ido, exagerezi. Nu ţi se pare că ar fi cazul s-o opreşti?

Ido îl privi impasibil.

— Şi de ce oare? Tuturor la început ne-a fost greu.

— Oarf îi aparţinea lui Dhuval. Copila aia nu poate fi în stare, interveni un alt cavaler.

— Mă uimeşti. Ar trebui să ştii mai bine ca mine că un dragon nu aparţine nimănui. Şi crede-mă, aceea este cu totul altceva decât o copilă.

Obosită, murdară şi palidă, Nihal se hotărî să părăsească arena numai la asfinţit.

Cu o clipă înainte de a ieşi, se întoarse către Oarf.

— Vom vedea cine va învinge în final! îi urlă.

Ido mustăci şi-i dădu una peste ceafă.

— Pleacă de acolo, lăudăroaso!

În dimineaţa următoare, Nihal se trezi când era încă întuneric. Nu aşteptă nici măcar ca Ido să se trezească şi se duse singură în grajd. De abia se crăpase de ziuă şi dragonii se odihneau încă, încolăciţi în nişele lor.

Oarf nu făcea excepţie. Văzându-l adormit, nu părea feroce ca în ziua precedentă. Nihal se aşeză să se uite la el în linişte, fermecată. Capul lui mare zăcea pe labele de dinainte care erau încrucişate. Şoldurile se ridicau şi coborau în ritmul pulsant al respiraţiei, în timp ce coada se mişca uşor din timp în timp. „Cine ştie dacă visează şi dragonii”, se întrebă Nihal. Să vezi animalul acela uriaş relaxat în somn era un spectacol fascinant. Nu greşise, acela era chiar dragonul care i se potrivea.

O vreme, animalul nu-şi dădu seama de prezenţa ei. Apoi, încet, deschise ochii. Pleoapele verzi clipiră de câteva ori, descoperind, ascunzând şi descoperind din nou irişii înflăcăraţi. Pupila verticală se contractă în lumina slabă din grajd. Oarf se trezi.

Numai ce o văzu pe fată, dragonul sări, ridicându-se pe labele de dinapoi şi scoţând răgete furios.

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Nihal strânse pumnii. Se sili să rămână nemişcată. *Nu mi-e frică de tine. Suntem egali. Nu mi-e frică de tine.* Oarf scoase un răget şi mai puternic şi încercă să se apropie, dar un lanţ gros îl reţinu de o labă.

Soldatul care făcea tura de noapte la grajduri se ivi din penumbră, zbierând.

— Ai înnebunit? Ce-ţi trece prin minte să intri aici fără permisiune? Lasă bestia asta în pace, nu-i de tine!

O luă de un braţ, dar Nihal se debarasă iute.

— Jos mâinile, tu! Acesta este dragonul meu şi vin la el oricând mi se năzare. Cine ţi-a spus să-l legi?

— Dacă este dragonul tău, fă-te ascultată, fetiţo! L-am legat pentru că vrea să fugă!

Gălăgia atrăsese oameni.

Ido îşi făcu loc printre soldaţi şi cavaleri.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Nihal era indignată.

— Am venit să-mi văd dragonul şi l-am găsit în lanţuri: vreau să fie eliberat!

— Nu este dragonul tău, nu este al nimănui, de câte ori trebuie să-ţi spun asta? Şi în orice caz, dacă e legat este un motiv. Acum pleacă de acolo.

Piticul o trase de acolo cu brutalitate.

— Să nu mai îndrăzneşti niciodată să faci de capul tău, ai înţeles? Tu nu eşti un războinic, nu eşti un cavaler, eşti nimeni! Trebuie să mi te supui, sau nu vei ajunge nicăieri!

— Eu... eu mă dusesem acolo ca să mă antrenez! Nu asta vrei? Nu am încălcat niciun ordin!

Ido se opri şi o fixă pe Nihal. Privirea lui nu admitea replici.

— Să nu te joci cu mine, fato! Eu sunt maestrul tău. Eu decid când trebuie sau nu trebuie să te duci la Oarf, clar?

Nihal fu constrânsă să se plece.

Când Ido o însoţi la arenă, din cerul plumburiu cădea o ploaie îngheţată.

Oarf era legat cu lanţ de un par gros înfipt în pământ. Nihal se strânse în pelerină cu o mişcare de furie. Nu suporta să-l vadă aşa: dragonul ei trebuia să fie liber. Grăbi pasul către animal, dar Ido o prinse iar înşfăcând-o de o bucată de pelerină şi o constrânse să se aşeze pe trepte. Se postă în faţa ei şi o privi fix în ochi.

— Aminteşte-ţi că Oarf nu-ţi aparţine, Nihal. Dacă-ţi place, este tovarăşul tău, nimic mai mult. Fă-l să simtă că ai

încredere în el şi el va avea încredere în tine. Trebuie să găseşti modalitatea proprie pentru a-l cuceri. Te simţi în stare?

Nihal încuviinţă.

— Bine. Începem.

Nihal se ridică şi începu să meargă hotărâtă către dragon. Ajunsă la jumătatea drumului, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către adăpătoare.

— Ei! Unde te duci? urlă Ido.

Nihal nici nu se întoarse.

— Ai încredere în mine!

Când se află în faţa fântânii, îşi scoase pelerina.

Frigul era pătrunzător, dar fata părea să nu-şi dea seama.

O puse sub jetul de apă până când fu udă bine, apoi se înfăşură iar cu ea, şi îşi acoperi capul cu gluga.

Nihal se îndreptă tremurând spre Oarf.

Răgetul dragonului făcu ecou în arenă.

Nihal continuă să meargă.

Oarf scoase un răget cu toată puterea plămânilor, supărat că acea creatură mică putea să fie atât de îndrăzneaţă.

Nihal se apropie din ce în ce mai mult.

Animalul începu să tragă de lanţ.

Nihal se opri cam la douăzeci de paşi de dragon.

Îl privi drept în ochi. Simţi ceea ce simţea el.

Ură. Teamă. Singurătate.

Flacăra fu neaşteptată şi puternică. Ajunse foarte aproape de ea. Nihal nu se dădu niciun pas înapoi. Înfăşurată strâns în pelerina îmbibată de apă, rămase unde era, dreaptă ca un fus.

— Să-mi vină damblaua... murmură Ido.

Oarf ezită, bănuitor. Flacăra îşi pierdu din intensitate, apoi se stinse de tot.

Nihal continuă să se uite în ochii lui.

Era ca şi cum dragonul i-ar fi vorbit.

Nu voia să mai aibă nimic de a face cu fiinţele acelea infime care se ucideau una pe alta. Îi ura pe toţi. Transformaseră pământul acela magnific într-un loc al morţii.

Îi luaseră tovarăşul.

O ura şi pe ea, da. O ura şi ar fi ucis-o.

0 altă flacără ţâşni din gâtul lui.

Nihal simţi cum căldura îi usucă repede pelerina. Nu se mişcă: fără Oarf, tot ceea ce făcuse până în acel moment nu ar fi avut sens.

Căldura deveni încet, încet din ce în ce mai intensă. În jurul lor ploaia se evapora, dispărând înainte de a atinge pământul.

Nihal începu să strige.

— Eu nu mă dau bătută, ai înţeles? Nu vezi că eu şi cu tine suntem la fel? Şi eu mi-am pierdut stăpânul, şi eu urăsc lumea aceasta!

Dragonul continuă să sufle.

Nihal simţi cum îi ard genele. Limbi de foc mici îi pârliră tivul pelerinei.

— Acceptă-mă!

Căldura era de nesuportat.

— Acceptă să lupţi alături de mine! strigă ea pentru ultima oară.

I se învârti capul. I se tăie respiraţia. *Iată. S-a sfârşit.* Căzu în genunchi.

Atunci, Oarf încetă să mai scuipe foc.

O domină o clipă, apoi se retrase spre fundul arenei.

Ido o duse în infirmeria de la bază, o clădire frumoasă de zidărie.

În afară de câteva arsuri uşoare, nu-şi făcuse nimic: era doar obosită moartă.

O vindecătoare mai curând în vârstă o unse pe arsuri cu o pomadă răcoritoare şi parfumată de ierburi. Apoi Nihal

adormi.

Se trezi când era după-amiază târziu. De abia avu timp să parcurgă mintal ceea ce se întâmplase, când îl văzu pe Ido apropiindu-se de patul ei.

Nihal încercă să ghicească din privirea lui dacă era supărat, dar piticul era de nepătruns.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu. A fost o înfruntare frumoasă. Alta-i problema.

Nihal îl fixă uimită.

— Adică?

Ido se aşeză pe un taburet lângă pat.

— Este o problemă de strategie şi oportunitate, Nihal. Ideea pe care ai folosit-o cu Oarf era bună, dar rezultatul a fost dintre cele mai proaste.

— Eu nu...

— Linişte. Ascultă-mă. În război, de fiecare dată când întreprinzi o acţiune trebuie să cântăreşti bine cum te mişti: o armată e alcătuită din bărbaţi, fiecare fiind o piesă importantă pentru victorie. Pe urmă, viaţa unui cavaler este şi mai preţioasă pentru armată. Un cavaler este un conducător, de acţiunile lui depinde soarta multor soldaţi. Dacă moare el, de cele mai multe ori îi trage după el şi pe cei pe care-i comandă. De aceea, fiecare trebuie să ţină seama de viaţa lui, pentru că nu-şi aparţine numai sieşi, ci şi tuturor acelora care luptă.

Ido aprinse pipa şi trase un fum lung.

— Nu are sens să-ţi risipeşti propria viaţă într-o acţiune sinucigaşă: nu foloseşte nimănui şi mai puţin ca oricui aceluia care moare. Războinicul bun face numai ceea ce i s-a ordonat, şi dacă ia iniţiativă trebuie să-şi cunoască limitele şi să acţioneze în consecinţă. Acum, tu ai întreprins o acţiune inutilă şi periculoasă, fără să-ţi cunoşti limitele şi riscându-ţi viaţa pentru o inepţie.

Nihal rămase jignită de moarte. Se ridică în capul oaselor, agitată.

— Ştiam ceea ce făceam!

— Nu că nu ştiai. Ce, credeai cumva că ţi-ar fi mers cu o pelerină udă? Erai conştientă că trucul tău nu putea ţine, totuşi te-ai aventurat.

Ido, serafic, trase un alt fum.

— Poate vreun exaltat ţi-a spus că un războinic nu are teamă de moarte. Nimic nu-i mai fals. Un războinic este o creatură ca toate celelalte: iubeşte viaţa şi nu vrea să moară. Însă nu se lasă dominat de frică, şi de aceea înţelege când e necesar să moară şi când este inutil. Acesta-i un războinic. Tu, în schimb, ai riscat să mori, pentru ce? Pentru ca eu să te apreciez şi pentru a face pe curajoasa cu un dragon care nu te vrea. Nu mi se par motive folositoare şi nici inteligente. Doar proaste.

Nihal simţi cum se învârte cuţitul în rană: de când conştientizase cine era, jurase că nu avea să moară degeaba. Şi acum maestrul ei o acuza că în van căuta moartea.

— Greşeşti, zise cu năduf. Eram sigură că Oarf nu m-ar fi ucis!

— Nihal, nu ne cunoaştem de mult, dar cred că te-am înţeles. În schimb, tu încă nu ai priceput cu cine ai de-a face. Nu reuşeşti să mă iei în râs. Nu erai sigură chiar de nimic. Ai vrut doar să-mi demonstrezi că eşti curajoasă. De, acesta nu e curaj. Este inconştienţă. Şi aia face mai mulţi morţi decât toate trupele Tiranului la un loc.

Nihal tăcu.

Un gând rău i se cuibări în minte: şi dacă reacţionase aşa doar pentru că nu o mai interesa dacă trăieşte sau moare? *Nu, nu-i adevărat! Ştiam ceea ce făceam! Eu vreau să trăiesc. Eu trebuie să trăiesc pentru că am o misiune de îndeplinit.*

— Ţine bine minte ceea ce ţi-am spus astăzi. De data asta nu mă supăr, pentru că adesea am fost şi eu impulsiv. Însă, de acum încolo, trebuie să înveţi să te gândeşti la ceea ce faci şi la motivaţiile care te împing să o faci.

— Ştiu că dragonul acela este dragonul meu, zise Nihal

cu avânt.

Ido se trânti pe patul de campanie.

— Apa este a cuiva? Vântul? Furia unui uragan? Un dragon este o forţă a naturii şi din când în când îşi alege un tovarăş. Dacă nu reuşeşti să înţelegi asta, nu-l vei călări niciodată pe Oarf. Azi dimineaţă ai spus că stăpânul tău e mort. Îmi pare rău să ţi-o spun, dar oricine ar fi fost el, nu era stăpânul tău, Nihal.

Fata lăsă ochii în jos spre aşternut. Nu voia ca piticul să-şi fi dat seama că ochii începeau să i se umple de lacrimi.

— Niciun om, niciun jumătate-elf, niciun pitic care vrea să se numească astfel nu-i aparţine nimănui. Fiecare trebuie să găsească puterea de a-şi face propriul destin. Sclavii au stăpân, şi tu nu eşti asta. Dacă vrei să fii un cavaler, trebuie să te eliberezi de durere şi să-ţi iei destinul vieţii în mâini. De tine depinde dacă îl vei folosi bine sau îl vei risipi.

Ido se retrase şi îşi aprinse din nou liniştit pipa.

Un timp, Nihal se uită la el: câtă forţă, cât curaj izvorau din omuleţul acela. Un moment i se păru un gigant.

— Te simţi în stare să faci o călătorie? o întrebă piticul după ce se aprinse pipa.

— Cred că da, unde mergem?

— În război, fata mea. Trebuie să le dăm o mână de ajutor zdravănă unui grup de rebeli care au eliberat un oraş nu departe de front. Sunt încercuiţi de atacul câtorva trupe alese de Tiran. Mergem să-i eliberăm.

Nihal simţi cum îi accelerară bătăile inimii.

— Şi eu voi putea lupta?

— Va trebui să lupţi şi tu: trebuie să văd cum te descurci în bătălie.

Marşul până la oraş fu scurt.

Strategia fusese stabilită înainte de plecare, deoarece, odată ajunşi, nu ar fi avut timp şi nici nu ar fi fost locul potrivit pentru a face planuri, având în vedere că nu erau locuri de tabără în preajmă. Atacul se baza exclusiv pe

surpriză: aveau să încerce să-i prindă pe asediatori din spate. Ido era singurul Cavaler al Dragonului din trupă şi tocmai de aceea urma să fie comandantul atacului.

Ido şi Nihal călăreau unul lângă altul. Piticul fuma liniştit, dar fata fremăta.

— Ţi-e frică? o întrebă.

— Nu.

— Rău. Tuturor le e frică înainte de a se lupta. E corect să fie aşa. Şi mie mi-e frică.

— Chiar nu mi se pare că ţie ţi-e frică, comentă Nihal.

— Mi-e frică, dar nu sunt terorizat. Frica îmi dă dimensiunea a ceea ce mă îndrept să fac. Frica este prietena mea, pentru că mă face să înţeleg ce trebuie să fac în luptă, mă fereşte de riscuri inutile şi mă ţine lucid.

Nihal ridică din sprâncene.

— Zici? Nu frica îi face pe soldaţi să o ia la goană în faţa duşmanului?

— Ba da, Nihal, ba da. Frica este o prietenă periculoasă: trebuie să înveţi s-o controlezi, să asculţi ce-ţi spune. Dacă reuşeşti, te va ajuta să-ţi faci bine treaba. Dacă o laşi să te domine, te va duce la groapă.

Nihal se uită la Ido: tipul acela îi plăcea chiar dacă nu reuşea să înţeleagă întotdeauna ce voia să spună.

— Suntem aproape.

— Acum se continuă mergând pe jos, zise Ido.

Abandonară caii. Nihal scoase dintr-o traistă fâşia neagră de pânză şi începu să-şi înfăşoare capul.

— Lupţi fără armură?

— Prefer.

— Fă cum crezi...

Piticul se îndepărtă pentru a-şi căuta dragonul în ariergardă şi pentru a se duce să observe situaţia de la înălţime.

Infanteriştii grăbiră pasul.

Nihal înainta rapidă şi tăcută ca o pisică, cu simţurile încordate şi atente la ceea ce era în jur.

Apoi ajunseră să vadă locul asediului. Mareea neagră înconjura zidurile dărăpănate ale unui oraş în ruină.

Un urlet al lui Ido fu semnalul că bătălia începea.

Nihal se aruncă printre primii, cu un avânt şi cu o furie şi mai mari decât prima oară când luptase. Tăbăra pe duşmani fără teamă că se expunea la loviturile frontale ale securilor famminilor, cu mintea stăpânită de gândul de a distruge tot ce-i răsărea în cale.

De sus, Ido avu timp să o vadă din când în când pe eleva lui, care se repezea asupra duşmanului fără milă.

Şi Nihal, în puţinele clipe în care-i dădea răgaz bătălia, îşi observa maestrul care se rotea în aer împreună cu Vesa.

Armata condusă de Ido părea o maşină de război infailibilă. Piticul îşi comanda trupele cu hotărâre, fără să-i pese, dar şi fără să-şi economisească forţele. Se ferea de săgeţi şi în acelaşi timp ataca fără teamă. Limbile de foc ale dragonului împrăştiau panică peste duşmanii de pe pământ, luaţi prin surprindere de atacul neprevăzut.

Când situaţia fu bine trasată, Ido îl lăsă pe Vesa liber să continue atacul de la înălţime şi el coborî pe pământ ca să se lupte cu spada. Nihal îl urmă cu siguranţă de sine, continuându-şi măcelul.

Fu o victorie uşoară: puţine pierderi, mulţi prizonieri. Oraşul era liber. Nu era un rezultat ca oricare: în patruzeci de ani de război, puţine fuseseră dăţile în care armata Pământurilor Libere reuşise să smulgă teritorii de la Tiran.

Succesul fu sărbătorit cu entuziasm în oraşul eliberat şi războinicii fură primiţi ca nişte eroi. Toţi oferiră adăpost soldaţilor pe timpul nopţii şi Ido acceptă invitaţia cu dragă inimă.

Seara fu mare tămbălău în piaţă, cu dansuri şi un banchet improvizat, cu puţinele alimente disponibile ale femeilor luptătoare ale locului, care-şi puseseră în hrană toată recunoştinţa ce o aveau pentru soldaţi.

Nihal nu participă la euforie. Tot ce-şi dorea în clipa

aceea era să lupte iar, să ucidă alţi duşmani. Nici în mijlocul petrecerii nu reuşea să se gândească la altceva.

— Vrei să dansezi?

Firul gândurilor ei fu întrerupt de un scutier destul de tânăr, care-i întindea mâna prietenos. Se înroşi. *Să dansez? Eu?* Era pentru prima oară când cineva o trata ca pe o femeie.

— Nu, mulţumesc. Nu-i de mine, se codi.

— Ei, hai! Curaj! Am scăpat de la moarte, să ne distrăm! insistă băiatul cu un zâmbet încurajator întipărit pe chip.

— Chiar nu ştiu să dansez.

Scutierul dădu din umeri, îi făcu o plecăciune şi o clipă după aceea se dezlănţui în dans cu o fată din oraş.

Lui Nihal îi veni în minte Fen.

De câte ori visase să danseze cu el! Să se rotească în braţele lui cu o rochie lungă într-o sală strălucind de lumină. Fantezie. Scena aceea nu mai putea exista nici în visele ei.

Îşi frecă ochii. Nu mai trebuia să viseze în felul acela: era un războinic, nu mai avea importanţă dacă era un bărbat sau o femeie. Era doar o armă.

Prin mulţimea care sărbătorea îl întrezări pe Ido. Sorbea ceva dintr-un pocal, glumea cu soldaţii, privea zăpăceala veselă care invadase piaţa oraşului. Succesul acela era meritul lui.

Apoi piticul o zări şi îi veni în întâmpinare.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse la ureche şi o trase deoparte sub o boltă.

Mai întâi îi întinse pocalul.

— Bea, poartă ghinion să nu sărbătoreşti victoria.

Nihal gustă conţinutul paharului: înţepa limba, dar avea un gust foarte bun. Îi dădură lacrimile.

Ido râse.

— Văd că nu ai băut bere niciodată! Este băutura preferată a piticilor, ştii?

Nihal îi dădu pocalul înapoi.

— E bună...

Ido sorbi, pe urmă îşi şterse mustăţile cu dosul palmei.

— De ce nu participi la petrecere?

— Nu-mi vine.

— Văd.

Ido mai trase o duşcă.

— Te-am privit cu atenţie în timp ce luptai.

Nihal nu reuşi să-şi înfrâneze un surâs şi se pregăti să primească laude îndelungi.

— Nu mi-ai plăcut, Nihal.

Surâsul îi muri pe buze.

— Am greşit ceva?

— Nu. Modul tău de a te comporta în bătălie este cel care nu-mi place.

— Nu înţeleg...

— Te arunci în vâltoare fără să chibzuieşti, doar cu gândul de a distruge tot ce-ţi apare-n cale. Pentru un infanterist de rând poate fi o tehnică eficace. Dar un cavaler nu luptă aşa.

— În război contează câţi duşmani dobori, nu? Eu încerc doar să fac tot ce pot!

Ido îi oferi iar bere. Nihal înghiţi, încercând să-şi controleze furia şi deziluzia pentru cuvintele maestrului ei.

— În luptă, dai impresia unui animal în cuşcă, un animal care se bate pentru a se elibera. Te laşi dusă de trupul tău, lupţi din instinct. Şi pe urmă, te lupţi ca şi cum pe câmpul de bătălie ai fi numai tu. Nu-i aşa. Trebuie mereu să ştii unde sunt ceilalţi şi ce fac ei. Asta e important pentru vremea în care vei fi cavaler, pentru că atunci vei conduce alţi bărbaţi şi va trebui să ai mereu o privire de ansamblu asupra încăierării. În sfârşit, Nihal, lupta este o necesitate, nu o plăcere.

— Mie-mi place să lupt, ce-i rău în asta? pufni fata.

— Nu, *mie-mi* place să lupt. Şi am ales calea asta cu voia mea. *Ţie-ţi* place să ucizi. Ascultă-mă bine: în trupele astea nu e loc pentru cei însetaţi de sânge. Dacă crezi că intri pe

câmpul de luptă ca să-ţi dezlănţui ura, poţi să uiţi că vei mai lupta. Clar?

Piticul încheie discuţia aprinzându-şi liniştit pipa, ca şi cum ar fi vorbit de una, de alta.

Nihal simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Famminii l-au ucis pe tatăl meu, Ido! Urlă ea. Şi pe Fen! Mi-au exterminat neamul! Cum să nu-i urăsc?

Ido nu se impresionă.

— Faminii şi Tiranul l-au ucis pe tatăl meu, mi-au luat cu ei un frate şi mi-au transformat poporul în sclavi. Toţi cei de aici au de istorisit o poveste ca a ta sau ca a mea, dar ne străduim să ne amintim bine de ce luptăm. Tu ştii de ce lupţi?

Ido o fixă cu atâta intensitate, încât Nihal fu constrânsă să-şi plece privirea.

— Dacă nu ştii, e momentul să te întrebi dacă este cazul să continui să fii războinic.

— Eu am vrut întotdeauna...

— Gata. Acum vino să dansezi.

— Nu ştiu să dansez...

— E un ordin.

Fără măcar să-şi dea seama, Nihal se trezi în mijlocul pieţei, târâtă de ritm.

Ce era greşit în a-l urî pe Tiran? Nu era oare ura cea care dădea forţa pentru a lupta? Nu era oare drept să-i urăşti pe fammini şi să trăieşti pentru a-i extermina? Ce nu mergea în logica aceea?

Corpul ei continuă să danseze, dar mintea ei era în altă parte.

Petrecerea se termină noaptea târziu, iar Nihal şi Ido se duseră la un negustor care le pusese la dispoziţie casa lui.

— Astă seară nu ţi-a plăcut? zise Ido retrăgându-se. Nu ai simţit cât de frumos este să te distrezi? Apreciază viaţa, Nihal, şi atunci vei înţelege de ce lupţi.

Nihal se culcă mai năucită ca niciodată.

19
LECŢII DE ZBOR

Pentru Nihal, instrucţia adevărată începu după prima bătălie. Dimineţile erau dedicate în totalitate tehnicilor de luptă. Ido nu o lăsa deloc. Începeau la răsăritul soarelui şi nu se opreau decât când era ora prânzului şi arena era plină.

Nu fu uşor. Nihal era obişnuită să lupte din instinct: ştia că are un dar şi încerca să-l exploateze la maximum. În schimb, Ido o voia mereu gata, atentă şi lucidă. La antrenament, ca şi în bătălie, piticul nu greşea nicio lovitură, indiferent ce arme folosea.

Nihal luă din nou în mână lancea, buzduganul, securea şi biciul, cu care era obişnuită de la Academie.

Învăţă să se concentreze în luptă, să fie vigilentă în fiecare clipă a atacului prezentă cu ea însăşi, dar Ido nu era niciodată mulţumit.

Nu-i ajungea că Nihal era stăpână pe tehnică. Voia să fie puternică şi sigură, să-i fie mereu clare în minte motivele pentru care lupta, să nu se încredinţeze furiei oarbe a urii. Voia s-o facă o femeie adevărată, utilă pentru ea şi pentru Lumea Pământeană.

Ido ţinea la Nihal, îi cunoştea posibilităţile şi îi admira tenacitatea. Însă, înţelesese ce o motiva: mânie, dorinţă de răzbunare, dispreţ pentru ea însăşi. Şi nu-i putea permite să-şi distrugă viaţa. Era prea puternică, prea hotărâtă şi prea frumoasă pentru a-şi risipi viaţa.

Astfel, nu o lăuda aproape niciodată, o epuiza, o trântea la pământ iar şi iar pentru ca pe urmă să o constrângă să se ridice din nou din ţărână pentru a o lua de la capăt. Şi Nihal se ridica mereu, fără să se vaite, fără să-şi lingă rănile. Avea un obiectiv şi voia să şi-l îndeplinească cu orice preţ.

Odată cu trecerea săptămânilor însă, certitudinile ei se împuţinau. Întotdeauna fusese sigură de destinul ei de răzbunare, nu se întrebase niciodată dacă era drept sau nu, dar cuvintele lui Ido de după bătălie îi zdruncinaseră convingerea.

Continua să-şi repete că nu înţelegea ce era greşit în ura ei. De ce ar fi supravieţuit poporului ei, dacă nu pentru a-l răzbuna? Când se trezea noaptea din coşmaruri, se convingea că singurul ei scop era să-l doboare pe Tiran. Şi să moară. Pentru că nu-şi putea imagina ce s-ar fi putut alege de ea după ce Tiranul ar fi fost învins. Unde s-ar fi dus? Ce ar fi făcut? Fără ţelul acela, ar fi fost ca un sac gol. Şi totuşi...

Şi totuşi, apropierea lui Ido îi suscita mii de dubii. Cum reuşea maestrul ei să lupte fără să urască? De unde-şi trăgea forţa?

Frumuseţea vieţii, spunea...

Da, fusese un timp când lui Nihal viaţa i se păruse frumoasă. Dar vremea aceea trecuse. Acum existenţa ei era ritmată de zile dure de antrenament ori de nopţi de coşmaruri dense.

Uneori, se gândea iar la ce auzise în noaptea primei ei bătălii, la posibilităţile pe care le întrevăzuse. Aceea era viaţa pe care toţi o iubeau? Poate că da, însă ei i se părea doar un vis îndepărtat.

La bază, mulţi o observaseră pe Nihal şi încet, încet o mică mulţime de scutieri şi de soldaţi începu să-i urmărească antrenamentul.

A o vedea cum luptă cu Ido a cărui abilitate era cunoscută tuturor deveni un spectacol ce nu se putea pierde. Pentru că Nihal era sprintenă, era abilă, dar mai ales era frumoasă.

Nu se putea spune că răspundea canoanelor tipice frumuseţii, dar toată figura ei fascina. Pe sub genele lungi, ochii ei violet aveau o privire mândră. Era subţire ca o

trestie, însă avea şi curbe sinuoase. Felul în care se mişca în luptă îl fermeca pe cel care o privea. Şi pe urmă, cu excepţia maestrului ei care era singurul cu care vorbea, era rece ca gheaţa.

Începu să fie considerată de toţi prada ideală. Se puneau chiar şi pariuri despre cine avea să o seducă primul. Dar Nihal continua să se învârtă prin tabără cu pas marţial, ignorând privirile care i se adresau. O deranja când se uitau la ea cu ochi prea lascivi. Încetase să se mai considere femeie în ziua în care murise Fen. Acum era un războinic şi atât. Din când în când, cineva încerca să o abordeze fără alte intenţii, dar şi cu acele ocazii fata menţinea o atitudine rezervată.

Cu femeile din bază nu mergea mai bine: o invidiau pentru succesul pe care îl avea cu bărbaţii, pentru că era puternică, pentru că se lupta ca un bărbat. Fireşte, nu lipseau excepţiile. Vreo două fete încercaseră să se împrietenească cu ea, dar Nihal simţea că avea puţine lucruri în comun cu domnişoarele acelea care stăteau în casă să le ajute pe mame şi care aşteptau majoratul pentru a se căsători.

Era singură. Şi singura fiinţă căreia-i dădea atenţie nu era o fiinţă umană, ci un dragon.

Nihal era realmente îndrăgostită de el.

Simţea că nu ar fi putut niciodată să călărească un dragon dacă nu era bestia aceea înfuriată.

După primele apropieri dezastruoase, Ido o lăsase liberă.

— Ţi-am explicat cum este alcătuit un dragon şi cum trebuie să te confrunţi cu el. Acum depinde de tine să găseşti calea de a te face acceptată de el. Când te vei urca pe crupa lui, vom începe să lucrăm serios.

Astfel Nihal fu cea care alese timpul şi modul de a se apropia de el: căzu de acord cu paznicul grajdurilor ca dragonul să fie gata pentru antrenament în fiecare zi imediat după prânz.

Prima oară, Oarf i se înfăţişă în fundul arenei, tot legat de lanţ, şi imediat ce o văzu, începu să mârâie.

Nihal rămase în partea opusă, nemişcată, cu pumnii strânşi. Simţea ura dragonului, dar rămase la locul ei. Era o înfruntare: trebuia să demonstreze că era mai puternică decât el, că nu va ceda. Se uită îndelung la el, încercând să susţină privirea aceea roşie încărcată de dispreţ.

Câteva zile, paznicul rămase să asiste, dar ritualul se repeta mereu la fel: Nihal şi dragonul se priveau câineşte toată după-amiaza. O plictiseală mortală.

Celui care îi cerea veşti îi răspundea invariabil:

— După mine, aia e nebună. Stă acolo înlemnită şi îl priveşte. Sigur că aceşti jumătate-elfi trebuie să fi fost nişte tipi ciudaţi!

Mai apoi, Nihal începu să vorbească cu Oarf. Se aşeza în fundul arenei, mereu cu ochii lipiţi de el, şi se străduia să-i transmită gândurile ei. Nu era uşor, iar atunci când încercarea eşua, se descurca cu vorbele. Se gândea că forţa istoriei ei avea mai multă putere decât atâtea mângâieri: era ferm convinsă că ea şi animalul acela or fi fost legaţi de acelaşi destin.

Îi povesti despre coşmarurile care o tulburau, despre moartea lui Livon, despre distrugerea oraşului ei. Îi vorbi despre Fen, despre cât de mult îl iubise, despre groaznicul mod în care îl pierduse şi despre momentul în care aprinsese făclia la rugul lui în speranţa de a prinde puţin din spiritul lui.

Oarf rămânea impasibil. Nicio reacţie, în afara unui răget surd. Dar Nihal continua. Şi în acelaşi timp încerca să pătrundă în mintea animalului.

Adesea, Ido o observa de departe. Nihal reacţiona bine: Oarf încă se uita la ea cu suspiciune, dar în ochii lui mândri şi roşii începea să se întrezărească o scânteie de interes.

În acelaşi timp, Nihal lupta.

Ea şi Ido erau adesea în bătălie. Piticul hotărâse ca Oarf să-i urmeze în ariergardă.

Înainte de orice înfruntare, Nihal îl vizita.

— Simţi tensiunea asta? Tăcerea asta? Te cheamă, Oarf. Îţi cer să te întorci să lupţi.

Pe urmă păşea pe câmpul de luptă cu tot elanul de care era în stare, mereu prima dintre cei din grupul său, fără să se preocupe de pericol. Câştigă multe bătălii, multe le pierdu, şi trebui să se obişnuiască să vadă pământul acoperit de cadavre de tovarăşi.

Ido continua să o dojenească dur. Şi, de fiecare dată, Nihal jura că avea să încerce să se schimbe, că avea să încerce să se bată cu un alt spirit. Dar era inutil. Vacarmul armelor i se suia la cap. Când era pe câmpul de bătălie, devenea un instrument pur de moarte.

Marşul de apropiere de Oarf continuă.

Nihal încerca să se apropie de el în fiecare zi din ce în ce mai mult, înaintând câte un pas de fiecare dată. Oarf nu se mai temea de acea scurtare a distanţei şi se limita să se uite la ea suspicios. Fata simţea că dragonul nu mai era ostil, nu se temea de ea. Acum voia să încerce să stabilească o comunicare mai profundă cu el.

Timp de două săptămâni îşi petrecu după-amiezile ghemuită în faţa lui.

Era ca atunci când trebuise să treacă proba din pădure: se concentra şi încerca să-i capteze gândul. Ido îi explicase că între un cavaler şi propriul dragon există comunicare numai dacă o doresc amândoi. Şi, pentru moment, Oarf nu voia.

Dar Nihal era sigură că avea să reuşească.

Într-o zi, din întâmplare, sosi puţin mai înainte decât de obicei şi văzu cum intra Oarf în arenă.

Paznicul îl trăgea cu ajutorul a doi slujitori noi. Era o scenă chinuitoare. Dragonul se punea de-a curmezişul, se înţepenea pe labele de dinapoi încercând să reziste, dar imediat după aceea ceda pentru că laba de care era legat lanţul îi era rănită. Sosea smucindu-se, însoţit de

înjurăturile celor trei oameni şi de mârâielile lui de durere.

Nihal nu observase niciodată rana. Se blestemă pentru că nu se informase mai înainte despre modul în care era tratat dragonul ei. Când Oarf ajunse la locul lui, ea veni cu paşi mari la servitorii care se pregăteau să părăsească arena.

— Ei, voi! îi apostrofă. De acum încolo, nu mai vreau să văd niciodată lanţul acela!

Cei doi se priviră râzând zeflemitor.

— Ce ştii tu, domnişoară? făcu unul dintre ei. Află că fără lanţul ăla mai întâi te înfulecă dintr-o înghiţitură şi pe urmă îşi ia zborul!

Nihal îl luă de guler.

— Sunt un viitor Cavaler al Dragonului: te sfătuiesc să foloseşti mai multă prudenţă când vorbeşti cu mine.

Celălalt tovarăş îşi înăbuşi cu greu un zâmbet ironic. Nihal scoase spada şi o îndreptă spre el.

— Vorbesc pentru amândoi. De mâine, fără lanţ. Dacă mă ucide e treaba mea. Dacă fuge, vă absolv de orice fel de responsabilitate: îmi voi asuma eu vina oricărei stricăciuni.

Cei doi servitori se îndepărtară în grabă.

Nihal se întoarse către Oarf: îşi lingea laba rănită, încercând cu rezultate minime să ajungă şi la partea acoperită de lanţ. Nihal începu să se apropie, cu spada încă în mână.

Oarf se aşeză în poziţie de atac, dar Nihal era deja foarte aproape.

Dragonul scoase un răget de avertisment.

Era gata să arunce flăcări, când Nihal dădu o puternică lovitură cu spada. Tăie cu totul belciugul de fier al lanţului şi descoperi dedesubt o rană mare, purulentă.

Oarf rămase uluit de gestul acela, dar şi mai mult de faptul că acea copilă îngenunchease şi întindea mâinile către labă.

Dragonul simţi o căldură neaşteptată în zona rănii, o

moleşeală plăcută, care părea să stingă durerea care îl supăra.

Nihal percepu uşurarea animalului.

Oarf lăsă în jos capul mare de culoarea smaraldului şi văzu că din mâinile lui Nihal ţâşnea o uşoară lumină rozalie. Încercă să se retragă, pentru că nu voia ajutorul nimănui, dar o făcu fără convingere. Nihal se apropie din nou de el şi începu iar să-l îngrijească.

Oarf continuă să se uite la ea. De mult nimeni nu-l mai tratase cu atât de multă dragoste. În acel moment dragonul se deschise sentimentelor lui Nihal. Îi înţelese tristeţea, dezorientarea, durerea. Îi simţi amintirile, percepu afecţiunea din gestul acela.

Nihal nu era destul de expertă ca să menţină un descântec de vindecare lungă vreme, însă, atunci când se opri, rana nu mai era infectată. Se aşeză pe pământ transpirată toată: magia aceea sumară o costase un efort considerabil.

Oarf o mirosi curios: cât de fragile erau rasele pământului aceluia...

Nihal schimonosi un surâs şi se ridică în picioare.

— Oarf, îmi datorezi libertatea. De azi, vezi să fii cuminte.

Pentru prima oară, Oarf se întoarse singur la locul lui.

În ziua următoare, intră de bună voie în arenă.

Nihal se apropie şi întinse mâna spre el. Nu mângâiase niciodată un dragon. Nici măcar Vesa nu se lăsase atins nicicând, chiar dacă era acum obişnuit cu prezenţa ei.

Oarf se retrase indignat.

— Ei, adică cum? Te-am eliberat, te-am îngrijit... îmi datorezi o mângâiere, Oarf!

Dragonul scoase un răget şi scutură viguros din cap.

— Hai, vei vedea că-ţi place.

Nihal întinse iar mâna. Îi tremura pentru că era emoţionată. Degetele mângâiară pielea lui Oarf: era scorţoasă, umedă, însă era plăcută la atingere.

Nihal îşi puse toată mâna pe pieptul animalului şi simţi

imediat o pulsaţie ritmică viguroasă. Viaţa, aceea era viaţa. Începu să-şi treacă palma pe şoldul plin de solzi, cu gesturi din ce în ce mai ample.

Oarf nu se mişca.

Părea că ascultă: nimeni nu îl mângâiase vreodată.

Era gingaş, era plăcut. Mâna aceea era mică şi răcoroasă. Şi creatura aceea era atât de drăguţă cu el. Şi totuşi, cunoştea ura. Intuise acest lucru încă de când o văzuse prima oară. Era o fiinţă tenace plină de ciudă şi de tristeţe. Ca el.

Poate într-adevăr se putea avea din nou încredere în oameni, Îşi dorea să întindă aripile şi să zboare mângâiat de vânt, cum făcuse de multe ori când era pui...

— Şi eu am dorit întotdeauna să zbor, ştii? zise Nihal în timp ce-l dezmierda.

Îi plăcea contactul cu solzii.

Acum era într-adevăr dragonul ei.

I se părea incredibil că reuşise: alinta un dragon. Şi, într-o zi avea să-l călărească.

Pentru un moment, Nihal regăsi partea din ea pe care o pierduse în rugul oraşului ei. Iar se simţi liberă şi cu toată viaţa înainte, o viaţă a cărei cale încă nu era trasată. *Cum am făcut să mă îndepărtez atât de mult de ceea ce eram?*

Apoi Oarf se sustrase dezmierdărilor, dar Nihal tot reuşi să întrevadă în ochii lui o licărire dintr-un sentiment foarte asemănător cu seninătatea.

Mai târziu, Nihal îi povesti maestrului ei cum se desfăşurase ziua.

— Bine, Nihal. Sunt mulţumit de tine.

— Acum mă vei învăţa să-l călăresc, nu-i aşa?

Piticul pufăi un nor de fum. Părea ezitant.

Nihal era ca pe ghimpi.

— Atunci? Ei?

Un alt nor de fum. Ido se trase de barbă gânditor, apoi

încuviinţă.

— Da, cred că este timpul. Sunt trei luni de când eşti aici: am aşteptat destul.

Nihal îşi simţi inima tresăltând. Avea să-şi călărească dragonul. Avea să înveţe să lupte ca un cavaler. Era ceea ce-şi dorise dintotdeauna. Şi era gata să se realizeze.

Ido nu împărtăşea acelaşi entuziasm.

Îi era dragă Nihal şi mai mult ca orice voia s-o ajute să se elibereze de durerea pe care o îndurase. Dar mai ştia şi că, dacă nu ar fi reuşit, ar fi trebuit să o împiedice pe Nihal să devină un Cavaler al Dragonului. Era prea concentrată asupra răzbunării, prea închisă în ea însăşi pentru a putea fi într-adevăr folositoare armatei Pământurilor Libere.

Nihal făcuse progrese mari în tehnica de luptă, dar în bătălie continua să fie orbită de furie. Până când nu va învăţa să se lupte pentru altcineva şi nu numai pentru ea însăşi, va fi întotdeauna un pericol.

Ido spera că, mai devreme sau mai târziu, Nihal va începe să urmeze cu adevărat învăţăturile lui. Însă, în acelaşi timp simţea că trebuie să ia o hotărâre.

În următoarele două săptămâni, Nihal îşi petrecu toate după-amiezile în arenă. Vorbea cu Oarf, îl dezmierda, pe urmă îl readucea în grajd şi se ocupa personal să-i dea de mâncare.

Dragonul se obişnuise cu atenţiile ei şi le accepta cu o plăcere prost ascunsă: puricele acela de fată începea să-i placă, chiar dacă nu voia s-o arate prea mult.

Însă, cu trecerea zilelor, Nihal devenea din ce în ce mai nerăbdătoare şi, de fiecare dată când avea posibilitatea să-l întâlnească pe pitic, îl sâcâia cu întrebările.

— Ce faci mâine?

— Mă duc la comandament, Nihal.

— Of! Iar?

— Da, Nihal.

— Poimâine?

— Sunt într-o altă tabără.

— Şi când mă înveţi să călăresc?

— Nu ştiu, Nihal.

Ido era foarte ocupat. În curând urma să se declanşeze o ofensivă mare şi piticul era unul dintre strategii principali. Printre consiliile de război de la bază şi întâlnirile cu generalii şi cu cavalerii celorlalte tabere, nu avea o clipă pentru ea.

— Dacă nu ai timp, aş putea să încerc singură, se hazardă într-o seară Nihal, în timp ce mâncau la popotă.

Ido lăsă să-i scape lingura în blid şi o privi drept în ochi.

— Vezi să nu-ţi bagi în cap cine ştie ce idei ciudate: a călări un dragon nu este o glumă.

— Ştiu, dar...

— Subiect închis!

Dar ideea se înfiripase.

Fata încercă să reziste tentaţiei. Avea încredere în Ido şi îi admira liniştea, siguranţa. Dar, din ce în ce mai des, se întreba de ce să aştepte. Ea avea o misiune de îndeplinit. Să stea pe loc acolo era o pierdere de vreme.

Într-o dimineaţă, Nihal se trezi şi se duse în arenă mai devreme decât de obicei. Nu ştia de ce sosise aşa de devreme, dar simţise nevoia să alerge la Oarf imediat. Era o iarnă aspră, frigul îţi intra în oase. Nihal se înfăşură în pelerină şi se aşeză pe trepte să aştepte.

Îl văzu venind încet, încet din brumă, însoţit de scutier: silueta mare a lui Oarf înainta maiestuoasă.

Se încropi de ziuă: aceleaşi pălăvrăgeli, aceleaşi gesturi, acelaşi traseu până la grajd şi, în sfârşit, obişnuita roabă cu carne proaspătă.

Şi dacă azi...

Oarf continua să înainteze.

Nu Nihal, las-o baltă. Ido s-ar înfuria.

Oarf era din ce în ce mai aproape.

Pe de altă parte...

Nihal simţea că tot corpul îi cerea să se ridice deasupra acelei ceţi umede şi să zboare departe.

Nu, nu pot. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

Apoi un glăscior îi sugeră că nici nu trebuia să fie prea complicat: încălecase şi în alte dăţi pe un dragon. Fireşte, nu singură, dar, la urma urmelor, ce diferenţă era?

Oarf i se înfăţişă şi îşi coborî capul impunător.

— Ce faci? întrebă Nihal în timp ce-i scărpina botul.

Respiraţia dragonului îi încălzea mâinile îngheţate. Nihal începu să-l mângâie. După două luni de lupte, de paşi greşiţi, de încercări, ea şi Oarf găsiseră în sfârşit calea pentru a se înţelege. Amândoi erau gata pentru pasul acela.

— Ce ai zice să zbori astăzi?

Dragonul o ţintui cu ochii lui roşii. Îşi îndepărtă botul de mâna lui Nihal.

Poate acum nu vrea, dar e normal. Când îl voi încăleca, va fi mulţumit.

— Ajută-mă să urc, Oarf.

Ca răspuns, Oarf începu să mârâie şi să se dea de lângă ea.

Dar Nihal se hotărâse: în ziua aceea avea să-l călărească cu orice risc. Ridică glasul:

— Opreşte-te…, dar Oarf grăbi pasul.

Nihal reacţionă din impuls: alergă după el, făcu un salt şi i se agăţă de o coapsă, căţărându-se agilă pe spatele lui.

Incredibil fu că ea, care niciodată nu se urcase singură pe un dragon, reuşi imediat să i se aşeze pe crupă. Oarf se înfurie într-adevăr şi începu să se despovăreze violent.

Ca răspuns, Nihal se agăţă cu toată forţa de pielea abundentă de pe grumazul animalului. Oarf întrecu măsura şi începu să scoată răgete pentru a o înspăimânta, dar fata nu se lăsa.

Dragonului nu-i venea să creadă că pitulicea aceea era atât de îndrăzneaţă: era înfuriat şi uluit în acelaşi timp. Îşi întoarse botul spre Nihal mârâind cât putea, dar ea era

galvanizată.

— Îmi pare rău, prietene, trebuie să te resemnezi.

Atunci Oarf o luă în zbor.

Începu să se ridice spre cer, folosind împingerea puternică a aripilor.

Nihal simţea vântul care o şfichiuia, aproape i se părea că nu reuşeşte să respire. Închise ochii. Îi fu frică, tare frică. Pe urmă însă, îşi dădu seama că zbura. Zbura! Pe spinarea unui dragon! Dragonul ei!

Deschise ochii şi începu să urle de bucurie. Acum când trecea printre nori ca o săgeată şi urca din ce în ce mai sus, din ce în ce mai mult, se simţea puternică asemenea unei divinităţi.

Se agăţă cu toate puterile şi privi în jos.

Era o înălţime ameţitoare: copacii pădurii din jurul bazei erau foarte departe şi se iveau din ceaţă ca nişte insule într-o mare lăptoasă.

Fu foarte frumos şi înspăimântător.

Dură o clipă.

Oarf păru că se opreşte în aer. Aripile lui se întinseră, nemişcate. Apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea. La început căzură lent, dar viteza crescu din ce în ce mai mult pe când arbori, construcţii, pajişti, pământ se apropiau ameninţătoare.

Nihal se lipi de grumazul lui Oarf încercând să se împotrivească vântului care voia s-o ia cu el. Fu cuprinsă de panică.

— Eu am încredere în tine! Am încredere în tine! Începu să-i strige dragonului.

De fapt, nu avea încredere deloc.

Pământul era foarte aproape, impactul iminent şi inevitabil.

Nihal urlă din toate puterile.

Tocmai când se părea că solul nu aştepta altceva decât prăbuşirea lor, Oarf se ridică iar şi plană în zbor razant deasupra bazei, atingând acoperişurile construcţiilor în timp

ce locuitorii citadelei fugeau în toate direcţiile. Sub picioarele ei, strânse convulsiv pe şoldurile dragonului, Nihal putea simţi muşchii care se contractau în efortul de a da din aripile nemăsurate, lungi cât întregul corp al animalului.

Era îngrozită, avea stomacul în gât şi inima-i bătea să-i sară din piept: nu-l văzu pe Ido care ieşea din tabără şi se uita în sus cu ochii cât cepele, nici nu auzi blestemele pe care i le urlă piticul ei şi animalului aceluia blestemat.

Din punctul lui de vedere, Oarf se distra de mama focului.

De multă vreme nu mai zburase şi se bucura de senzaţia pe care i-o dădea vântul pe piele, de plăcerea zborului razant, de bucuria de a se lăsa purtat de curent. Uitase de pasagera lui impertinentă şi se abandona cu îndrăzneala unui pui la toate jocurile de care era în stare în aer. Continua să urce, să coboare în gol, să încetinească pentru ca apoi să accelereze brusc.

În culmea entuziasmului, începu să se rostogolească vesel pe cer, răsucindu-se în tumbe continue.

Fu prea mult pentru Nihal: începu să vadă pământ şi cer care-şi schimbau locul continuu. Sus şi jos nu mai aveau niciun înţeles.

Ameţi. Mâinile se desprinseră. Căzu în gol.

Fu asaltată de un vânt furios. Urlă fără măcar să-şi audă propria voce. Închise ochii. Avu timp să se gândească, *ce moarte prostească.* Apoi se izbi violent de ceva dur şi solzos. Sub ea, dragonul zbura lent, planând încetişor în direcţia bazei.

În arenă se adunaseră o mulţime de oameni.

Animalul ateriză delicat, apoi se ghemui în aşa fel încât să le dea posibilitatea să recupereze fata. Se auziră aplauze pentru jumătate-elful întors din primul lui zbor şi multe complimente pentru dragonul care o salvase. În timp ce o

ajutau să coboare, zăpăcită şi cu dureri peste tot, Nihal murmură:

— Mi-ai salvat viaţa: acum da, eşti dragonul meu.

Dar Oarf se îndepărtă dispreţuitor.

De abia atinsese pământul, când primi o palmă sonoră.

— Eşti în stare să faci ceva fără să-ţi rişti pielea? La naiba, când o să te potoleşti?

Ido o smulse din mâinile celor care o susţineau şi Nihal căzu în genunchi: picioarele nu i se opreau din tremurat.

— Niciodată nu aveai timp... eu credeam că...

Ido înjură.

— Trebuia să aştepţi, fir-ar să fie! Dar nu, tu trebuie să faci întotdeauna de capul tău!

Piticul o obligă să se ridice.

Nihal simţea în tot corpul o durere surdă şi mergea cu greutate.

Ido o trase de un braţ prin toată baza până când ajunseră la o clădire joasă, izolată de locuinţe.

Puţine ferestre şi toate zăbrelite.

În timp ce un soldat închidea zăvorul de la celula ei, Nihal încercă să protesteze:

— Ido, te rog... nu voiam să fac nimic rău...

— Limpezeşte-ţi gândurile, Nihal, încheie piticul şi plecă.

Nihal se sprijini de zid.

O durea foarte tare spatele.

Întinse mâna să se pipăie şi simţi o usturime puternică: atunci când şi-o retrase, văzu că era plină de sânge.

Era prea obosită pentru a recita un descântec de vindecare.

Căzu lată pe jos şi adormi.

Se trezi câteva ore mai târziu cu o senzaţie de răcoare în spate. Îşi întoarse încet capul şi întredeschise un ochi: Ido îi întindea o pomadă peste rană. Nu se mişcă. Nu voia ca piticul să-şi dea seama că era conştientă. Mai mult decât rana o ustura să ştie că, de data aceea, maestrul ei avea

dreptate.

— Bine te-ai trezit, zise Ido.

Nihal tăcu.

Ido începu să întindă unguentul pe rană cu mai multă energie. Nihal scoase un geamăt de durere.

— Ai înspăimântat toată tabăra, mi-ai încălcat ordinele şi ai făcut a nu ştiu câta tâmpenie. Nu mai ştiu cum să-ţi spun Nihal: ăsta nu-i curaj, e idioţenie. Vei rămâne aici până mâine.

Când sfârşi s-o trateze, piticul plecă trântind uşa.

Nihal rămase întinsă la pământ.

Era înfuriată profund.

Pe ea însăşi, pentru că ştia că greşise.

Şi pe Ido, pentru că lăsase ca el să observe acest lucru.

În ziua următoare, Ido se duse personal s-o scoată din închisoare.

Nihal petrecuse o noapte oribilă.

Când era încă între somn şi trezie, atunci când corpul nu răspunde minţii, dar tot mai e lucid, celula se populase cu prezenţe din eter.

Nihal rămăsese paralizată, fără să reuşească să-şi ia ochii de la siluetele acelea însângerate, zgâriate, mutilate care-i murmurau să le răzbune. Ar fi vrut să urle, dar avea gâtul sigilat. Ar fi vrut să închidă ochii, dar erau larg deschişi în întuneric.

Şi era numai vina lui Ido.

El era cel care o aruncase înăuntru acolo, unde niciun obiect familiar nu o putea încuraja cu normalitatea lui.

El era cel care o împiedica în intenţia ei de răzbunare, ţinându-i toate acele discursuri despre dragoste de viaţă, despre frică, despre motivaţia luptei.

Ea nu era ca alţii.

Nu era o fată.

Nu era nici măcar un simplu războinic.

Era o armă în mâinile morţilor.

Ido îi susţinu privirea încărcată de ranchiună.

— Ai meritat-o, Nihal. Şi ştii asta.

În ziua aceea nu-şi spuseră altceva.

Nihal trebui să se ocupe de Vesa şi de întreţinerea armelor piticului.

Nu se antrenară şi nu i se dădu voie să-l vadă pe Oarf.

20
O HOTĂRÂRE PRIPITĂ

În sala de Consiliu atmosfera era încărcată. Cei nouă vrăjitori aşezaţi în jilţurile lor de piatră ascultau cu seriozitate cuvintele lui Dagon.

— Lucrurile nu merg nicidecum bine, Sennar. Cât teritoriu am pierdut în ultimul timp? Prea mult, şi tu ştii: veriga noastră slabă este Pământul Vântului. Nu te învinuiesc, tu te comporţi bine, demonstrezi a fi demn de învăţăturile mele...

Sennar ştia că singurul care se gândea la el era Sfetnicul cel Bătrân. Se simţea înconjurat de priviri ostile.

— Dar forţele Tiranului deţin controlul asupra celor cinci Pământuri, şi în fiecare dintre acestea se produc neîncetat arme noi şi resurse pentru război. Trupele noastre sunt numeric inferioare şi Cavalerii Dragonului sunt prea puţini. Trebuie găsită o soluţie.

Dagon terminase şi se întoarse să se aşeze.

Se lăsă liniştea în sala de Consiliu.

Era rândul lui Sennar. Se ridică. Nu-i plăcea ceea ce trebuia să spună. Îi tremura glasul când începu să vorbească.

— Dagon, Consilieri... Da, situaţia e dramatică. Laboratoarele Tiranului produc noi războinici în flux continuu. Pe Pământul Vântului am putut vedea animale noi, o specie nouă de păsări de foc, adesea călărite de fammini miniaturali. Noi nu avem cu ce să ne opunem în afară de pitici şi oameni. În ultimul timp am avut pierderi mari, moralul trupelor e scăzut. Trebuie să admit: de multe ori şi eu cad pradă deznădejdii. Câteva zâmbete răutăcioase însoţiră afirmaţia aceea, dar Sennar continuă: Soldaţii mor mereu pe câmpurile de bătălie şi forţele noastre se subţiază din ce în ce mai mult, într-un cerc

vicios. Aş putea să vă cer mai multe trupe, însă nu ar fi de ajuns. Avem de a face cu un duşman foarte puternic: Dola e un mare strateg, în afară de un războinic aparent invincibil.

Sennar îşi frecă ochii. În noaptea aceea, în aşteptarea reuniunii, tensiunea îl lăsase să doarmă destul de puţin.

— Ne atacă, pentru că vor Pământul Apei, care este cel mai lipsit de apărare dintre Pământurile Libere. Nu are o armată proprie şi se poate baza numai pe garnizoanele Pământului Soarelui. La graniţe, atacurile nu contenesc. Până astăzi am reuşit să păstrăm teritoriul, cu toate că preţul pe care îl plătim este scump: numărul de victime este foarte mare. Am stat de multe ori de vorbă cu Galla şi Astrea. Toate nimfele se vor preocupa să ridice o barieră magică în apărarea graniţelor. Este singura lor armă, dar câtă vreme va putea rezista ea?

Consilierul Sate, un pitic de pe Pământul Soarelui, îl întrerupse:

— Şi tu ce propui?

Mereu îl privise cu dispreţ pe Sennar, încă de când devenise consilier. Din păcate, nu era singurul.

Tânărul vrăjitor făcu o pauză lungă. Îi privi unul câte unul pe consilieri, apoi îşi făcu curaj.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să cerem ajutor Lumii Scufundate.

Un murmur de uimire la care Sennar se aşteptase fu un adevărat tunet de dispreţ.

Sate vorbi în numele tuturor.

— Lumea Scufundată?

Se adresă adunării pe un ton sarcastic:

— Poate consilierul Sennar nu ştie că Lumea Scufundată a hotărât să nu se intereseze de noi în timpul Războiului de Două Sute de Ani. Pe de altă parte, consilierul Sennar este foarte tânăr. Poate detaliul acesta istoric i-o fi scăpat!

În sala de consiliu răsunară câteva râsete.

Sate îl privi cu răceală pe Sennar.

— Nu mai ştim nimic despre acel continent, consiliere. S-

a pierdut până şi amintirea posibilităţii de a ajunge acolo.

Un murmur de aprobare se ridică din adunare.

Sennar dădu din cap. *Adună-ţi puterile, continuă.*

— Tiranul este un pericol pentru toţi, chiar şi pentru Lumea Scufundată. Iar singuri nu reuşim să ne descurcăm.

Luă cuvântul nimfa care reprezenta Pământul Apei.

— Au hotărât să ne părăsească, Sennar. Nu-şi vor lua cuvântul înapoi. Nu pot uita că a fost o tentativă de invazie din partea Lumii Pământene faţă de ei. Şi pe urmă, cum vom reuşi să ajungem la ei?

Sennar scoase din traista lui un pergament rulat.

— L-am găsit în biblioteca palatului regal; este o hartă care indică aproximativ poziţia continentului pierdut.

Harta trecu din mână în mână pe la toţi Consilierii. Era vagă, veche şi mâncată de timp.

— Dacă credeţi că veţi găsi cu asta Lumea Scufundată... comentă cineva.

Sennar strânse pumnii şi ridică vocea.

— Eu nu pot sta cu mâinile în sân să mă uit cum se distruge lumea noastră! De aceea am intrat în Consiliu! Tiranul e pe cale să ne distrugă. Singuri nu-i putem ţine piept. Ştiu bine că mulţi generali nu vor ingerinţe ale altor armate. Şi mai ştiu iar că mulţi dintre voi şi mulţi domnitori nu vor să se înjosească să ceară ajutor Lumii Scufundate...

Se ridică un glas indignat:

— Cum de-ţi permiţi, tinerelule, să insinuezi asemenea răutăţi?

Însă, cu un gest, Dagon îl făcu să tacă.

Sennar se linişti. Reluă.

— Adevărul este că nu vrem să ne umilim în faţa celor care ne-au renegat, iar Consiliul se teme să nu piardă din prestigiu în favoarea armatei. La toate acestea eu răspund: nu mă interesează. Acum jocurile de putere sunt neavenite. Şi eu ştiu că este o acţiune disperată, dar nu vreau să las ceva neîncercat. Dacă aceasta este singura modalitate pentru a da o speranţă de supravieţuire Lumii Pământene,

atunci, eu sunt gata să încerc. Voi?

Terminase. Îi exploda inima-n piept. Se aşeză.

Sala se cufundă într-o tăcere lungă.

Apoi se ridică din jilţ Consilierul Pământului Mării.

— Şi cine ar trebui să înfăptuiască această acţiune?

— O delegaţie de politicieni şi militari. Un consilier şi un general, de exemplu. Aşa ar fi perfect, răspunse Sennar.

Tăcerea deveni şi mai apăsătoare.

Dagon fu cel care o rupse.

— Consilieri, eu cred că Sennar are dreptate. Războiul este dus de prea multă vreme. Este un miracol că încă mai există Pământuri libere. Nu putem aştepta mai mult. Supunem propunerea lui la vot.

Sate se ridică în picioare.

— Ei bine, să votăm. Însă cu o condiţie: ca el să fie cel care pleacă spre Lumea Scufundată, având în vedere că este atât de convins de ceea ce spune.

— Dacă-mi veţi aproba propunerea, voi pleca, răspunse Sennar dintr-o suflare.

— N-am terminat, consiliere, continuă Sate. În această perioadă, generalii sunt mai necesari ca oricând. Sugerez ca Sennar să le asculte cererile şi el singur să le prezinte locuitorilor Lumii Scufundate. Dacă bineînţeles îi găseşte...

Apoi Consiliul Magilor votă.

Sennar avea să plece în căutarea Lumii Scufundate. Singur.

„Sunt un laş”, îşi repeta Sennar traversând Pământul Soarelui. De acolo, ar fi ajuns pe Pământul Mării. Apoi ar fi brăzdat oceanul în căutarea unui continent care, după câte ştia, putea chiar să nu mai existe deloc. Îi era frică. Trecuseră o sută cincizeci de ani de când nu mai avuseseră veşti despre Lumea Scufundată. O eternitate.

Pentru moment se îndrepta către tabăra lui Nihal. De când părăsise Academia pentru a-l întâlni pe noul ei maestru, îşi scriseseră, din când în când, dar erau luni de

zile de când nu se mai vedeau. Acum se ducea să-şi ia rămas bun, poate pentru totdeauna.

Sennar ştia că şi din cauza asta plecarea îi era aşa de grea.

O lăsa pentru a nu ştiu câta oară. Aşa ar fi gândit Nihal. Şi l-ar fi urât.

Însă chiar dacă era înspăimântat, chiar dacă suferea la gândul că se despărţea de persoana la care ţinea mai mult pe lume, chiar dacă erau mari probabilităţile ca harta aceea zdrenţuită să nu-l fi dus nicăieri, Sennar ştia că trebuia să încerce.

Ajuns la bază, Sennar ceru să i se arate direct drumul spre arenă. Era sigur că o va găsi acolo. Dar marele spaţiu circular era înţesat de soldaţi care se antrenau. Nu era nici urmă de jumătate-elf.

— Unde o pot găsi pe Nihal? îl întrebă pe un scutier.

— Furia aia dezlănţuită? Va fi fiind cu siguranţă la dragonul ei. Frumoasă pereche de trăsniţi, ăia doi!

Sennar ajunse la grajduri. Traversă tot coridorul lung privind în jur, apoi o văzu.

Nihal era îngenuncheată lângă Oarf, îi dădea să mănânce.

Vrăjitorul se opri să se uite la ea în tăcere, emoţionat. I se părea că în acele puţine luni devenise şi mai frumoasă. Se apropie.

— Nihal?

Fata ridică ochii şi-şi dădu o şuviţă de păr de pe frunte. Nici măcar nu se ridică.

— Bună Sennar, cum de eşti prin părţile astea?

Sennar rămase pe loc, deziluzionat.

— Ce primire...

Sperase că avea să-i sară de gât, că avea să-i spună că era bucuroasă să-l vadă. Dar Nihal nu mai era obişnuită cu asemenea demonstraţii de afecţiune. Continuă să-i întindă bucăţi de carne dragonului, care îl scruta suspicios pe

vrăjitor cu doi ochi uriaşi rubinii.

Se plimbară prin tabără. Nihal îi povesti lui Sennar despre progresele pe care le făcuse cu Oarf şi despre faptul că reuşise să-l încalece, ascunzându-i însă reacţia maestrului ei. Încă mai era supărată pe Ido. Nu-şi vorbeau de zile întregi şi antrenamentul încă mai era suspendat.

Sennar asculta, însă era ciudat de taciturn. Continuară să meargă, însă toate tentativele de conversaţie ale lui Nihal sfârşiră în gol.

— Oh, ce naiba, Sennar. Ce este? îl întrebă în cele din urmă.

— Chiar îţi face plăcere că am venit?

— Ce întrebări pui? Fireşte că-mi face plăcere.

— Era mult de când nu ne văzuserăm şi... Nu ştiu, Nihal. Simt că nu mai ai nevoie de mine.

Glasul vrăjitorului era amar. Fata se opri.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Vreau să zic că tu nu mai ai nevoie de nimeni. Ai găsit modalitatea de a trăi fără să depinzi de alţii, şi nu ştiu dacă-mi place acest comportament. Ba dimpotrivă, nu-mi place deloc.

Nihal se uită la el cu răceală.

— Viaţa mea e treaba mea, dacă nu te superi.

— Nu, viaţa ta nu e numai treaba ta. Este şi treaba mea şi a Soanei, şi a tuturor acelora care ţin la tine. Eu nu te mai recunosc, Nihal.

Nihal fu lovită de cuvintele acelea ca de o palmă. Simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Se poate şti ce te-a apucat? Ce naiba tot spui? Ce aveţi cu toţii împotriva mea? „Nu trebuie să urăşti”, „aşa nu merge”, „nu mai eşti aceeaşi”! numai asta ştiţi să-mi spuneţi. Dar tu oare eşti în capul meu? Ştii ce gândesc, ce simt? Atunci taci şi nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoşti!

Între cei doi tineri se lăsă o tăcere lungă. Apoi Sennar

lăsă ochii în jos.

— Trebuie să plec. Nu ştiu când mă voi întoarce.

Nihal rămase înţepenită.

— Şi unde te duci de data asta? întrebă ea în şoaptă.

— În Lumea Scufundată, ca să cer întăriri.

Lui Nihal îi trebui un timp ca să înţeleagă ce-i spunea vrăjitorul.

— Vorbeşti despre continentul pierdut?

— Da.

— De ce tu?

— A fost propunerea mea.

— Înţeleg. Nihal dădu cu piciorul într-o piatră. Bine. Fă cum vrei, încheie, apoi se răsuci şi se întoarse cu paşi mari în direcţia grajdurilor.

De câte ori mai trăise scena aceea? I se părea că de o mie de ori. Poate destinul ei era de a-i vedea îndepărtându-se pe toţi cei pe care-i iubea.

Sennar o ajunse din urmă, o apucă de braţ, o sili să se întoarcă. Se apucă să urle.

— De ce măcar o dată nu spui ceea ce gândeşti? De ce nu urli, nu te înfurii? Fă naibii ceva! Spune-mi că nu vrei să plec! Demonstrează-mi că mai eşti încă o persoană, şi nu o spadă!

Nihal se desprinse din strânsoare. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Nici nu-şi lăsă timp să gândească. Acţionă din impuls, ca în bătălie. Mâna îi alergă la gardă. Scoase sabia din teacă.

Pe obrazul lui Sennar apăru un semn lung roşu.

O clipă fu ca şi cum timpul ar fi stat în loc. Până şi sângele nu ţâşni imediat din tăietură, ci trecură câteva secunde înainte să ajungă de la faţa vrăjitorului la pământ, într-o singură picătură.

Pentru prima oară de când începuse să lupte, lui Nihal îi căzu spada din mână. Îl rănise pe Sennar, care o ajutase de nenumărate ori, o protejase, o îngrijise. Sennar, care era

ultima persoană care-i mai rămânea, singurul care o înţelegea, prietenul ei.

— Sennar... eu...

Vrăjitorul zâmbi cu tristeţe.

— Bine, plec cu o amintire despre tine care nu mă va părăsi. Îşi atinse tăietura cu degetele. Întoarce-te să trăieşti, Nihal. Fă-o pentru tine. Sau măcar pentru Fen, care acum nu mai este şi pe care tu îl iubeşti mult.

Sennar plecă fără să se întoarcă. Plânse pentru prima oară de la moartea tatălui lui.

Nihal nu ştia câtă vreme rămăsese acolo, pe aleea de pietriş, înţepenită să privească sângele lui Sennar care se scurgea de-a lungul spadei. I se părea că nu avea forţa să se mişte.

Ido fu cel care o scoase din acea prostraţie.

— Se poate şti unde te duseseşi? Haide, se întunecă.

Nihal îl urmă, îşi mâncă cina şi se duse la culcare.

Se uită îndelung în tavan. Nu reuşea să adoarmă.

Apoi simţi o tăcere ciudată şi se uită pe fereastră. Ningea.

Încă două săptămâni nu se reluă antrenamentul. În primele zile, lui Nihal îi fu bine aşa. De când plecase Sennar, nu avea chef să facă nimic. Îşi petrecea orele cu Oarf, doar privindu-l, în timp ce el o studia cu aer întrebător.

La sfârşitul celei de a doua săptămâni, fata crezu că-şi ispăşise îndeajuns vina. Venise timpul ca Ido să o pună din nou la treabă. Avea nevoie să-şi şteargă din minte imaginea lui Sennar cu obrazul zgâriat, care se întorcea cu spatele la ea şi se îndepărta. Avea nevoie să lupte. Se hotărî să-i vorbească maestrului ei.

Îl găsi în timp ce-şi lustruia armura.

— Nu ar fi rândul meu? îl întrebă.

Ido nu răspunse.

Nihal trecu imediat la subiect.

— Voiam să-ţi cer scuze, Ido. Admit că m-am comportat ca o proastă. Îţi promit că de acum încolo mă voi strădui să te ascult. Te rog doar să începi din nou să mă antrenezi.

Piticul continuă impasibil să-şi lustruiască platoşa armurii.

— Ido?

— Ce, Nihal?

— Te rog. Dă-mi o altă posibilitate.

Ido nici măcar nu o privi.

— Nu, Nihal.

Fata înghiţi lovitura, dar nu se resemnă.

— De ce nu?

— Tu crezi că este de ajuns să vii aici cu aerul unui îngeraş?

— Eu nu cred nimic, Ido. Eu vreau să devin un cavaler şi, îţi jur, am încredere numai în tine. Eu vreau să te ascult! Numai că nu mai rezistam să aştept. Am fost o proastă, ştiu. Dar...

Ido trecuse la pulpare.

— Mâine plec în luptă. Vom mai vorbi când mă întorc.

— Ce vasăzică „plec”?

Ido se hotărî să ridice ochii şi-i ţintui în cei ai lui Nihal.

— Că eu şi alţii ne ducem la luptă.

Nihal nu-şi credea urechilor.

— Şi mă laşi aici?

— Eu nu iau cu mine războinici în care nu pot avea încredere. Am făcut o greşeală de evaluare cu tine: eşti încă o fetiţă, care nu ştie să se abţină şi face numai ceea ce-i place.

Nihal lăsă deoparte orice cumpătare.

— Nu poţi să-mi faci asta! Eu trebuie să lupt! Ştii cât de important este pentru mine!

— Şi tocmai pentru că ştiu, cred că tu trebuie să te desprinzi de asta pentru o vreme. Mai există şi altceva în afară de război, înţelegi asta? Există un loc şi pentru tine pe

lumea asta, un loc în care să te poţi simţi acasă.

Dar Nihal nu înţelegea, nu voia să înţeleagă.

— Eşti nedrept, eşti nedrept! urlă ea.

Ido nu se lăsă impresionat.

Nihal alergă să se închidă în camera ei.

Pregăti totul în secret: îşi lustrui spada, puse pe pat hainele de luptă, gata pentru a fi îmbrăcate. Nu dormi noaptea, cu urechea ciulită să asculte pregătirile lui Ido pentru plecare.

Nu o interesa ce avea să spună maestrul ei, nici contra cui luptau şi în ce fel. Simţea că fusese întrecută limita. Să lupte acum şi imediat: asta trebuia să facă.

Îl auzi ieşind din cabană înaintea zorilor. Zăpada cădea cu fulgi mari. Trupele începură să se mişte. Nihal se înfăşură în pelerină şi ieşi pe fereastră.

Sări gardul bazei şi îl ocoli, în aşa fel încât să nu o vadă nimeni.

Pentru a evita să fie recunoscută, se hotărâse să îmbrace o armură. Ar fi avut probleme cu mişcările în bătălie, dar avea încredere că s-ar fi descurcat oricum. În viaţa ei de războinic depăşise şi dificultăţi mai mari.

Aşteptă armata la marginea pădurii. Pe albul zăpezii, pelerina ei era prea vizibilă, de aceea se decise să meargă prin desiş, încredinţându-se auzului pentru a recunoaşte traseul soldaţilor după mersul lor cadenţat. Aşteptă mult, dar fu răsplătită pentru răbdarea ei: trupele începură să defileze.

Linia de front era amplă şi coloana de soldaţi destul de lungă.

Nihal se poziţionă paralel cu capătul şirului şi-şi începu marşul printre copaci. Zăpada amplifica scrâşnetul paşilor ei, dar era oricum imperceptibil faţă de gălăgia pe care o făceau soldaţii care mărşăluiau. Continuă să se fofileze în urma coloanei, furişându-se asemenea unei nevăstuici

care-şi pândeşte prada. Auzea neclar murmurul soldaţilor. Încercă să le prindă cuvintele, pentru a înţelege ceva din strategia pe care urmau să o adopte în luptă, dar coloana era prea departe. *Nimic rău. Voi afla totul la sosire.*

Mărşăluiră îndelung. Nihal nu era obişnuită cu greutatea armurii. O furase din depozitul de arme chiar în dimineaţa aceea, după ce se golise tabăra. Evaluase din ochi că i-ar fi putut veni bine, dar se simţea chiar incomod în ea: o strângea peste piept, era largă pe şolduri şi-i zgâria spatele.

Văzu cum cerul se albea încet în zori: zăpada continua să cadă nestingheritǎ. Încă nu se obişnuise cu spectacolul acela: pe Pământul Vântului nu ningea aproape niciodată. Îşi mai amintea încă uimirea şi bucuria primei ninsori pe care o văzuse: Livon o dusese pe acoperişul din Salazar şi ea scosese nasul la aer ca să privească fulgii care se învârteau ca nişte petale în aerul rece. Apoi, printre râsetele tatălui, deschisese gura şi încercase să-i mănânce din zbor.

O clipă, se gândi la prima ei bătălie. Avusese loc doar cu câteva luni înainte şi totuşi se schimbase totul.

Atunci fusese emoţionată, încordată. Chiar înspăimântată.

Acum mergea şi atât. Nu simţea nimic, decât poate nerăbdare. Era un marş ca oricare altul, o nouă bătălie. Nimic altceva.

Când ajunseră pe locul înfruntării, Nihal se ascunse printre trupe şi reuşi să intre în tabără profitând de îmbulzeală.

Coiful era o tortură chiar aşa cum şi-l amintea. O strângea peste urechi şi o sufoca. Îi era mai greu decât prevăzuse să se mişte aşa umflată, dar fu mulţumită când îşi dădu seama că putea alege în ce rol să lupte: de obicei, Ido îi stabilea poziţia, şi invariabil o punea printre rândurile din mijloc, unde obligaţiile şi riscurile erau mai mici. Acum nu era nimeni care să decidă pentru ea.

Fără ezitări, se îndreptă către prima linie. În ziua aceea va da ce avea mai bun în ea.

Se mişcară spre câmpul de bătălie la jumătatea dimineţii.

Până în ziua aceea, Nihal participase numai la incursiuni surpriză sau la acţiuni săvârşite pentru a elibera zone strategice mici.

Aia era cu totul altă treabă.

Pentru prima oară avu în faţa ei linia duşmanului. Între ea şi trupele de asalt ale Tiranului erau numai câţiva metri distanţă şi un zid gros de zăpadă care o făcea să nu vadă clar şi îi intra în gură cu fiecare rafală.

O linie de lănci lungă, neagră, ţepoasă şi închisă de scuturi îi bara vederea.

Era o linie vie. Se unduia ca un şarpe care adună leneş razele de soare şi avea şi vârtoşenia şarpelui. Era un corp unic format dintr-o mulţime de fammini care se mişcau la unison, ţinuţi în frâu de un singur organism pus în mişcare numai de voinţa Tiranului. Spectacolul o răvăşi. Simţi cum inima începe să-i bată mai tare.

Un general pe care nu-l mai văzuse îi trecu în revistă, reamintindu-le planul tactic: urmau să plece la atac pentru a străpunge pieptiş frontul duşman, pătrunzând până la liniile din spate. Aşadar, urmau să se desfacă în două aripi pentru a facilita încercuirea trupelor aflate la cele două extremităţi.

— La ordinul meu, împrăştiaţi-vă şi începeţi retragerea, încheie generalul îndepărtându-se.

Pe neaşteptate, văzu un individ slab cum îl ajungea din urmă pe general mergând apoi alături de el, cu haina lungă fluturându-i în vânt.

— *Sennar!*

Se mişcă, însă armura o împiedica, masa de soldaţi i se opunea. *Sennar!* Voia să ajungă la el, să-l îmbrăţişeze strâns şi să-l roage s-o ierte, să nu plece, să rămână cu ea. Împinse brusc un războinic, câştigă teren.

Apoi acela se întoarse.

Nu era Sennar.

Era un vrăjitor, poate un reprezentant al Consiliului, dar nu era Sennar. Sennar plecase. Nihal simţi o strângere în piept.

Cavalerii Dragonului urmau să plece din linia a doua. Printre ei, Nihal îl zări şi pe Ido, dar nici măcar un moment nu avu remuşcări pentru ceea ce făcea.

Se pregăti ca să poată sări la semnalul de atac. La vederea tuturor acelor duşmani inima-i bătea să înnebunească, în timp ce zăpada cădea din ce în ce mai deasă. Cu tot frigul, era transpirată pe sub armură.

Apoi auzi strigătul care dădea semnalul de atac. Prima linie începu o alergare precipitată care, pentru mulţi, se termină în lăncile pe care famminii le aplecaseră în ultimul moment.

Impactul cu prima linie duşmană fu incredibil de violent şi, în învălmăşeală, Nihal căzu la pământ. Armura o salvă de o lovitură de secure. Se ridică greu. Începu să lupte.

Famminii păreau să răsară din nimic, din ce în ce mai mulţi. Câmpul era deja acoperit de cadavre. Nihal încerca să nu se gândească la nimic, se arunca asupra duşmanului cu ură, dar înfruntarea era neobişnuită. Nu erau în faţă alte linii de războinici pentru a micşora impactul. I se părea că toţi duşmanii dădeau peste ea. Îi era greu să înainteze. Nu vedea altceva decât o pădure de lănci, săbii şi spade care întunecau cerul. Continuă să lovească, să lovească în toate direcţiile în timp ce sângele îi înroşea armura.

Începu apoi să cadă o ploaie deasă de săgeţi. Însă Nihal încetase să mai fie atentă la ce se întâmpla în jurul ei.

În sfârşit, mintea ei se goli. Sennar, singurătatea, moartea, misiunea ei: totul se dizolvă în ciocnirea neritmată a spadelor şi în mişcările precise ale corpului ei. Dispăru până şi durerea fizică. Nihal nu simţi cum fierul spadelor duşmane îi viola carnea.

Urletul care ordona retragerea se ridică pe neaşteptate. Momentul era bine ales, pentru că părea într-adevăr că armata Pământurilor Libere era în dezavantaj.

Nihal îl auzi, dar pentru ea nu avea sens să se retragă. Acela era războiul ei, era răzbunarea ei împotriva duşmanului, urma logici diferite de cele care îi puneau în mişcare pe restul combatanţilor.

Ignoră semnalul. Ceilalţi războinici se retraseră rapid şi ea rămase izolată printre adversari. Îşi dădu seama numai atunci când frontul inamic era deja cu două rânduri dincolo de poziţia ei. Un moment se pierdu.

Oriunde s-ar fi răsucit, erau fiinţe respingătoare care se aruncau asupra ei cu securi şiroind de sânge.

O lovitură la cap făcu să-i zboare coiful. Un singur strigăt ieşi din gurile famminilor.

— Un jumătate-elf!

Nihal făcu apel la toate forţele ei. Înaintă spre cel mai apropiat duşman, dar mulţi o asaltară din toate părţile. Bestiile acelea râdeau, cu gurile larg deschise arătându-şi colţii, râdeau de ea.

I se făcu rău. începu să se mişte la întâmplare, pierzându-şi coordonarea mişcărilor. O loviră peste tot, şi fiecare lovitură era bine ochită. Nihal simţi cum îi cedează un picior. Înţelese că avea o rană la şold. Căzu în genunchi. Într-o clipă, duşmanii se aruncară asupra ei. În orice parte s-ar fi întors erau numai fammini, care râneau amuzaţi de prada aceea uşoară.

Mi-e frică?

Întrebarea îi traversă mintea ca un trăsnet. Îi răsunau în cap cuvintele lui Ido: *Frica este o prietenă periculoasă: trebuie să înveţi s-o controlezi, să asculţi ceea ce-ţi spune. Dacă reuşeşti, te va ajuta să-ţi faci bine datoria. Dacă o laşi să te domine, te va duce la groapă.*

Nu, nu-i era frică.

Se mişca automat, ferindu-se de lovituri.

„Sunt pe cale de a muri”, se gândi.

Nu simţi nimic. Numai o durere uşoară la piciorul rănit.

Brusc, o flacără se năpusti asupra unor fammini care erau în jurul ei. Nihal se simţi înşfăcată puternic de păr. Cu ultimele forţe se agăţă de mâna care o ţinea şi o clipă mai târziu era pe crupa lui Vesa.

Famminii care supravieţuiseră se aruncară asupra dragonului, urlând de furie.

O secure îl lovi pe Ido peste un braţ, dar piticului nu-i păsă. Pe când Vesa scuipa foc şi pară, cavalerul scoase sabia din teacă şi începu să-i lovească pe fammini. Sângele curgea abundent din rană, dar el continuă să se lupte, şi între timp, cu mâna liberă, o strângea la pieptul lui pe fată pentru a o apăra de săgeţi.

Nihal îşi privi maestrul. Cu toate că nu se supusese ordinelor lui, venise să o salveze şi acum îşi risca viaţa pentru ea.

Ce mi s-a întâmplat? De ce nu mi-a fost frică? De ce nu am dat ascultare ordinelor?

Simţi dintr-odată enormitatea a ceea ce făcuse. Lacrimi calde începură să-i brăzdeze chipul murdar de praf şi de sânge.

În cele din urmă, se ridicară în zbor. De la înălţime, Nihal îşi dădu seama că încercuirea nu se desfăşurase în favoarea lor. Un grup care înaintase risca să rămână izolat în mijlocul duşmanilor.

Închise ochii şi începu să plângă în linişte.

Aterizară în spatele câmpului de bătălie. Ido o împinse brusc pe Nihal de pe oblânc. Fata căzu la picioarele unui soldat.

— Pune-o în celulă cu prizonierii, ordonă Ido.

— Dar... nu e unul dintre ai noştri?

— Fă ce-ţi spun! zbieră piticul reluându-şi zborul către câmpul de bătălie.

Nihal nu protestă când băiatul o luă de un braţ şi o târî spre o cuşcă mare.

Continuă să plângă, şi nu conteni nici măcar atunci când îşi dădu seama că tovarăşii ei de închisoare erau cinci fammini. Monştrii nu o priviră, nu-şi bătură joc de ea. Rămaseră ghemuiţi, suferinzi.

Nihal se retrase într-un colţ al cuştii şi se ghemui cu capul între genunchi ca să nu-i vadă.

Atunci se întâmplă ceva ciudat: dinspre acel grup mic şi dispersat de prizonieri simţi un flux de durere fără speranţă, o mâhnire pe care nu ar fi bănuit-o niciodată la creaturile acelea.

Nihal rămase înmărmurită de senzaţia aceea.

Piciorul îi zvâcnea, pierduse mult sânge. Nici măcar nu avu putere să recite un descântec de vindecare.

Se simţi singură şi pierdută. *Sennar...*

Alunecă lent în inconştienţă.

După câteva ore petrecute în cuşcă, fu dusă în infirmerie, unde-i tratară rana, care se dovedi a fi superficială. Când se simţi mai bine, vru să se ducă să urmărească deznodământul bătăliei de pe dealul care se înălţa în apropierea câmpului. Petrecu întreaga zi acolo sus, asistând la înfrângere cu lacrimi în ochi.

Fură două zile de luptă neîntreruptă, de sânge şi de moarte.

Bătălia se încheie cu o înfrângere: armata Pământurilor Libere nu câştigă nici măcar o palmă de teren. Pe câmpul de bătălie rămaseră sute de morţi.

Trupele se întoarseră la bază cu încărcătura lor de răniţi. Nihal mergea cu greutate, dar nu vru ajutorul nimănui. Trecu încet, cu mintea golită, pe acelaşi traseu pe care cu două zile înainte îl înfruntase cu atâta nerăbdare.

Ido o aştepta în cabană, fumându-şi pipa ca de obicei. Era aşezat pe un scaun masiv de lemn cu câteva perne care-i sprijineau spatele. Feşele late care-i acopereau

bustul şi braţul erau pe ici pe acolo îmbibate de sânge.

Nihal intră cu capul plecat, incapabilă să-l privească în ochi.

Piticul fuma cu mânie, scoţând norişori de fum compact care se dizolvau în aerul rece din cameră. Se uită îndelung la ea, cu privire piezişă. După o vreme care lui Nihal i se păru interminabilă, îşi scoase pipa din gură.

— Se poate şti ce ţi-a trecut prin cap?

Nihal îşi ridică ochii spre el.

— Eu... voiam să lupt.

Piticul începu să urle.

— Nu m-ai ascultat, nu ai respectat ordinul de retragere, ai riscat să se ducă dracului strategia! I-ai făcut jocul duşmanului, Nihal!

Nihal răspunse cu glas abia şoptit.

— Iartă-mă, Ido. Nu ştiam ce puteam...

— Nu-mi povesti baliverne, fată! Ştiai perfect ceea ce făceai! Şi încă cum ştiai! Şi vrei să-ţi spun de ce ai făcut-o? Pentru că pe tine nu te interesează nimic nici viaţa ta, nici a celorlalţi. Tu vrei doar să ucizi! Tu nu eşti un războinic. Eşti o asasină.

Nihal strânse pumnii.

— Greşeşti.

— Greşesc? Ce deosebeşte armata Pământurilor Libere de aceea a Tiranului? Hai, spune-mi.

Nihal se gândi, însă acum când cuvintele lui Ido o răneau atât de profund, i se părea că nu găseşte răspuns.

— Că luptăm pentru libertate... bâlbâi.

— Nu-i aşa că nu te-ai întrebat niciodată? rânji Ido. Ei da, pentru tine contează numai răzbunarea ta!

— Nu-i adevărat! zise Nihal ridicând glasul.

Ido sări în picioare şi o ţintui cu un deget.

— Taci! Diferenţa dintre noi şi ei este aceea că noi luptăm pentru viaţă. Viaţă, Nihal! Aceea pe care tu nu o cunoşti, pe care o negi cu toate puterile tale. Luptăm pentru ca toţi să aibă dreptul să-şi trăiască viaţa pe acest

pământ, pentru ca fiecare să poată hotărî ce să facă cu propria existenţă, pentru ca nimeni să nu fie sclav, pentru ca să fie pace. Luptăm pentru oamenii care au dansat în piaţă cu noi, pentru negustorul care ne-a găzduit, pentru fetele care se drăgosteau cu soldaţii noştri. Şi luptăm conştienţi fiind că războiul este oribil, dar că, dacă nu l-am purta, lumea pe care o iubim ar fi distrusă! Nu ura ne animă! Ci speranţa ca într-o zi toate astea să se termine. Ura este a Tiranului!

Ido se reaşeză trântindu-se brusc şi-şi coborî vocea.

— Nu ai motive să stai aici. Nici măcar nu ştii de ce lupţi. Singurul lucru pe care-l ştii este că vrei să mori.

— Nu! Eu nu sunt aşa! urlă Nihal.

— Ţie ţi-e frică să trăieşti. De fiecare dată când ajungi pe câmpul de bătălie speri să te nimerească o lovitură de spadă care să te descotorosească de responsabilitatea de a înfrunta viaţa. Ce crezi, că este nevoie de curaj pentru a muri? E uşor să mori. Viaţa cere curaj. Eşti o laşă, Nihal.

— Eu nu voi muri înainte de a fi dat o mână de ajutor pentru salvarea acestei lumi!

— Te crezi o eroină? Asta crezi? Ei bine, nu eşti!

Nihal căzu în genunchi, astupându-şi urechile cu mâinile şi având ochii plini de lacrimi.

— Taci, taci!

Ido se ridică şi se duse spre ea. O clipă, Nihal crezu că vrea s-o consoleze, dar piticul îi luă mâinile şi i le îndepărtă cu forţa de la urechi.

— Nu, acum mă vei asculta! Am crezut că exista ceva bun în tine. L-am văzut îngropat dedesubtul unui munte de răutate şi am sperat să-l pot scoate la lumină. Dar tu nu ai vrut să mă asculţi niciodată, mereu te-ai prefăcut că totul mergea bine...

— Nu! Nu!

— Îţi repet. Aici nu mai e loc pentru tine. Dacă eşti în căutarea unui loc unde să te lupţi, acela este armata Tiranului. Tu ai ales să devii o maşină a morţii: du-te

împreună cu cei asemănători ţie.

Nihal urlă. Lacrimile-i ţâşneau din ochi fără a putea fi oprite. În picioare în faţa ei, Ido se uita fără milă la ea. Se ghemui la pământ şi continuă să plângă scuturată de sughiţuri. I se părea că nu s-ar fi oprit niciodată, că ar fi plâns întotdeauna.

— Ce ar fi trebuit să fac, ce? îşi întrebă maestrul ridicând faţa înroşită. Eram doar o copilă, înţelegi? O copilă! Ce ştii tu ce am văzut în visele mele, la ce masacre am asistat?

Ido se aplecă şi o privi în ochi.

— Despre ce vorbeşti? Ce poveste e asta?

Nihal continuă să sughiţă.

— Eu am văzut masacrarea poporului meu! Copii, femei, bărbaţi! Noapte de noapte o viaţă întreagă! Îmi murmură cuvinte neînţelese, mă persecută, îmi spun să-i răzbun! Ce ar fi trebuit să fac?

Ido rămase gânditor o clipă, apoi se aşeză în faţa elevei lui. Îi vorbi cu blândeţe.

— Tu eşti liberă, înţelegi? Liberă! Locul spiritelor nu este pe acest pământ. Ura aceea este a lor, nu a ta.

Nihal se înverşună iar.

— Şi toţi cei care sunt morţi? Pentru ce sunt morţi? Cineva trebuie să răzbune măcelul acela! Sunt singura supravieţuitoare a unui popor întreg! De ce eu?

— Nihal, morţii sunt morţi. Cine a fost ucis nu are alte posibilităţi pe lumea asta. Nu poţi face nimic pentru ei. Dar poţi face ceva pentru cine este viu, pentru cine suportă în fiecare zi atrocităţile Tiranului.

Piticul îndepărtă părul de pe faţa scăldată în lacrimi a lui Nihal.

— Ascultă-mă. Şi eu am văzut lucruri teribile. Şi eu a trebuit să lupt împotriva urii care creştea în mine. Apoi am înţeles că erau oameni care aveau nevoie de mine. De aceea am hotărât să lupt. Eu nu ştiu de ce ai supravieţuit tu. Însă eşti aici, trăieşti. Nu-ţi poţi permite să-ţi risipeşti viaţa, pentru că nu este numai a ta, ci a întregului tău

neam.

Nihal începu iar să plângă, disperată, cu trupul micuţ scuturat de suspine.

Ido o luă pe după umeri.

— Plângi, plângi cât vrei. De când nu ai mai făcut-o?

Nihal nu reuşea să se oprească.

— L-am văzut murind pe tatăl meu. Şi apoi pe Fen. Eu îl iubeam, Ido. El era cel care mă lega încă de această lume, cel care-mi dădea un scop ca să trăiesc. Pe urmă, mi-a rămas numai ura. Nimic altceva.

Ido se uită la creatura aceea pierdută şi-i fu milă.

— Nu în ură vei găsi răspunsul, Nihal. Numai un ideal dă sens luptei: nu-i uşor de găsit, nu-i uşor să fii consecvent cu acesta şi să-l urmezi, dar o viaţă, o luptă fără idealuri nu are semnificaţie.

O mângâie pe creştet.

Nihal continuă să plângă toată ziua. Suspinele violente încetară, dar lacrimile nu se opriră.

Ido nu-i spuse altceva. Era convins că acum ţinea de ea să găsească drumul. O lăsă aşezată pe podeaua de lemn a cabanei, să suspine cu ochii lipiţi de genunchi.

Mâncă singur şi în tot timpul acelei cine rumegate îşi aminti multe lucruri pe care credea că le uitase, dar pe care nu reuşise de fapt niciodată să le clintească. Amintirile se întoarseră să-l zgârie.

Când termină de mâncat, îşi dădu seama că din camera lui Nihal nu se mai auzea niciun zgomot.

Întredeschise uşa.

Nihal era aşezată pe pat, îmbrăcată, cu spada alături. Dormea şi, în sfârşit, părea liniştită.

Când Nihal se trezi în dimineaţa următoare, i se păru o zi ca oricare alta. Pe urmă, odată cu conştientizarea pe care trezirea o aduce cu sine, începu să-şi amintească cu durere crescândă ceea ce se întâmplase. Îşi cufundă capul în

pernă.

Ido băgă capul pe uşă.

— Bună dimineaţa! Am dormit o grămadă! Cum te simţi?

— Mă doare puţin piciorul, răspunse ea înghiţindu-şi lacrimile.

— Mănâncă. Pe urmă te duc la infirmerie, zise Ido, şi îi puse sub nas un blid plin cu lapte.

Nihal avea stomacul strâns, însă bău.

La infirmerie îi făcură un descântec de vindecare: rana începuse să se infecteze.

Lui Nihal îi veni în minte momentul în care fusese pe punctul de a muri şi timp de trei zile Sennar invocase cel mai puternic descântec pe care-l cunoştea, luptându-se s-o readucă din ghearele morţii. I-ar fi plăcut ca mâinile care o atingeau acum să fi fost ale lui. Dacă prietenul ei ar fi fost acolo, orele acelea nu i s-ar fi părut atât de întunecate.

Ido se reîntoarse în infirmerie după-amiaza târziu.

O găsi privind de la fereastră. Totul era atât de liniştit acolo afară... I se părea că acel peisaj alb şi adormit semăna cu sufletul ei. Plânsul o golise. Acum era liniştită.

— Nihal...

Fata se întoarse către maestrul ei.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Ido se aşeză pe pat, lângă ea. Nihal aşteptă în tăcere.

— Cred că ar fi mai bine să stai departe de câmpul de luptă pentru o vreme.

Nihal zâmbi amar, pe când lacrimile începeau să-şi facă loc din nou de-a lungul ovalului chipului ei.

— Nu te gonesc, fetiţă. Dar nu are sens să rămâi acum, aici. Vreau pur şi simplu să-ţi iei o permisie. Fireşte, dacă vrei să rămâi, nu pot şi nu vreau să te oblig să pleci. Dar dacă într-adevăr vrei să găseşti raţiunea a ceea ce faci, cred că trebuie să pleci.

Nihal se uită la el.

— Eu am nevoie de cineva, Ido. Singură nu sunt în stare.

— Este o minciună, ştii asta: eşti puternică şi vei reuşi. Eu mai mult de atât nu te pot ajuta. Tu eşti cea care trebuie să alegi: vrei această permisie?

Nihal ţintui pătura, nehotărâtă. Poate Ido avea dreptate. Avea nevoie să se gândească. Trebuia să rămână singură.

— Voi putea lipsi cât vreau?

— Tot timpul pe care îl vei dori. Eu te voi aştepta.

Nihal încuviinţă.

Se hotărî să plece chiar în noaptea aceea. Înţelesese că ţinea la Ido, nu voia să-l lase: trăise prea multe despărţiri pentru a mai suporta o alta.

Se trezi în zori şi se strecură afară din infirmerie înfăşurată în pelerină. Era foarte frig. Intră în cabana maestrului ei pe fereastră, atentă să nu facă nici cel mai mic zgomot.

Nu avea multe lucruri de luat cu ea: puţine haine, spada ei.

Şi pergamentul cu imaginea Seferdiului. Foaia aceea mototolită avea acum o semnificaţie dublă: era tot ce-i rămânea despre originile ei şi în acelaşi timp singura amintire tangibilă despre Sennar.

O privi îndelung, întrebându-se unde greşise.

Oare să fi fost într-adevăr în foaia aceea întreaga semnificaţie a existenţei ei? Se gândise adesea, dar acum nu mai era sigură de nimic. Răsuci cu grijă pergamentul şi îl puse împreună cu lucrurile în bocceaua care era tot bagajul ei.

Trecu pe la grajduri: nu putea pleca fără să-l salute pe Oarf.

Îşi găsi dragonul dormind. Adâncit în somn părea mai puţin feroce ca niciodată. Nihal simţi un fior de duioşie pentru animalul acela. Îl mângâie.

Dragonul se trezi. Cu timpul, învăţase s-o înţeleagă pe fata aceea, ştia când suferă. O privi şi ştiu că îl părăsea.

Nihal îl mângâie cu mai multă vigoare.

— Oarf, eu trebuie să plec. Trebuie să înţeleg ce doresc într-adevăr. Numai atunci vom putea zbura împreună.

Oarf îşi mişcă botul, sustrăgându-se mângâierilor. Atunci Nihal îl luă de gât şi-şi sprijini capul pe pieptul lui.

— Iartă-mă! Mă voi întoarce.

Oarf îşi plecă botul pe capul lui Nihal şi stătură aşa o vreme: un dragon şi o fată, unul lângă altul.

Soarele începea să lumineze cerul vânăt de zăpadă: curând tabăra avea să se trezească.

Nihal luă un cal şi îl încălecă cu oarecare greutate, pentru că începuse iar să o doară piciorul.

Imediat ce trecu de pragul taberei, mână animalul la galop spre pădure.

Ido se trezi cu un presentiment.

Se duse în infirmerie fără măcar să se fi îmbrăcat, alergând desculţ în zăpada moale.

Patul lui Nihal era gol.

Se blestemă de mii de ori, pentru că nu ar fi trebuit să-i vorbească lui Nihal despre posibilitatea de a pleca înainte de a fi vindecată.

Se întoarse în cabană blestemând împotriva tuturor zeilor, năvăli în camera lui Nihal. Pe pat era o scrisoare.

Dragă Ido,

Iartă-mă dacă plec aşa.

Nu te-am salutat pentru că ştiam că nu mi-ai fi dat voie să plec imediat, şi poate pentru că eram sigură că, dacă te-aş mai fi văzut o dată, m-aş fi răzgândit.

Plec şi las în urma mea lacrimile şi durerea mea, de care am decis să mă descotorosesc.

Nu ştiu dacă mă voi întoarce.

Nu ştiu dacă voi şti să trăiesc departe de câmpul de bătălie.

Singurul lucru de care sunt sigură este acela că, pentru

prima oară, vreau să încerc să înţeleg cine sunt.

Mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

Să te am maestru a fost un lucru important. Eşti cel mai bun războinic pe care l-am cunoscut şi singura persoană care mi-a deschis ochii. Adio.

Singura ta elevă

21
O NOUĂ FAMILIE

Nihal coborî coasta muntelui urmând cursul unui pârâiaş care susura vesel printre pietrele ninse. Trebui să meargă multă vreme pe poteci întrerupte şi ajunse în câmpie numai când soarele era sus. Pădurea începea să se rărească. Cerul se arăta pe bucăţi rupând monotonia maro a ramurilor desfrunzite.

Calul era obosit, ea extenuată: îi era din ce în ce mai cald şi o ardea piciorul. Se opri; cu acea jumătate de zi de marş pusese între ea şi tabără destule leghe pentru a nu ceda tentaţiei de a se întoarce.

Imediat ce coborî de pe cal ameţi. Se aşeză pe o piatră şi respiră adânc. Încercă să recite un descântec de vindecare, dar simţi iar că leşină. Dacă ar fi continuat aşa, nu ar fi reuşit. Trebuia să găsească hrană şi un loc unde să se odihnească puţin. După un somn bun, totul ar fi fost mai uşor şi poate ar fi reuşit chiar să se îngrijească.

Se aplecă şi bău cu nesaţ din pârâu: apa îngheţată păru un nectar pentru gura ei uscată. Ard. Trebuie că am febră. Era obosită, şi nu numai fizic. După numai jumătate de zi de rătăciri, deja i se părea că nu avusese niciodată o casă.

Privi în sus: cerul era acum albastru adânc, fără niciun nor. Să zbori, să mergi, departe, să nu te întorci niciodată...

Un ţipăt o făcu să-şi revină, o voce subţire şi tare înspăimântată. Nihal se ridică anevoie şi începu să alerge spre locul din care provenea acel strigăt.

Alte urlete, un plâns disperat. Era glasul unui copil.

Grăbi pasul cât putu şi scoase sabia din teacă. Ajunse într-un luminiş mic, cu totul asemănător cu cel în care trecuse proba de iniţiere în magie.

Văzu un copil terorizat. În faţa lui, doi lupi uriaşi rânjeau

gata să atace.

Unul dintre cele două animale sări în faţă. Nihal sări şi se puse în faţa copilului, dându-i lupului o lovitură. Îl răni dintr-o parte. Animalul se năpusti iar şi tovarăşul lui îl urmă în cerc. De data asta, spada ţinti în plin: capul primului lup zbură lăsând pe zăpadă o dâră purpurie, dar cel de al doilea înşfăcă rapid braţul fetei.

Copilul continua să plângă acoperindu-şi ochii.

Nihal urlă de durere aruncându-se la pământ, încercând să se debaraseze de animalul acela înfometat. Se rostogoliră împreună ca un singur corp. Caninii lupului îi sfâşiau carnea. Apoi, cu un efort supraomenesc, ea îşi înţepeni picioarele pe burta lupului şi îl îndepărtă.

În momentul scurt în care animalul încercă să se ridice, Nihal fu deasupra lui. O lovitură frontală bine ţintită îi tăie gâtul. Horcăitul gâtuit al lupului muribund se stinse încet, încet, lăsând loc tăcerii vătuite a luminişului.

Nihal se ghemui pe spada ei, cu pieptul care se ridica şi cobora în căutarea aerului. Privi în jurul ei. Copilul era ghemuit la rădăcina unui copac şi suspina încet.

Se apropie de el şchiopătând, folosind spada drept baston.

— S-a terminat totul. Nu plânge. Totul s-a terminat.

Copilul se ridică şi îi cuprinse picioarele cu braţele cu putere.

Nihal se revăzu copil, singură în pădure, terorizată. Îl mângâie pe cap.

— Hai, că eşti un omuleţ curajos.

Copilul ridică faţa şi o privi cu ochii plini de lacrimi. Era într-adevăr foarte mic.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc!

Domnule? M-a luat drept un bărbat!

— Te-ai pierdut?

Băiatul dădu din cap.

— Nu, mă jucam cu prietenii mei şi am intrat în pădure. Ne jucam de-a ascunselea, ceilalţi se ascunseseră... şi pe

urmă au sosit lupii!

Îşi trase nasul. Nihal se strădui să-i zâmbească, dar o durea peste tot. Era scuturată de tremur şi sudoarea îngheţa pe ea. Îşi trase nasul.

— Vrei să te însoţesc acasă?

Copilul încuviinţă.

— Cum te cheamă?

— Jona, domnule.

— Ai mai călărit vreodată, Jona?

El dădu hotărât din cap.

— Bine. Vasăzică aceasta va fi prima oară.

Îl luă de mână şi o luară la drum prin pădure.

Calul veni imediat la chemarea fetei.

— Pune un picior acolo şi saltă sus, îi zise Nihal lui Jona, şi îl ajută să urce cu braţul sănătos.

Apoi, cu mare greutate, se urcă şi ea în şa. Îl cuprinse cu un braţ pe Jona şi mână calul. Copilul i se sprijini pe piept.

— Dar tu eşti o femeie! Eşti moale ca mama! făcu el uimit.

Nihal zâmbi slab.

— Ei, da... tremura şi începea să i se înceţoşeze privirea. *Curaj Nihal. Poţi reuşi.*

— E departe casa ta?

— Nu, e dincolo de sat, te duc eu.

— Câţi ani ai?

— Şapte, zise el cu glas sonor. Frica trecuse.

— Nu trebuie să te duci în pădure: mama nu ţi-a spus?

— Ba da, însă dacă nu mă duc, ceilalţi îmi spun că sunt un fricos...

— Şi tu le răspunzi că sunt proşti. Ai avut noroc că treceam eu, dar dacă ai fi fost singur?

Nihal se gândi că la vârsta aceea făcuse lucruri cu mult mai periculoase împreună cu obraznicii ei prieteni.

— Mai e mult? *E totul sub control. Nu mi-e chiar aşa de rău.*

— Nu, coteşte la dreapta, aşa ajungem mai repede.

— Eşti un ghid foarte bun, Jona.

Nihal se încăpăţâna să vorbească în speranţa că nu o va doborî ameţeala, dar se simţea epuizată. *Atunci, în Salazar, mă simţeam mult mai rău. Nu mi-e chiar aşa de rău...*

Îl auzi numai pe Jona care striga:

— Mamă! Mamă!

O femeie alergă în întâmpinarea copilului şi îl smulse din îmbrăţişarea slabă a lui Nihal.

— Jona! Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tot sângele acesta?

Îl strânse tare la piept, examinându-l ca să vadă dacă nu era rănit.

— Eram în pădure... erau lupi... domnişoara m-a salvat...

În sfârşit în siguranţă în braţele mamei, Jona începu iar să plângă.

— De câte ori ţi-am spus să nu te duci în pădure, de câte? zise femeia mângâind chipul fiului.

Apoi auzi o bufnitură.

Cavalerul care îi adusese copilul era o grămadă neagră căzută la pământ.

Când Nihal îşi reveni, primul lucru pe care îl percepu, înainte de a fi cu totul conştientă, fu moliciunea cuverturii în care era înfăşurată. Deschise larg ochii: deasupra ei era aplecat un chip de copil, foarte aproape.

— Mamă! Mamă! S-a trezit!

Urletul copilului făcu ecou în capul ei suferind. Jona începu iar să se uite la ea cu curiozitate. Nihal clipi deranjată de lumină.

— Jona, pleacă de acolo! Las-o să respire!

În câmpul vizual al lui Nihal apăru o figură de femeie: era tânără şi bine făcută, cu o faţă frumoasă şi cordială. *Dar unde am ajuns?*

— Cum te simţi?

Avea un glas melodios şi era o notă de sinceră îngrijorare în fraza aceea.

— Rău, murmură Nihal.

Femeia zâmbi.

— E normal: rănile erau grave, aveai febră mare... Femeia făcu o clipă de pauză. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat fiul: îţi datorez o imensă recunoştinţă...

Cu oarecare efort, Nihal îşi reaminti ce se întâmplase: copilul, lupii, drumul prin pădure. Îşi amintea mai puţin din momentul în care Jona îi spusese că era casa aproape.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, murmură Nihal, şi se rugă să o lase cu toţii în pace.

Femeia trebuie să-şi fi dat seama de suferinţa ei, pentru că începu să vorbească cu voce foarte scăzută.

— Ai avut febră ieri toată ziua, pe urmă noaptea a scăzut. Ţi-am îngrijit rana de la braţ cu nişte ierburi. Ai pierdut mult sânge, dar acum totul merge bine. Dormi acum, ai nevoie.

Spunând acestea, părăsi camera şi închise uşa în urma ei.

Nihal se bucură de linişte. Aruncă o privire afară pe fereastră: ningea încet şi liniştit. Îşi trase cuverturile până sub ochi şi se simţi apărată.

Îşi dădu seama că era aproape ora prânzului pentru că se umplu casa de o aromă condimentată: din spatele uşii veneau zgomote înăbuşite şi, dn când în când, glăsciorul ascuţit al lui Jona.

Femeia intră în cameră aducând o tavă de lemn. Pe ea erau un blid şi o bucată de pâine neagră. Nihal încercă să se ridice, însă se simţea prea slăbită.

— Aşteaptă, te ajut eu, făcu femeia.

Aşeză tava pe jos şi o ridică, punându-i perna la spate.

Nihal se uită în jurul ei: camera era mai curând mică şi tot mobilierul era format din pat, dintr-o toaletă cu oglindă şi o ladă de zestre lângă fereastra la care atârna o perdea albastră din bumbac subţire. Fetei i se păru un castel. Îşi plecă ochii şi-şi dădu seama că purta o cămaşă de noapte

de lână, cu un şnuruleţ care se strângea în jurul gâtului.

— Unde-mi este spada? întrebă alarmată.

Femeia arătă spre un colţ al camerei.

— Nu-ţi fie teamă, e acolo. Spada era protejată de teacă, şi era sprijinită de zid. Hainele le-am spălat, erau toate îmbibate de sânge. Sper să-ţi ţină destul de cald cămaşa de noapte...

Nihal se înroşi: nu fusese prea educată.

— Da, sigur. Mulţumesc, murmură.

Femeia îi puse tava pe genunchi şi Nihal se aruncă asupra blidului, sorbindu-i zgomotos conţinutul, muşcând apoi din pâine.

Din pragul uşii, Jona se uita la ea uimită.

Femeia zâmbi.

— Trebuie să fi trecut ceva timp de când n-ai mâncat...

Nihal se opri o clipă şi privi blidul.

— De... Aşa-i.

Amabilitatea acelei femei o stânjenea.

— Greşesc, sau pentru tine e vremea somnului de după-amiază? îi spuse femeia copilului.

— Hai, mamă... lasă-mă să stau cu domnişoara...

— La culcare fără discuţii!

Jona plecă bombănind.

— Astfel nu te va deranja: când îl apucă, pălăvrăgeşte insuportabil...

Nihal începu iar să mănânce în linişte. Era grav ceea ce i se întâmplase: dacă voia să-şi refacă viaţa, trebuia să meargă cât mai departe de război. Să rămână acolo era periculos. Trebuia să plece degrabă.

Femeia se uită la ea un timp.

— Eu sunt Eleusis. Tu?

Nihal se uită la ea suspicioasă.

Urmă o clipă de tăcere stânjenitoare, pe care Eleusis se grăbi s-o curme:

— Nu face nimic, dacă nu vrei să-mi spui...

Supa aproape se terminase. Fata lăsă blidul şi strânse

scurt mâna pe care Eleusis i-o întindea.

— Nihal.

— Ce nume ciudat. Nu-i de prin părţile astea. De unde...?

Iată. *Începe să devină curioasă.* Nihal încercă să se ridice.

— Îţi mulţumesc mult pentru tot ce ai făcut pentru mine...

Eleusis o opri.

— Nu, aşteaptă. Iartă-mă dacă am fost indiscretă. Voiam doar să vorbesc puţin.

Nihal nu se simţi în largul ei.

— Nu de aia, ci pentru că nu pot într-adevăr...

Eleusis o obligă cu duioşie să se întindă.

— Ascultă, nu eşti în stare să o iei la drum. Eşti sfârşită de febră, eşti slăbită. Şi pe urmă a trebuit să-ţi cos rana de la picior...

Nihal făcu ochii mari.

— Cum?

Auzise vorbindu-se despre obiceiul acela. Când nu era un vrăjitor care să poată recita descântece de vindecare, le venea rândul preoţilor să tămăduiască rănile, iar uneori luau ac şi aţă şi coseau. Odată, la bază, auzise trecând pe lângă infirmerie vaietele unui soldat căruia-i aplicau acel mod de îngrijire: îşi spusese că ar fi preferat să moară decât să se lase tratată astfel.

— Ştii, s-a redeschis rana... îi explică Eleusis. Trebuie să te odihneşti. Cel puţin o săptămână. Crede-mă, o spun pentru tine.

Fir-ar să fie. Nihal se aşeză pe pernă.

— Eşti o preoteasă?

— Nu. Însă tatăl meu era un sacerdot. El m-a învăţat. Ai avut noroc, sunt foarte căutată ca vindecătoare! glumi femeia.

Nihal terminase de mâncat.

Eleusis văzu tava goală.

— Îţi mai e foame? Vrei puţină brânză? Am câteva mere...

Nihal încuviinţă slab şi femeia ieşi repede din cameră.

Se întoarse puţin după aceea cu o farfurie: câteva castane, nuci, vreo două mere şi o bucăţică minusculă de brânză.

— Nu-i mare lucru, îmi pare rău. Recolta e foarte slabă.

Nihal îşi înfipse dinţii în măr: era foarte dulce.

Eleusis se aşează pe ladă.

— Când eram mică, mă duceam întotdeauna să mă joc în pădure: lupii nu-i atacau niciodată pe oameni. Doar vreo oaie, rar. Acum însă, războiul îi goneşte de pe teritoriile lor şi au început să devină agresivi. Este pentru a patra oară de la începutul iernii când îi atacă pe copii. Blestemat război...

Nihal terminase mărul. îşi drese glasul.

— Ascultă, Eleusis...

— Spune-mi.

— Eu... iată... ce mai, nu vreau să-ţi ocup patul. Îmi ajung puţine paie.

Femeia scutură din cap.

— Nici nu poate fi vorba! L-ai salvat pe Jona. A-ţi da patul meu este minimum ce pot face, apoi luă tava şi dădu să plece.

Nihal o opri.

— Aşteaptă! Tu ai fost chiar prea amabilă. M-ai îngrijit, mi-ai dat mâncarea ta. Nici nu ştii cine sunt...

Înainte de a ieşi din cameră, Eleusis îi zâmbi.

— Eu mă iau după fapte. Şi tu nu poţi fi decât o fată bună.

Câteva zile, Nihal fu constrânsă să stea în pat. Jona se ducea adesea să o vadă: era un copil distractiv, plin de curiozitate şi vorbăreţ, chiar aşa cum spusese mama lui. Dimineaţa devreme intra în cameră ca un ciclon pentru a-i ura bună dimineaţa.

Lucrul care îl interesa cel mai mult era spada. O asalta pe Nihal cu întrebări: dacă era grea, din ce era făcută, dacă era tăioasă...

Nihal simţea o simpatie instinctivă pentru copilul acela.

— Dacă-ţi place atât de mult, ia-o în mână, îi spuse într-o zi.

— Zici de-adevăratelea? Pot? întrebă el foarte emoţionat.

Nihal se întrebă dacă şi ea, când era mică, făcea aceeaşi faţă dinaintea armelor lui Livon.

— Sigur că poţi. Dar nu trebuie să atingi lama. Şi nu trebuie să te îndepărtezi de lângă mine.

Nu fără greutate, Jona luă spada cu teacă cu tot: era înaltă mai mult sau mai puţin cât el. I-o dădu lui Nihal, care îl ajută să o scoată din teacă.

Ochii îi străluceau.

— Cum luceşte...

— Este alcătuită dintr-un material care se numeşte cristal negru.

Jona o privea din toate unghiurile.

— Şi chestia asta albă?

— Se numeşte Lacrima: mi-a dat-o un spiriduş.

Feţişoara lui Jona se lumină.

— Îi cunoşti pe spinduşi?

Nihal zâmbi.

— Fireşte.

— Şi cum sunt? Pe aici nu sunt!

— Sunt puţin mai mari decât chipul tău şi au părul de toate culorile. Şi, pe urmă, au aripi şi zboară de colo, colo. Piatra aceea albă este un semn de recunoaştere. Vasăzică sunt prietena poporului spiriduşilor. Şi mai foloseşte şi pentru a întări farmecele.

Jona rămase cu gura căscată.

— Farmece? Ştii să faci farmece?

— Nu. Adică, da, dar doar un pic... se eschivă Nihal.

— Hai! Te rog! Îmi arăţi unul?

— Acum nu, Jona. Poate când mă voi simţi mai bine...

Jona bătu din palme încântat.

Zilele de convalescenţă fură plăcute. Eleusis era o gazdă

deosebit de bună: o înconjura pe Nihal cu mii de atenţii şi făcea în aşa fel încât să nu-i lipsească nimic. Nu-i mai pusese întrebări, însă din când în când îi ocupa timpul cu taifasuri: avea o mulţime de povestiri despre viaţa ei.

Astfel, Nihal află că era foarte tânără şi că soţul ei era soldat: lupta pe Pământul Vântului şi se întorcea acasă o dată pe an, pentru o lună.

— De obicei îi dau permisia toamna, şi vine la timp ca să are câmpul. Uneori însă ne face o surpriză şi îl vedem sosind în timpul iernii, sau vara. Fireşte, în ultimul timp nu se întâmplă des... ştii, războiul merge rău.

Nihal rămase uimită.

— Şi nu ţi-e dor de el? În fine, nu te deranjează că nu-i niciodată aici?

— Sigur că-mi lipseşte. Când s-a hotărât să plece acum doi ani, am discutat îndelung, însă nu mai putea suporta nedreptăţile la care asista permanent şi era obosit să vadă mereu cum îi pleacă prietenii şi nu se mai întorc niciodată... Când sunt tristă, mă consolez gândind că luptă pentru ca într-o zi Jona să poată trăi liber. Ce viitor ar putea avea fiul nostru cu Tiranul?

Eleusis rămase pe gânduri.

— Eu sunt mândră de soţul meu.

Cuvintele acelea o impresionară pe Nihal: bărbatul lui Eleusis ştia ce face şi pentru ce luptă. Avea de apărat pe cineva, lupta pentru un scop. Se simţi meschină faţă de necunoscutul acela care, pentru fiul şi pentru soţia lui, renunţase la o viaţă liniştită.

Nihal avea mult timp ca să se gândească: intimitatea caldă şi primitoare a căsuţei aceleia o făcea să se simtă în afara lumii, îi permitea să-şi adune gândurile.

Ca prim lucru îşi propusese să nu-şi bată capul cu coşmarurile ei. Îi era greu, însă viaţa de zi cu zi împreună cu Eleusis şi cu Jona o ajuta. Nu văzuse niciodată cum trăia o familie adevărată: simplitatea gesturilor lor, ingenuitatea

sentimentelor care-i lega erau total noi pentru ea. Nici măcar atunci când locuise cu Livon nu respirase vreodată aerul acela.

Trecerea timpului era ritmată de ocupaţiile cărora li se dedica Eleusis. Să facă ordine, să facă pâine, să meargă la piaţă, să coasă stofele pe care apoi avea să le vândă. Seara femeia se aşeza cu fiul ei lângă cămin şi îi vorbea, îi povestea istorii, în felul ei îl instruia, în aşa fel încât în ziua următoare, când avea să se ducă la înţeleptul satului cu ceilalţi copii pentru a învăţa, să ştie câte ceva.

Aşa este deci o mamă bună? Nihal o privea pe Eleusis: nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea.

Trecuseră cam trei zile de la sosirea lui Nihal când Eleusis veni de la piaţă cu o pereche de cârje.

Intră triumfătoare în camera lui Nihal.

— Vezi ce am găsit? Cu astea, dacă vrei, te poţi ridica!

Nihal voi să încerce imediat noua achiziţie. Se aşeză pe pat şi luă cârjele, dar când încercă să se ridice, imediat ameţi, pe când inima-i bătea să-i sară din piept.

Eleusis se îngrijoră.

— Poate eşti încă prea slăbită.

Nihal scutură din cap.

— Nu, nu, totul e în regulă... Sprijini iar cârjele în podea, încercă iar şi, după câteva clătinări, reuşi să rămână în picioare.

Făcu câţiva paşi nesiguri. Lumina dimineţii întârziate o învăluia. Era pentru prima oară după ani de zile când punea pe ea nişte haine care să nu fi fost ţinuta ei de bătălie. Se privi: cămaşa de noapte îi ajungea până la glezne. Rămase uimită să se privească timp îndelungat.

— Ce-i Nihal?

— Nimic, nimic, doar că... Nihal se înroşi mărturisind: Este pentru prima oară când mă văd cu fustă...

Eleusis făcu ochii mari.

— Dar câţi ani ai?

— Aproape optsprezece, murmură Nihal.

— Şi nu te-ai îmbrăcat niciodată ca femeile?

— De... nu!

Nihal şi Eleusis se uitară una la alta un moment, apoi izbucniră în râs.

Fata insistă să iasă ca să ia o gură de aer.

Zapada încă acoperea din plin pământul. Alcătuia o pătură subţire şi moale. Se lăsă ajutată să-şi pună cizmele, se înfăşură în pelerina ei şi ieşi, pe când Eleusis şi Jona se uitau la ea din prag.

Merse încoace şi-ncolo, cufundând cârjele în nea, veselă, dar picioarele ei erau încă nesigure: căzu repede cu faţa în jos în zăpadă. Frigul îi şfichiui pielea, trezind-o din toropeala convalescenţei. Nihal se ridică în capul oaselor şi începu să râdă, molipsindu-l cu veselia ei şi pe Jona, care se aruncă imediat asupra ei acoperind-o cu zăpadă.

Eleusis zâmbi.

— Acum gata, voi doi! Jona, fuga în casă! Şi tu, vrei să răceşti?

Nihal privi cerul cristalin.

— Unde m-am născut eu, nu era niciodată zăpadă. E foarte frumos.

Nihal continuă să se antreneze cu cârjele toată ziua.

Eleusis o ruga să se liniştească puţin, dar ea nici nu se gândea. După atâta nemişcare, nu-i venea să creadă că poate să umble. Se simţea vie.

Reuşi să se mute în camera mare a căsuţei, astfel încât Eleusis să-şi poată relua locul şi patul. Femeia umplu cu paie un sac mare de iută, pe care îl acoperi cu cearşafuri proaspăt spălate şi două pături groase de lână şi îl aşeză în faţa sobei. Era extraordinar de comod pentru un culcuş improvizat: Nihal se simţi imediat în largul ei.

Seara, mâncă la masă cu gazdele ei şi, după cină, asistă la spectacolul pe care-l dădea Eleusis ţesând la război.

Nihal nu văzuse niciodată o maşină ca aceea. Era uriaşă,

toată de lemn: i se păru o unealtă surprinzătoare. Privi fascinată mişcările repezi şi precise cu care Eleusis trecea suveica de la un capăt la altul al rândului.

Mai târziu, Eleusis o ajută să se întindă.

— Chiar eşti o fată deosebită: nu ai purtat niciodată o fustă, nu eşti în stare să ţeşi, ai părul scurt, ştii să foloseşti spada. Ştii, mi-ar plăcea să ştiu de unde vii... aşa, de curiozitate... Femeia îndreptă spre ea un zâmbet sincer. Dar dacă n-ai chef să vorbeşti despre asta, nu-i nimic.

Nihal, aşezată pe patul improvizat, privi jeraticul din cămin care se stingea încet. I-ar fi plăcut să se mai tolănească în liniştea aceea. Pe de altă parte, femeia fusese atât de grijulie cu ea: era corect să fi ştiut pe cine primise în casa ei. Respiră adânc.

— Sunt un războinic, Eleusis. Vin din tabăra de dincolo de munţi. Bază, aşa o numim. Poate ai auzit vorbindu-se.

— Ai dezertat? întrebă Eleusis în şoaptă.

Nihal lăsă să-i scape un hohot.

— Dezertat? Cum de ţi-a venit în minte?

— De, ştii cum e... Mi-am spus că e ciudat să lase un războinic rănit să plece fără să-l îngrijească...

Pe neaşteptate, Eleusis părea uşor înspăimântată de fata aceea bizară.

— Nu am dezertat, răspunse Nihal. Maestrul meu mi-a dat o permisie şi eu am decis să plec chiar dacă nu eram pe deplin vindecată. Asta-i tot.

Eleusis se simţi încurajată.

— Atunci când l-ai găsit pe Jona, te îndreptai către familia ta!

— Nu, replică liniştită Nihal. Eu nu am o familie.

Urmă un moment de tăcere. Nihal o privi în ochi pe Eleusis. Trebuie să îi spun. Trebuie.

— Mai este ceva ce trebuie să ştii. Nihal îşi făcu curaj. Sunt... sunt un jumătate-elf.

Femeia rămase s-o fixeze un moment îndelungat, neîncrezătoare.

— Eu credeam... în fine, eram convinsă că jumătate-elfii nu există. Sau măcar, nu mai există. Se spune că sunt cu toţii... Eleusis se opri, stânjenită.

— Morţi? făcu Nihal rece. Sunt. Cu toţii, în afară de unul: eu. Poporul meu a fost exterminat de Tiran. Sunt ultimul jumătate-elf din Lumea Pământeană. De aceea vreau să plec cât mai curând cu putinţă, pentru ca destinul meu să fie numai al meu şi ca să nu-i implice şi pe alţii.

Eleusis simţi toată tristeţea lui Nihal, toată singurătatea ei. O parte din ea îi spunea s-o lase să plece, chiar curând. Dar un glas îi sugera că nu o putea abandona pe fata aceea pierdută.

— De ce nu rămâi aici o vreme? Te înzdrăveneşti cum trebuie, îl întovărăşeşti pe Jona... Te-a îndrăgit foarte mult, ştii? Şi, pe urmă, suntem departe de sat. Dacă vrei, te poţi ascunde... să nu te arăţi...

Nihal o întrerupse.

— Nu, Eleusis. Cred că săptămâna viitoare îmi voi relua călătoria.

Femeia încuviinţă deziluzionată: se obişnuise cu prezenţa lui Nihal şi îşi dădu seama că-i părea rău să plece.

— Unde te vei duce? o întrebă.

— Nu ştiu.

— Ei, oi avea un prieten, un logodnic... cineva care te aşteaptă.

— Nu-i nimeni care să mă aştepte. Voi călători şi gata.

La cuvintele acelea, Eleusis îndrăzni.

— Ei, ce naiba Nihal, vezi că am dreptate? Rămâi! Eu şi Jona suntem bucuroşi să rămâi cu noi. Şi, în plus, ai putea să-mi dai o mână de ajutor să ţes, să tai lemne... Ne vom simţi bine!

Nihal schimonosi un zâmbet.

— Mulţumesc Eleusis, dar...

Femeia îi luă mâna şi i-o strânse.

— Promite-mi că te vei gândi.

Nihal îi strânse mâna la rândul ei.

— Mă voi gândi.

A doua zi, intrând în casă, Eleusis o găsi pe Nihal aşezată lângă cămin, cu piciorul nebandajat şi cu o mână pusă pe rană. Din palma desfăcută a fetei se prefira o lumină rozalie.

— Ce faci?

În glasul ei era o notă de alarmă.

Nihal sări în sus şi luă mâna de pe rană.

— Nimic, doar îmi priveam rana... şi se reacoperi.

Dar lui Eleusis nu-i scăpase faptul că rana era simţitor vindecată.

— Eşti o vrăjitoare... murmură.

— Nu chiar. Ştiu doar câteva formule simple. Ştii, pentru un războinic poate fi util, şi atunci...

Nihal realiză răceala neaşteptată a femeii. De când Tiranul luase puterea, erau multe prejudecăţi despre vrăjitori.

Eleusis insistă să controleze rana: nu mai era nevoie de o altă cusătură. În timp ce tăia cu mână sigură firul şi-l scotea din piciorul lui Nihal se uita la ea pe sub sprâncene, nehotărâtă dacă să se îngrijoreze de această ultimă noutate. La sfârşitul operaţiei, păru să se fi înseninat. Se uită la Nihal şi îi zâmbi.

— Ştii ce-ţi trebuie acum? O baie bună, caldă! Ba chiar mă duc s-o pregătesc imediat.

O baie caldă? Nihal se spălase întotdeauna în cel mai simplu mod: o găleată de apă rece.

Eleusis începu să trebăluiască. Ieşi din casă şi se întoarse puţin mai târziu cu o căldare de aramă uriaşă, pe care o împinse în camera ei. Apoi se înfăţişă în jurul focului cu o serie de oale pline ochi cu apă.

Când fu gata totul, o trase în cameră pe Nihal.

— Hai, ce-i cu faţa aia? Vei vedea că după aceea te vei simţi o regină!

Nihal se dezbrăcă în faţa oglinzii. Încă de mică, avusese o mare curiozitate pentru oglinzi: se uita în ele şi încerca să înţeleagă dacă fetiţa aceea pe care o vedea dincolo de suprafaţa argintată va fi fost ea cu adevărat şi nu vreun spiriduş care o înşela. Se privi cu curiozitatea aceluia care se vede pentru prima oară. Observă muşchii compacţi ai picioarelor, burta plată, braţele puternice, rod al antrenamentelor cu spada şi bătăliilor. Se miră cum crescuse corpul ei atât de repede, aproape fără ca ea să ştie, transformând-o într-o femeie: avea forme frumoase şi poate un sân puţin abundent, dar bine format. Se apropie de imaginea reflectată a chipului ei. *Am ochii prea mari.* Dar îi plăcea culoarea: era intensă şi profundă. Încercă să râdă, dar în fundul privirii ei rămânea o notă de tristeţe.

Întinse un picior pentru a încerca apa: era caldă plăcut. Intră în cădiţă şi se lăsă pradă senzaţiei de căldură moale care o învăluia încet. Apoi îşi cufundă şi capul. Părul albastru îi pluti în jurul feţei. Poate asta era viaţa.

Eleusis se miră de cererea lui Nihal.

— Să-ţi împrumut o rochie? Sigur. Oricum, dacă vrei hainele tale, sunt curate...

Nihal se înroşi până în vârful urechilor.

— Doar că... mi-ar plăcea o rochie...

Eleusis îi trimise un zâmbet, entuziasmată.

— Fireşte! O rochie!

Luă din ladă una dintre cele mai bune rochii ale ei, aceea pe care o purta atunci când se ducea cu soţul ei la petrecerile din sat. Apoi o ajută pe Nihal să o îmbrace: ea singură nici măcar nu înţelegea cum se leagă şireturile pieptarului. Uniforma pe care o purtase până atunci era infinit mai simplă: îşi fixa în faţă pieptarul de piele, strângea şireturile laterale ale pantalonului şi se termina. În schimb, rochia aceea avea pieptar, căptuşeală, fustă, şorţ... părea că lucrurile care erau de îmbrăcat nu se sfârşeau niciodată.

Când se privi în oglindă, Nihal se văzu foarte ciudată. Nu

ştia dacă se plăcea ori nu.

— Ei? o întrebă satisfăcută Eleusis.

— Mi-e puţin frig la picioare. Iar, pe urmă, fusta asta e grea! Aproape nu reuşesc să mă mişc.

Eleusis izbucni în râs.

— Este numai o chestiune de obişnuinţă, Nihal! Numai o chestiune de obişnuinţă!

În ziua aceea, Nihal vru să-l distreze pe Jona.

Se aşezară pe banca din faţa casei, cu spatele sprijinit de perete, ca să se bucure de soarele palid de iarnă, şi Nihal îi arătă câteva vrăji mici pe care le învăţase când era copil. Emise câteva fulgere nevinovate colorate, aprinse o rămurică uscată cu o bătaie din degete şi, la urmă, formă un glob mic luminos. Îl ţinu puţină vreme în palmă, apoi îl dădu copilului.

— E foarte frumos! E foarte frumos! continua el să repete, înnebunit de bucurie.

Jucându-se cu Jona, Nihal simţi o nostalgie chinuitoare pentru Sennar: dacă ar fi putut să o vadă în momentul acela, îmbrăcată ca o fată, jucându-se cu un copil, poate ar fi luat-o în râs. Însă ar fi fost mulţumit. Se rugă din toată inima să se fi întors viu şi sănătos. Acum când nu era, îşi dădea seama de câtă nevoie ar fi avut de el. De cât de mult ţinea la el.

Seara, după ce Jona se duse la culcare, Nihal şi Eleusis rămaseră lângă foc: fata aşezată pe jos, să se uite la flăcări, femeia pe un balansoar, să brodeze.

Eleusis fu cea care rupse tăcerea.

— Te-ai hotărât ce să faci?

— Da, răspunse Nihal, aranjându-şi cutele fustei şi mângâind stofa moale, atât de uşoară faţă de pielea uniformei ei.

— Şi?... întrebă nerăbdătoare Eleusis.

— Rămân o vreme.

Eleusis lăsă broderia din mână, se apropie de ea şi o

strânse la piept zâmbind.

22
ADIO

Cu îngrijirile lui Eleusis şi cu descântece, Nihal se puse repede pe picioare. Vru imediat să dea o mână de ajutor: iarna se anunţa grea şi ea nu voia să fie o povară. Insistă ca femeia să-i găsească vreo îndeletnicire, dar îşi dădu seama că nu ştia să facă aproape nimic.

Eleusis hotărî să o înveţe să facă aluat pentru pâine.

— Vei face singură totul, eu doar îţi dau indicaţiile, zise şi îi puse în faţă ingredientele.

Fu un adevărat dezastru: Nihal se umplu de făină din cap până în picioare, răsturnă o carafă cu apă pe jos şi pâinica rămase grunjoasă şi necrescută. Eleusis o convinse să o pună oricum la copt. Rezultatul fu o turtă subţire, tare şi cu un gust dezgustător de drojdie, dar cele două femei se distraseră de minune. Se înţelegeau amândouă: Nihal se bucura de normalitatea care-i lipsise întotdeauna, Eleusis nu mai era singură.

Într-o zi se hotărârâ să iasă împreună cu toţii, Nihal, Eleusis şi Jona, pentru a se duce la piaţă. Nihal insistă să se acopere: luă cu împrumut un şal, îşi înfăşură capul în aşa fel încât să nu fi ieşit nici măcar o şuviţă de păr şi îl strânse pentru a încerca să ascundă urechile. Pe urmă se privi în oglindă. *Nu-i rău, Nihal. Nu-i rău.* Din acea primă zi în care se uitase în oglindă prinsese gust, şi adesea se surprindea cum trage cu ochiul: încă nu-şi dădea seama de cât de feminină putea să fie îmbrăcată astfel.

Micul grup o luă prin zăpadă. Jona era foarte entuziasmat: pentru el, ziua de piaţă era o sărbătoare, chiar dacă de când era război schimburile se reduseseră simţitor.

— Când eram o fetiţă, povesti Eleusis, frontul era încă

departe şi târgul era foarte frumos; veneau negustori de pe alte meleaguri, aerul satului se umplea de aroma mirodeniilor şi chiar şi pe timp de iarnă erau o infinitate de mărfuri diferite: stofe, fructe, legume, animale mici în colivie... îmi pare rău că trebuie să-l vezi acum... Femeia suspină.

Nihal nu răspunse. Era încordată şi înainta cu capul plecat.

— Ei, ce ţi se întâmplă? întrebă prietena ei.

— Nimic, nimic. Poate era mai bine dacă rămâneam acasă...

Eleusis o încurajă:

— Stai liniştită şi vezi de te distrează. Nimeni nu te va băga în seamă.

Merseră puţin în linişte şi numai după o bună bucată de drum Nihal auzi un hohot înăbuşit în spatele ei. Se întoarse şi Eleusis deveni imediat serioasă, dar pe buzele ei roşii rămase o umbră de amuzament. Nihal se uită la ea cu un aer întrebător.

— Scuză-mă. Doar că... mergi chiar ca un bărbat!

Nihal se opri.

— Cum adică?

— De, ce mai, mergi în pas de marş...

Nihal se bosumflă.

— Toţi merg aşa în armată.

— Fireşte. Nu era o critică. Doar că e caraghios.

Puţin mai târziu, Nihal se lăsă depăşită şi sfârşi prin a rămâne în coada micii caravane. Se apucă să observe cu atenţie mişcările lui Eleusis. Nu vedea nimic diferit faţă de modul ei de a merge. Aşa mergea o femeie?

— Eleusis. Aşteaptă, explică-mi. De ce e caraghios?

— De, pentru că tu înaintezi hotărâtă, cu paşi mari. Şi, pe urmă, nu te unduieşti nici măcar un pic! Nu ţi-a spus mama ta că le place băieţilor? glumi Eleusis.

Nihal se întunecă.

— Nu mi-am cunoscut mama niciodată. M-a crescut un

făurar de arme. Eleusis se consideră o proastă şi începu iar să meargă.

Când ajunseră în sat, Nihal intră în criză.

Era plin de lume, i se învârtea capul. I se păru că se întorsese pe vremea Salazarului, când în turn domnea învălmăşeala şi peste tot răsunau glasuri, zbierete, hohote de râs. Nostalgia o luă pe nepregătite. În mulţimea aceea anonimă i se părea că recunoaşte chipurile cunoscute din oraşul ei: vecinii, băieţii cu care se juca pe când era mică, proprietarii băcăniilor. Aproape i se păru că-l zăreşte pe Sennar, cu tunica fluturând şi fără zgârietură pe obraz. Închise ochii, răvăşită.

— De ce nu faceţi o plimbare în timp ce eu vând stofa? Ne întâlnim peste o oră la taraba mea: este în fundul străzii, zise Eleusis, şi îi dădu câteva monede, în caz că ar fi vrut să cumpere ceva.

— Ah, Nihal... ţine-l lângă tine pe Jona!

Nihal ascultă strângându-i convulsiv mâna. Copilul începu s-o tragă de un braţ cu o privire plină de speranţă.

— Hai, mergem să cumpărăm ceva dulce? Da? Mergem?

Nihal era nehotărâtă.

— Nu ştiu... ce va gândi mama ta?

— În general, îmi cumpără ceva dulce întotdeauna, zise el cu aer şmecher.

Ce era rău, chiar dacă minţea? Nihal se hotărî să-i facă pe plac.

Se duseră la o bătrână care vindea nişte biscuiţi şi câteva mere glasate. Fu bucuroasă să aibă clienţi şi le întinse cu recunoştinţă pacheţelul cu dulciuri.

Nihal privi în jurul ei: şi celelalte tarabe aveau marfă puţină. Lumea aceea se străduia să trăiască normal, se îmbrăca bine pentru a se duce la piaţă, se plimba, se oprea să se tocmească. Dar sărăcia începuse să se infiltreze şi în satul acela de la poalele munţilor. Războiul ajungea şi

acolo.

Pe neaşteptate, un val de glasuri îi răsună în urechi. *Locul tău nu este aici. Ia din nou spada în mână! Răzbună-ne!*

Nihal se opri, scutură din cap, închise ochii pentru a alunga acele gânduri. Când îi redeschise, Jona se uita la ea îngrijorat.

— Ţi-e rău?

Avea în mână un măr glasat şi zahărul începea să-i năclăiască degetele.

— Nu, totul e în regulă. O ameţeală, nimic altceva.

Jona îi întinse pachetul.

— Poate ţi-e foame. Hai, ia un biscuit.

Erau dulciuri simple, dar lui Nihal îi plăcu gustul lor de casă.

Ea şi Jona se învârtiră printre tarabe, oprindu-se să se uite la peştii de râu care se mai zbăteau încă în găleţi, la nişte mere mari care făceau cu ochiul dintr-un coş de răchită, la culorile ţesăturilor care atârnau de rama unei perdele.

Nihal descoperi cât de frumoasă era lumea filtrată de ochii acelui copil: totul era nou, totul era o descoperire. Jona era isteţ, privea fiecare lucru cu entuziasm şi pălăvrăgea fără să se oprească niciodată.

După ce traversaseră în lung şi în lat piaţa, se opriră lângă un gărduleţ. Era pentru prima oară când Nihal înfrunta o plimbare lungă fără cârje: avea nevoie de o pauză. Dădură deoparte zăpada care îl acoperea, se aşezară şi împărţiră ultimul biscuit rămas.

— Este adevărat că eşti un soldat? întrebă Jona pe nepregătite.

Pentru Nihal fu ca şi cum ar fi primit o palmă: se obişnuise cu ideea că nimeni nu ştia cine era.

— Da, răspunse cu indiferenţă.

Jona o privi cu admiraţie.

— Şi tatăl meu este un soldat: ştiai? Mama mi-a spus că

nu trebuia să-ţi pun întrebări căci altfel te întristai, dar eu am văzut spada şi atunci am înţeles!

Nihal continuă să mestece prefăcându-se indiferentă.

Jona continuă, inimos.

— Ai ucis mulţi duşmani?

— Câţiva.

— Şi famminii? Sunt într-adevăr atât de urâţi pe cât se spune?

— Chiar mai rău, o tăie scurt Nihal.

Jona făcu o pauză înainte de a o lua de la capăt.

— Ascultă, Nihal...

— Spune-mi, Jona.

— Dar într-o zi, când te vei simţi mai bine, mă înveţi să mă duelez?

Nihal nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Să te duelezi? Nu cred că ar fi o idee bună, ştii? Războiul este un lucru rău. Mult mai bună e pacea.

— Doar că mie mi-ar plăcea foarte mult să fiu ca tatăl meu. Dacă eu învăţ să fiu războinic, mă pot duce la el, astfel terminăm războiul repede şi el se poate întoarce acasă la mama.

Discursul era ireproşabil.

— Vei vedea că războiul se va termina repede. Între timp, tu vei fi un băiat bun şi o vei alina pe mama ta când e tristă.

Jona nu era convins.

— Da, însă... hai, o dată ne jucăm că facem o luptă? Numai o singură dată! ceru el implorator.

— Şi aşa tu ai vrea să te lupţi cu mine? zise Nihal, pregătind pe ascuns un bulgăre de zăpadă.

— Da!

— Chiar eşti sigur?

— Da! urlă Jona din ce în ce mai entuziasmat.

— Apără-te, atunci!

Nihal sări de pe gărduleţ şi aruncă bulgărele de zăpadă în copilul care se porni la luptă cu entuziasm.

Se alergară pe uliţe râzând şi aruncându-şi bulgări de zăpadă până când fură epuizaţi. Nihal îşi recuperase buna dispoziţie. Se simţi lipsită de griji ca atunci când era o fetiţă. Ar fi vrut să trăiască aşa pentru totdeauna.

Taraba lui Eleusis expunea stofele pe care femeia le ţesea în casă, ouăle găinilor ei şi puţină verdeaţă din grădină. Iarna, şi fără soţul ei care să o ajute, nu reuşea să producă mai mult de atât. Ea şi Jona trăiau din asta şi din ceea ce primea pentru munca ei de vindecătoare.

Nihal se aşează alături de ea şi se apucă să se uite la lumea care trecea. Erau numai oameni, despre alte rase nici urmă. Fugarii trăiau cu toţii în centre mari, unde posibilitatea de a găsi ceva de lucu sau ceva de mâncare era mai mare.

— Oraşele, alea chiar că sunt bogate! explică Eleusis. Lumea care are mulţi bani trăieşte acolo: nobili, războinici care au achiziţionat bucăţi mari de pământ datorită războiului. Ceilalţi stau la ţară. Mulţi dintre ţăranii pe care-i vezi nu au nici măcar pământul pe care îl lucrează, îl cultivă pentru alţii. Nu este multă dreptate pe Pământul acesta.

Dintr-odată, un soldat se opri tocmai la taraba lor.

Nihal se acoperi pe cât putu cu gluga: era unul de la bază, care lupta în primele rânduri. După cât se vedea, Eleusis îl cunoştea bine, pentru că începură să flecărească.

Cavalerul însă se uita la Nihal cu oarecare insistenţă. Îi zâmbi.

— Salut. Greşesc ori ne-am văzut deja pe undeva?

Nihal lăsă ochii în jos şi scutură din cap. Inima-i bătea în piept. Îşi dădu seama că-i era frică de soldatul acela. Îi era teamă că însăşi prezenţa lui putea rupe farmecul acelor zile.

— Nu cred. Este o rudă de-a mea, minţi Eleusis. A venit să mă viziteze din Makrat.

Soldatul nu-şi lua ochii de la Nihal.

— O rudă foarte graţioasă... Cum te cheamă?

— Lada, murmură fata zicând primul nume care-i venise în minte, şi în timp ce-l pronunţa îşi aminti că îl auzise de la un bătrân care se învârtea prin Salazar cu câteva zile înainte de invazie.

— Lada. Foarte frumos nume! Şi cum ţi se pare aici în...

Eleusis fu cea care întrerupse tentativa aceea de conversaţie.

— Lada, te rog, te duci să-l cauţi pe Jona?

Nihal încuviinţă şi se ridică repede. O clipă mai târziu era departe.

În seara aceea se întoarseră acasă cu ceva bani în plus în buzunare.

În faţa acelui mărunţiş, Nihal se simţi o intrusă. Cu puţin înainte de a se culca, o privi cu seriozitate pe Eleusis.

— Eşti sigură că pot rămâne?

Femeia o fixă mirată.

— Fireşte! De ce?

— Păi de, sunt o gură în plus de hrănit, voi nu aveţi mulţi bani...

Eleusis zâmbi.

— Nu te speria: voi găsi modalitatea de a te pune la treabă! Acum dormi şi termină cu gândurile astea fără sens.

Nihal se culcă liniştită.

În noaptea aceea, singură în pat, se gândi la tot ce se întâmplase în acele câteva zile. începea să-i placă să se îmbrace cu haine femeieşti, să se mişte printre oameni fără ca spada să-i însoţească paşii. Se simţea renăscută: poate era într-adevăr o Lada renăscută, o fată normală care ducea o viaţă normală.

Nihal nu mai trăise într-un loc atât de paşnic. Înţelese ce era o familie adevărată şi ajunse să se gândească că era mult mai bine decât ce avusese ea cu Livon. Ea şi Moşul nu erau o familie: erau doi disperaţi pe care viaţa îi pusese alături pentru a se suporta pe rând. Ţineau unul la altul,

însă el nu ştiuse să-i dea ceea ce Eleusis îi dăruia fiului ei. În viaţa ei nu fusese linişte niciodată, ori simţământul de apărare pe care îl percepea între acei patru pereţi. Se minuna cum de nu-şi dăduse seama mai înainte. Dar acum putea repara, îşi putea relua ceea ce-i fusese luat: a sta acolo însemna să aibă o a doua posibilitate.

Înainte de a adormi îşi făcu iluzii să rămână pentru totdeauna în căsuţa aceea galbenă.

Sprijinită de perete, spada ei începea să se umple de praf.

Dimineaţa, ajuta în casă: era neîndemânatică la treburile domestice, dar era animată de o dorinţă debordantă de a învăţa. O urmărea pas cu pas pe Eleusis în timp ce trebăluia şi încerca să-i fie utilă.

Învăţă să gătească. Deşi avusese tentativa dezastruoasă cu pâinea, descoperi că-i plăcea. Nu numai, dar avea talent: se lăsa dusă de instinct şi felurile ei de mâncare erau gustoase.

Dar mai ales se ocupa de grădină. Anii de antrenament cu spada o făcuseră să fie puternică şi îi plăcea să-şi pună puterea în slujba acelui petic de pământ care le dădea hrană.

Seara, Jona povestea istoriile pe care le învăţase de la înţelept şi incursiunile pe care le făcuse cu prietenii lui. Nihal asculta fără să se gândească la nimic.

Nu-i mai lipsea Livon, pe Soana o arhivase într-un colţ îndepărtat al minţii ei, până şi chipul lui Fen era acum o imagine neclară. Dar nu-i putea uita pe toţi. Sennar continua să fie o amintire vie, prezentă, care-i strângea inima. Încerca să-l alunge şi pe el din gândurile ei, dar în fundul sufletului simţea că mai devreme sau mai târziu va trebui să-şi facă socotelile cu ea însăşi.

Iarna era grea şi lemnele începeau să se împuţineze. Trebuia mers să taie altele, şi Eleusis se gândi să-i ceară lui Nihal să se ocupe.

— Nu prea ştiu să folosesc securea, se scuză. De obicei, se ocupă soţul meu...

Fata acceptă cu plăcere.

— Nu-ţi face probleme, o fac cu drag. Ba mai mult, îl iau cu mine şi pe Jona, astfel facem o plimbare în pădure.

Nihal şi Jona se duceau adesea în pădure să se joace, să-şi istorisească poveşti, ori pur şi simplu să se plimbe. Jona o privea cu ochi visători. Pentru el, o femeie care era soldat însemna maximum: femeile îi dădeau o stare de agitaţie, cu toate fasoanele lor şi cu felul lor de a fi preţios, dar ea era diferită. Ea se distra să se arunce în zăpadă, nu obosea niciodată să-l asculte şi era puternică precum un bărbat. Jona o înfăţişa prietenilor lui cu mândrie, prezentând-o ca pe un soldat.

În Jona, Nihal se vedea pe sine când era copil. Tovărăşia lui o însenina: iubea felul nevinovat în care se uita la lucruri, îi plăcea să se joace cu el sau să-l distreze cu câte o mică vrăjitorie. De vreo două ori, acceptă chiar să se bată cu o spadă de lemn, dar atunci când el îi cerea să-i povestească vreo întâmplare din război, amâna spunând că nu-şi aminteşte.

În dimineaţa aceea se înfofoliră bine şi se îndreptară spre pădure. Mergeau fredonând o melodie pe care Nihal o învăţase de la Jona, în timp ce securea atârna din mâna jumătate-elfului trasând pe zăpadă o dâră lungă sinuoasă.

Când ajunseră în luminişul mic în care se întâlniseră pentru prima oară, Nihal văzu un copăcel frumos uscat, perfect pentru vatră.

— Jona, îndepărtează-te. Cred că s-a sfârşit căutarea noastră.

Strânse în pumn securea, simţind un fel de cutremurare. Privi lama ca şi cum nu ar fi văzut niciodată una.

— Ce ai? întrebă Jona.

Nu îi scăpase aerul gânditor al lui Nihal.

Fata tresări.

— Mi-am adus aminte de vremea în care luptam cu asta.

Jona nu pierdu ocazia şi începu să ţopăie în jurul ei.

— Arată-mi cum făceai, hai! Arată-mi!

Securea era acolo, părea s-o fi chemat. *Da, de ce să nu-i fac pe plac?* Luă zdravăn în mână securea. Apoi memoria corpului o făcu să se mişte.

Nihal începu să o răsucească din ce în ce mai repede, apoi începu să taie aerul cu mişcări rapide şi precise. Lama se învârtea şi ea îşi amintea orice exerciţiu, fiecare zi în parte de la Academie, fiecare oră de antrenament. Se miră că-i era dor: nu se simţise bine în edificiul acela, fusese singură, cu excepţia tovărăşiei lui Buruiană şi a lui Laius, şi totuşi regreta lecţiile, spada, sudoarea. Regreta bătălia, corpul ei care se mişca agil, lama neagră care strălucea în soare... senzaţia de a fi în sfârşit ea însăşi... redescoperirea rădăcinilor ei în luptă şi... *Nu!*

Dădu drumul securii dintr-odată.

Nu, tu vrei războiul, nu bătălia! Serile din faţa focului, viaţa cu Eleusis şi cu Jona, rochia graţioasă pe care o îmbraci... acela trebuie să fie viitorul tău!

Jona o văzu pe Nihal cum se întunecă şi zâmbetul îi muri pe buze.

— Eşti supărată? o întrebă ezitând.

— Nu-i nimic, răspunse Nihal încă tulburată, amintiri urâte. Să ne grăbim ori se face târziu, şi, fără să mai adauge altceva, începu să doboare copacul cu lovituri scurte şi hotărâte.

Drumul către casă îl făcu în linişte.

Jona se uita la ea cu coada ochiului.

— E vina mea, nu-i aşa?

— Ce anume, Jona? răspunse rece Nihal.

N-avea chef să vorbească, însă pe urmă îl văzu pe copil cu ochii plini de lacrimi.

— Că te-ai întristat...

Nihal se opri, îi zâmbi. Apoi se aplecă deasupra lui şi îl sărută pe obraz.

— Nu, micuţule. Nu sunt tristă. Deloc. Şi acum hai, să mergem acasă să luăm o gustare bună! răspunse dându-i cu drag o scatoalcă.

Jona începu iar să ţopăie pe potecă, înseninat, însă Nihal ştia că spusese o minciună.

Eleusis îi făcu propunerea într-o după-amiază: erau aşezate la masă şi Jona era afară la joacă. Femeia lăsă şorţul pe care-l cârpea şi se uită la Nihal.

— Ascultă, tu eşti o vrăjitoare, corect?

— De ce mă întrebi? răspunse Nihal bănuitoare.

— M-am gândit că ai putea veni cu mine să fii vindecătoare. Să mă ajuţi cu descântecele tale, în fine...

Nihal era sceptică. Numai ideea de a se arăta prin împrejurimi o agita.

— Nu ştiu...

— Vom spune că vii de pe un alt Pământ, din cine ştie ce loc îndepărtat, şi că ai fugit din cauza războiului. Putem spune că eşti fiica unei nimfe! Aici nimeni nu ştie nici măcar cum sunt nimfele. Şi, în plus, nu te poţi ascunde pentru totdeauna, Nihal.

Eleusis dorea ca fata să prindă rădăcini. Şi dacă începea să se simtă folositoare, poate că nu va pleca.

Prima lor misiune împreună o primiră într-o seară în care ningea din greu. Un copil din sat căzuse de pe o scară lovindu-se la cap şi nu-şi mai recăpătase cunoştinţa. Eleusis şi Nihal înfruntară drumul în întunericul nopţii: frigul intra în oase.

Ajunse la casa cu pricina, intrară în vârful picioarelor. Pe un pat zăcea un băieţel palid ca un mort, cu o pată mare pe fruntea de pe care, printr-un bandaj improvizat, încă mai curgea sânge. Lui Nihal imaginea aceea îi readuse în minte războiul, dar se strădui să gonească amintirile.

— Sunt eu, Mira. Nu plânge, sunt aici pentru fiul tău, zise şoptind Eleusis.

Trebuiră s-o ia de umeri cu blândeţe pe femeie pentru a o îndepărta de pat. În cameră mai era şi un bărbat în spatele căruia se ascundea temătoare o fetiţă blondă. Lui i se adresă Eleusis.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

În timp ce omul povestea cu voce agitată ce se întâmplase, Nihal privea în jurul ei. Se simţea nelalocul ei: nu era o preoteasă, nu era în stare să spună ce avea copilul acela. Până atunci se îngrijise numai pe ea însăşi, şi asta cu descântece foarte blânde. Şi fetiţa nu-şi lua nici ea ochii de la ea.

— Nu vă fie teamă, nu cred să fie grav, făcu Eleusis încurajatoare, apoi se apropie de băiat făcându-i semn lui Nihal să înainteze.

Femeia îi scoase bandajul şi începu să examineze rana. Ochii ei erau experţi, atenţi, şi treceau peste trupul băieţelului oprindu-se asupra fiecărui amănunt.

— Pentru moment, aş vrea ca tu să faci ceva numai pentru tăietură, îi spuse lui Nihal. Mă ocup eu să-l aduc în simţiri. Are puţină febră, dar nu ar trebui să fie o problemă.

Nihal încuviinţă. Îşi suflecă mânecile rochiei, se aşeză pe pat şi-şi împreună mâinile. Simţea privirile celor prezenţi aţintite asupra ei ca nişte ace. Încercă totuşi să se concentreze, apoi puse mâinile pe rană. Nu era adâncă, nu i-ar fi trebuit mult să o inchidă.

Mama începu să se agite.

— Cine este femeia pe care ai adus-o cu tine?

— O prietenă de-a mea. A venit să mă vadă de pe Pământul Apei şi stă o vreme la mine.

— Ce-i face lui Doran al meu?

— Nu-ţi face griji, ştie ce face. Este ajutoarea mea.

Dar imediat ce Nihal începu să rostească descântecul şi mâinile ei fură înconjurate de o aură albăstrie, femeia începu să urle:

— O vrăjitoare! Mi-ai adus o vrăjitoare în casă! Şi o împinse cu violenţă de pe pat.

Nihal căzu jos. O şuviţă de păr alunecă din şalul care-i ţinea loc de turban.

Fetiţa o arătă cu degetul.

— Uite, mamă! Are părul albastru!

Femeia o ţintui cu ură pe Nihal.

— Luaţi-o de lângă fiul meu! strigă.

Eleusis se apropie de ea.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, zise pe un ton potolit. Este o prietenă. O cunosc de multă vreme. E foarte pricepută.

Dar Mira continua să repete.

— E o vrăjitoare! E o vrăjitoare!

Nihal se retrăsese într-un colţ: era ca la Academie. Îşi amintea privirile acelea ostile, neîncrederea aceea prost ascunsă.

Eleusis nu se lăsă. Ridică glasul.

— Pentru a-l salva pe fiul tău este nevoie şi de ea. Sunt ani de zile de când îngrijesc lumea din sat. V-am îngrijit pe voi toţi. De ce nu vrei să ai încredere acum?

— Nu vreau vrăjitoare în casa asta!

— Cum vrei, Mira. Hai să mergem, Nihal... zise Eleusis îndreptându-se spre uşă.

— Aşteaptă!

Femeia se ridică neîncrezătoare de pe patul fiului şi o fixă pe Nihal în ochi.

— Roagă-te să nu i se întâmple nimic rău. Sau ai terminat cu viaţa.

Când băieţelul îşi reveni, Mira îl îmbrăţişă plângând.

Eleusis fu plătită cu câteva monede şi cu un săculeţ de făină.

Lui Nihal nu-i fu adresat nici măcar un singur cuvânt.

Se duse vestea în sat. Mira vorbi cu prietenele ei şi vestea trecu din gură în gură.

— A sosit o vrăjitoare...

— Are părul albastru...

— A vrăjit-o pe biata Eleusis!

— Ce tot spui!

— Nu vezi că o ia tot timpul după ea?

— Poate e un spion al Tiranului...

— Eu i-am spus fiului meu că, dacă-l văd cu Jona, îl bat de-l rup!

Nihal înţelesese imediat cum s-ar fi terminat. Anul petrecut la Academie o învăţase că teama poate săpa adânc în sufletele oamenilor.

— E mai bine să nu vin cu tine. Oamenilor le e teamă de mine, Eleusis, spusese abia ieşită din casa Mirei.

— Nu, e doar pentru că nu te văzuseră niciodată! Nu te descuraja, se vor obişnui...

Dar neîncrederea înflori şi a doua oară, când îngriji o femeie care se tăiase cu un cuţit, şi chiar a treia şi ultima, când salvară o nou-născută de febră. De atunci, Eleusis nu mai fu chemată să vindece în satul ei. Pentru a găsi de lucru trebui să se deplaseze de una singură în satele vecine.

La început, Nihal îşi impuse să nu bage în seamă: o însoţea pe Eleusis la piaţă, se arăta împreună cu Jona, dar oriunde s-ar fi dus percepea privirile ostile ale locuitorilor satului.

Curând, privirilor le urmară cuvintele. Fraze prieteneşti, sfaturi care-i erau date lui Eleusis de către cine o cunoştea. Când nu era Nihal, se apropiau de ea, o întrebau cine era străina.

Eleusis nu mai contenea cu laudele pentru jumătate-elf. Povestind cu cât curaj îi salvase fiul de lupi, cât era de pricepută cu magia, ce persoană adorabilă era.

Însă celelalte femei nu se lăsau:

— Gândeşte-te, Eleusis. Ţi-ai adus în casă pe una pe care nici măcar nu o cunoşti! Ce ştii despre ea? Are părul albastru, e o vrăjitoare, lucrează cu magia, şi fiecare o spunea pe a ei, povestind episoade auzite de la alţii sau pur şi simplu inventate despre vrăjitoare rele care intrau prin înşelăciune în casele oamenilor de treabă pentru a le răpi

copiii.

Eleusis asculta plină de furie şi câteodată, chiar dacă nu ar fi admis nicicând, îşi făcea loc bănuiala. Chiar nu ştia nimic despre fata aceea şi fusese nesăbuită s-o primească aşa, fără o întrebare. Dar amintirea lui Nihal rănită, la picioarele calului ei, ştergea orice ezitare. Ar fi apărat-o pe noua ei prietenă cu orice preţ, pentru că avea o nevoie disperată de ea.

Nihal încercă să-şi continue viaţa, dar farmecul începuse să se destrame.

Simţea un fel de nelinişte, ca o durere slabă care încerca să iasă la lumină din zonele cele mai profunde ale sufletului ei. Se întreba când începuse: poate în momentul în care luase în mână securea, poate când simţise privirile pline de ură ale celor pe care se dusese să îi ajute. Nu ştia. Simţea însă o chemare îndepărtată, care o ademenea şi o înspăimânta în acelaşi timp.

Într-o zi, îi căzură ochii pe spada sprijinită de perete. Teaca era acoperită de un strat gros de praf. O clipă mai târziu o scosese din teacă: şi-o trecu dintr-o mână într-alta, se uită la garda lucrată. Mai putea încă distinge loviturile de ciocan ale lui Livon, dăltuirile pe care uneltele lui le trasaseră pe ea. O observă îndelung. Apoi ieşi din casă şi ajunse în grânar. O aşeză într-un colţişor, astfel încât să nu trebuiască să o vadă în fiecare zi.

Într-o dimineaţă de sfârşit de iarnă se duse singură la piaţă. Nu era pentru prima oară: Nihal înţelesese că Eleusis voia ca ea să devină puţin mai independentă. În ziua aceea era bine dispusă. Era soare şi aerul rece îi întărea frumuseţea. Se hotărî să se ducă până la un sat vecin, unde nu o cunoşteau: acolo putea să se piardă prin mulţimea anonimă şi să fie una dintre multe altele.

Se distră să se uite pe la tarabe, cumpără dulciuri pentru Jona şi chiar o batistă pentru ea. Avea acum o colecţie.

Începuse să-i crească iar părul, moale şi strălucitor aşa cum era înainte de a-l tăia.

Se distră să se plimbe prin piaţă, să asculte pălăvrăgelile cumetrelor. Oamenii bârfeau, vorbeau despre război, despre cine era departe, despre cine murise despre cum trecea iarna, despre recoltă, despre copii. Însă subiectul zilei erau mercenarii care fugiseră din trupele regulate ale armatei de pe Pământurile Libere, care, după ce dezertaseră, se dedau jafurilor. Auzind vestea, Nihal se simţi fremătând, dar îşi impuse să fie calmă. *Nu te priveşte, Nihal. Întoarce-te acasă.*

Pe drumul de întoarcere vru să treacă prin pădure. Traseul acela lungea puţin drumul, dar mersul printre copaci era o plăcere la care nu putea renunţa.

Apoi văzu urmele. Veneau din desişul pădurii şi se pierdeau de-a lungul drumului ce ducea spre sat. Urme de cai.

Nihal se aplecă şi le privi cu atenţie: trecuseră de curând.

Simţi un zvâcnet în inimă. Grăbi pasul, repede, din ce în ce mai repede, până alergă. Se împiedică şi căzu în zăpadă: fusta o încurca. Se ridică brusc şi îşi reluă alergarea. *Mai întâi să ia spada. Spada este în grânar. Chiar dacă nu e nimeni, şi cu siguranţă nu e nimeni, mai întâi de toate să iau spada.* Îi era frică, foarte frică, şi cu toate acestea era perfect lucidă.

Când ajunse în apropierea casei, inima i se opri o secundă: doi cai stăteau în bătătură, adulmecând terenul. Îşi încordă auzul, dar simţi numai sângele care-i bătea în tâmple.

Înconjură casa în linişte, ascunzându-se pentru a nu fi văzută, şi se urcă în grânar.

Scoase sabia din teacă şi i se păru că mâna îi era tot una cu garda... că ea şi arma ei formau o singură entitate.

Apoi un urlet, urmat de câteva râsete, îi făcu pielea de găină.

Când dădu buzna în casă, un om era peste Eleusis, care încerca să scape de el cu disperare, în timp ce Jona era ţinut de un alt individ.

Cel care o imobiliza pe Eleusis se întoarse.

— O, văd că sunt oaspeţi. De, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine! zise el râzând, şi o eliberă pe Eleusis aruncând-o într-un colţ. Dar ce fetiţă frumoasă! Văd că-ţi plac spadele... Vino să te joci cu noi, vino!

Nihal se năpusti cu o săritură şi îl doborî cu o singură lovitură. Omul căzu jos fără niciun vaiet. Din beregata lui ţâşni un şuvoi de sânge negru. Eleusis urlă din rărunchi.

Celălalt se năpusti ca o furie înşfăcând spada şi începu încăierarea.

Corpul lui Nihal îşi regăsi într-o clipă toată agilitatea şi prezenţa de spirit: se mişca repede, se ferea şi para cu precizie. Inima fetei cânta de bucurie. După atâta rătăcire, lui Nihal i se păru că se regăseşte: era iarăşi ea însăşi.

După un prim atac, omul se îndepărtă, făcând spume de furie.

Nihal îşi şterse sudoarea şi rânji:

— Asta-i tot ce ştii să faci, bastardule?

Apoi se aruncă iar în atac, rănindu-l adânc pe om la un braţ. O clipă mai târziu îl dezarmase.

Mercenarul căzu în genunchi, cu arma lui Nihal la gât.

— Nu-mi face rău, te implor, iartă-mă...

Nihal îl privi cu dispreţ.

— Adună animalul ăla de tovarăş al tău şi du-te: nu-mi mânjesc ascuţişul săbiei pentru un ticălos.

Omul ascultă în cea mai mare grabă: ridică trupul tovarăşului şi se îndreptă către uşă, dar Nihal îl opri zicându-i:

— Şi aminteşte-ţi: dacă mai îndrăzneşti să pui piciorul în satul acesta, jur că te fac bucăţi.

— Nu, nu, mulţumesc... răspunse omul plângând înainte de a dispărea.

Nihal rămase nemişcată în centrul camerei.

Luptase iar. Luase iar spada în mână. Îşi simţea arma palpitându-i în mână, invitând-o să-şi reia împreună drumul întrerupt, să lupte din nou. Era fericită, absurd de fericită.

Eleusis, ghemuită lângă un perete, îl strângea pe Jona la piept.

— S-a terminat totul, zise Nihal apropiindu-se, dar femeia se retrase cu un urlet.

Îi e frică de mine. Această conştientizare o fulgeră pe Nihal. Eleusis, de care se agăţase ca de o ancoră de salvare, se temea de ea. Spada-i căzu din mână.

Eleusis se ridică, veni spre ea, încercă să o îmbrăţişeze.

— Iartă-mă, nu voiam... dar de data asta Nihal fu cea care se retrase. Dădu un pas înapoi, văzu spada la pământ, cu lama roşie de sânge.

O luă la goană.

În penumbra grânarului răsuna un gâlgâit ritmic, precis. Poate era zăpada care se topea încet. Pe de altă parte, era soare.

Nihal îşi băgase capul între genunchi: de câte ori făcuse aşa în viaţa ei? Aproape că voi să le numere.

Eleusis răsări de la scări.

— Bine că eşti aici!

Tăcere.

— Iartă-mă, Nihal. A... a fost mai presus de mine. Îţi port infinită recunoştinţă pentru că m-ai salvat, infinită... Doar că tot sângele acela, omul acela doborât la pământ, şi tu care păreai altcineva... Spune ceva, te rog.

Nihal ridică privirile şi se uită la ea fără să spună nimic.

— Îţi face rău să ţii totul în tine. Spune-mi ce gândeşti.

— Nu ştiu ce gândesc.

— Vrei să plec?

Nihal îşi trecu o mână pe faţă.

— Da.

Ochii lui Eleusis se umplură de lacrimi.

— Bine. Cum vrei tu.

Nihal deschise ochii şi văzu lumina filtrându-se prin fisura dintre genunchii ei. Fusese de ajuns să ia din nou sabia în mână pentru ca totul să se schimbe.

Pe neaşteptate, splendidele culori ale acelor luni petrecute cu Jona şi cu Eleusis se dizolvaseră. Da, fusese frumos, dar fata aceea timidă pe care o descoperise în oglindă nu era ea.

Nu fusese viaţa ei ceea ce trăise în ultimele luni. Ea era jumătate-elful cu spada, cea care luptă mereu în prima linie, cea care se aruncă în bătălie.

Ce trebuie să fac? Nihal începu să-şi bată ritmic capul de genunchi. *Ce trebuie să fac?*

Intră iar în casă la ora cinei. Se aşeză la masă fără un cuvânt şi începu să mănânce.

Eleusis se uită la ea o vreme, fără a şti cum să se poarte.

Jona tăcea, căutând cu ochii privirea mamei sale.

Când termină, Nihal lăsă lingura şi dădu să se ridice.

Atunci Eleusis începu să urle.

— Ce naiba, vrei să isprăveşti cu tăcerea asta? Măcar fă-mă să înţeleg ce-ţi trece prin minte!

Jona tresări.

Nihal se uită la ea cu ură.

— N-ai avut niciodată nevoie de un moment de pauză, Eleusis? Nu te-a bătut gândul unei îndoieli, de? Spune-mi! Tu ai avut vreodată nevoie să te gândeşti?

Femeia se înroşi toată şi se ridică brusc de pe scaun.

— Eu... orice am făcut, nu merit tratamentul acesta!

— De ce nu poţi face un efort să înţelegi? Şi Nihal ridicase glasul. Crezi că lumea se învârteşte în jurul tău? Nu ai făcut nimic şi eu nu sunt supărată pe tine. Altele sunt problemele mele, şi nu ajută să vorbesc despre ele. Stai în casa asta, învăluită-n puf! Ce vrei să ştii despre ce-mi trece prin cap, despre ce se întâmplă în lume, despre ce se întâmplă în război?

— Fireşte! zbieră Eleusis. Ce ştiu eu, ţărancă proastă căreia nu merită să-i povesteşti nimic? Cât despre puful din casa mea, nu mi se pare să-ţi fi displăcut, luându-mă după cum te-ai acomodat!

Nihal luă pelerina şi ieşi. În noaptea aceea dormi în grânar.

Câteva zile fu ca şi cum timpul ar fi stat pe loc. Căsuţa galbenă părea închisă într-un glob de sticlă şi orele se scurgeau într-o linişte nefirească. Toţi erau în aşteptarea a ceva.

Jona – să înţeleagă de ce totul părea diferit.

Eleusis – să descopere ce efect avuseseră cuvintele ei asupra prietenei.

Nihal – să aştepte un răspuns. Nu asta făcuse mereu în viaţă? Cine era? De ce supravieţuise? Care era misiunea ei pe lumea aceea? Se întreba dintotdeauna. Cine ştie dacă într-adevăr exista un răspuns.

Cina se terminase de ceva vreme: Jona era în pat şi respiraţia lui regulată ritma liniştea din casă.

Nihal era afară. Eleusis îi zărea de la fereastră spatele ghemuit.

Femeia ieşi în gerul serii. Fata se îmbrăcase iar cu lucrurile ei de bătălie. Avea spada în mână. Pe zăpadă se vedeau şuviţe albastre.

— Nu te hotărâseşi să-ţi laşi părul să crească? întrebă Eleusis.

Nihal coborî spada şi o privi pe femeie.

— Odinioară aveam părul foarte lung, ştii? L-am tăiat în noaptea dinaintea primei mele bătălii.

Eleusis nu vru să înţeleagă.

— Ce vrei să spui? Ce legătură are povestea asta?

Nihal îi zâmbi duios.

— Ştii, Eleusis. Nu mai pot rămâne aici. Trebuie să mă întorc la viaţa mea.

Femeia încercă să-şi oprească lacrimile cu furia. Ridică

glasul.

— De ce? Nu ţi-e bine aici? Poate din cauza lumii din sat? Se vor obişnui cu tine, e nevoie doar de timp. Tu eşti făcută pentru viaţa asta, şi o ştii! Nu poţi pleca!

Nihal nu încetase să surâdă. Ridică spada şi o privi cum strălucea în razele lunii.

— Ascultă-mă. Zilele trecute, când am luat-o în mână, spada mi-a vorbit. Mi-a spus că trebuie să o urmez, că trebuie să am încredere în ea, pentru că destinul meu e în ea. Singurul lucru pe care ştiu să-l fac e să lupt. Nihal făcu o pauză. E singurul lucru pe care-l fac cu plăcere.

Femeia tăcu: era sfârşită. Nihal era deja departe de ea, nu-i mai aparţinea.

— Îmi vei lipsi mult. Îţi datorez mult. Dacă nu ai fi fost tu, nu ştiu cum aş fi sfârşit, zise Nihal întorcându-se către ea.

Eleusis continuă să se uite în pământ. Lacrimile ei găureau covorul de zăpadă.

— M-ai făcut să cred că singurătatea mea a luat sfârşit, că aveai să rămâi aici. Ne-ai făcut să credem asta, pe mine şi pe Jona. Acum, când nu mai ai nevoie de noi, pleci.

— Eu nu ţi-am promis niciodată că voi rămâne, zise Nihal în şoaptă.

— Ba m-ai făcut s-o cred în mii de feluri. Fă ce vrei, pleacă, du-te să ucizi şi să mori, dacă asta-i tot ce-ţi doreşti!

Eleusis se ridică şi intră grăbită în casă.

Nihal îi auzi multă vreme suspinele prin pereţii casei.

Cu puţin înaintea răsăritului, fu gata de plecare. Pregăti calul, îşi adună lucrurile, îşi puse pelerina. Apoi urcă în cămăruţa în care dormea Jona. Copilul respira încet, cu gura deschisă. Nihal îl scutură uşor şi el deschise cu greu ochii împăienjeniţi.

— Ce-i ?

— Am venit să te salut.

Copilul se ridică dintr-odată.

— De ce?

— Plec, Jona.

— Nu, se smiorcăi el.

Două lacrimi mari îi curseră pe obraji.

— Micuţule, nu plânge. Ne vom revedea. Eu mă duc să mă duelez, dar mă voi întoarce. Şi atunci va fi tatăl tău, şi eu împreună cu el te vom învăţa să foloseşti spada. Trebuie doar să ai puţină răbdare.

— Nu pleca, zise Jona sughiţând şi o îmbrăţişă cu putere.

Nihal îl ajută să se întindă şi îl înveli.

— Trebuie să plec. Tu ai grijă de mama. Eşti bărbatul casei, nu-i aşa? zise ea străduindu-se să zâmbească.

Îl sărută pe frunte. Apoi alergă până la calul ei şi, cu plânsul lui Jona încă în urechi, îl mână la galop.

Piatra alerga înainte şi înapoi de-a lungul lamei descătuşând scântei mici. Îi plăcea să-şi ascută spada singur şi se dedica îndeletnicirii cu toată fiinţa lui. Cu toate că zgomotul acoperea orice alt sunet, Ido auzi că sosise cineva. Ridică ochii.

Lângă cabană era o siluetă măruntă, îmbrăcată în negru, în aşteptare. Inima-i tresări în piept. Era mulţumit, dar nu vru să o arate. Îşi reluă lucrul.

— Aşadar? întrebă.

— Am trăit, cum îmi ceruseşi.

— Ai înţeles de ce lupţi?

— Nu sunt sigură. Acum ştiu ce e viaţa, ştiu ce este pacea, dar simt că trebuie să lupt, că e singurul lucru pe care-l pot face. Nu răzbunarea mă împinge, ci altceva ce nu înţeleg bine. Poate că nu am încă ideile destul de clare pentru a relua antrenamentul. Dacă nu mă vei accepta, o voi înţelege, dar...

— Ajunge, o întrerupse piticul.

Nihal rămase în prag cu capul plecat. Îi era frică. În clipele aste se hotăra viaţa ei.

Apoi îşi dădu seama că Ido se apropiase de ea.

— Oarf te aşteaptă. Începem instrucţia mâine dimineaţă.
Fata îl îmbrăţişă pe maestrul ei. Râse. Se întorsese.

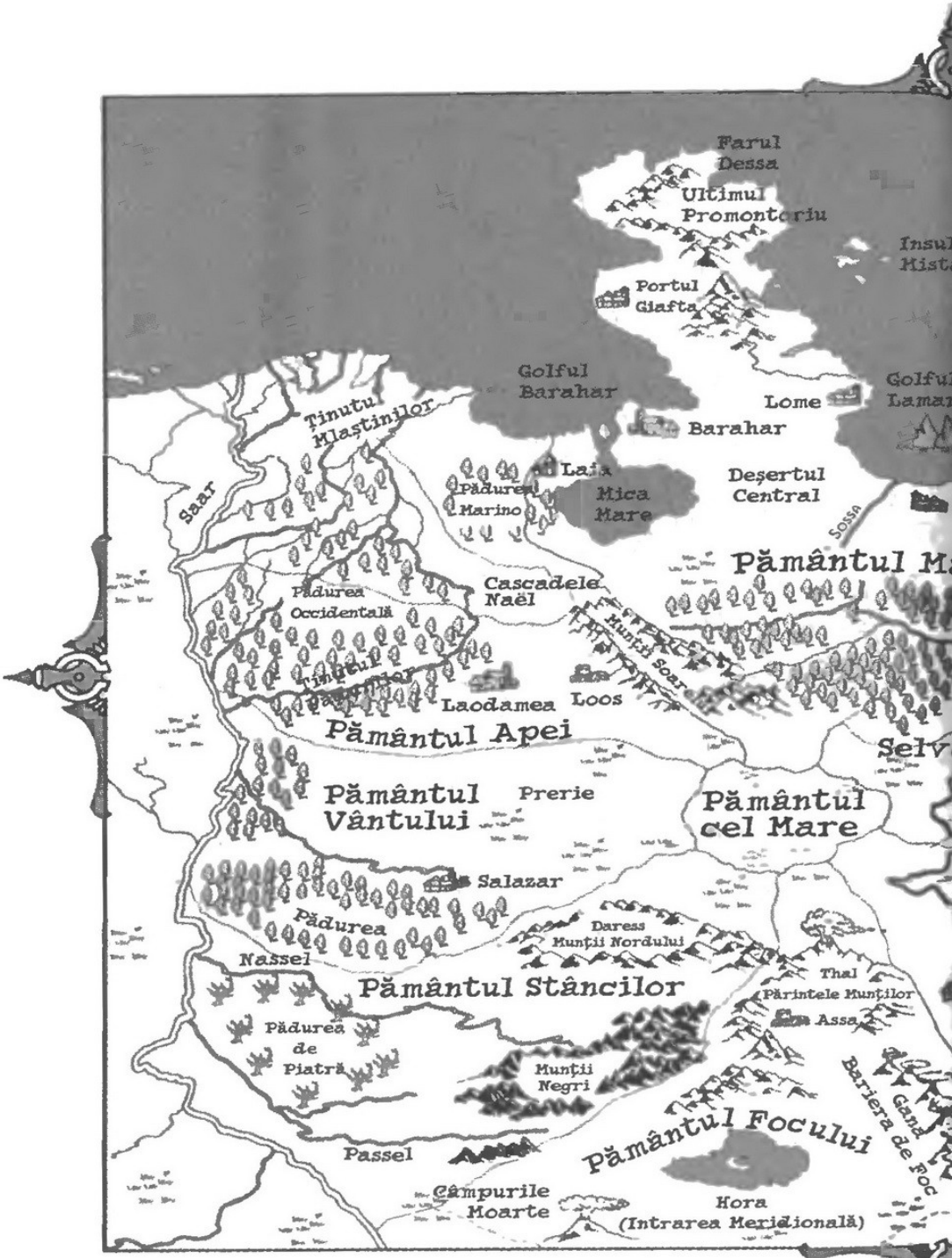
Farul Dessa
Ultimul Promontoriu
Portul Giafta
Golful Barahar
Lome
Barahar
Golful Lamar
Tinutu Hlaştinilor
Laia
Mica
Mare
Pădurea Marino
Deşertul Central
Sossa
Şaar
Pământul M
Pădurea Occidentală
Cascadele Naël
Munţii Soar
Laodamea
Loos
Pământul Apei
Şelv
Pământul Vântului
Prerie
Pământul cel Mare
Salazar
Pădurea Nassel
Daress Munţii Nordului
Thal
Părintele Munţilor
Assa
Pământul Stâncilor
Pădurea de Piatră
Munţii Negri
Barriera de Foc
Gana
Pământul Focului
Passel
Câmpurile Moarte
Hora
(Intrarea Meridională)

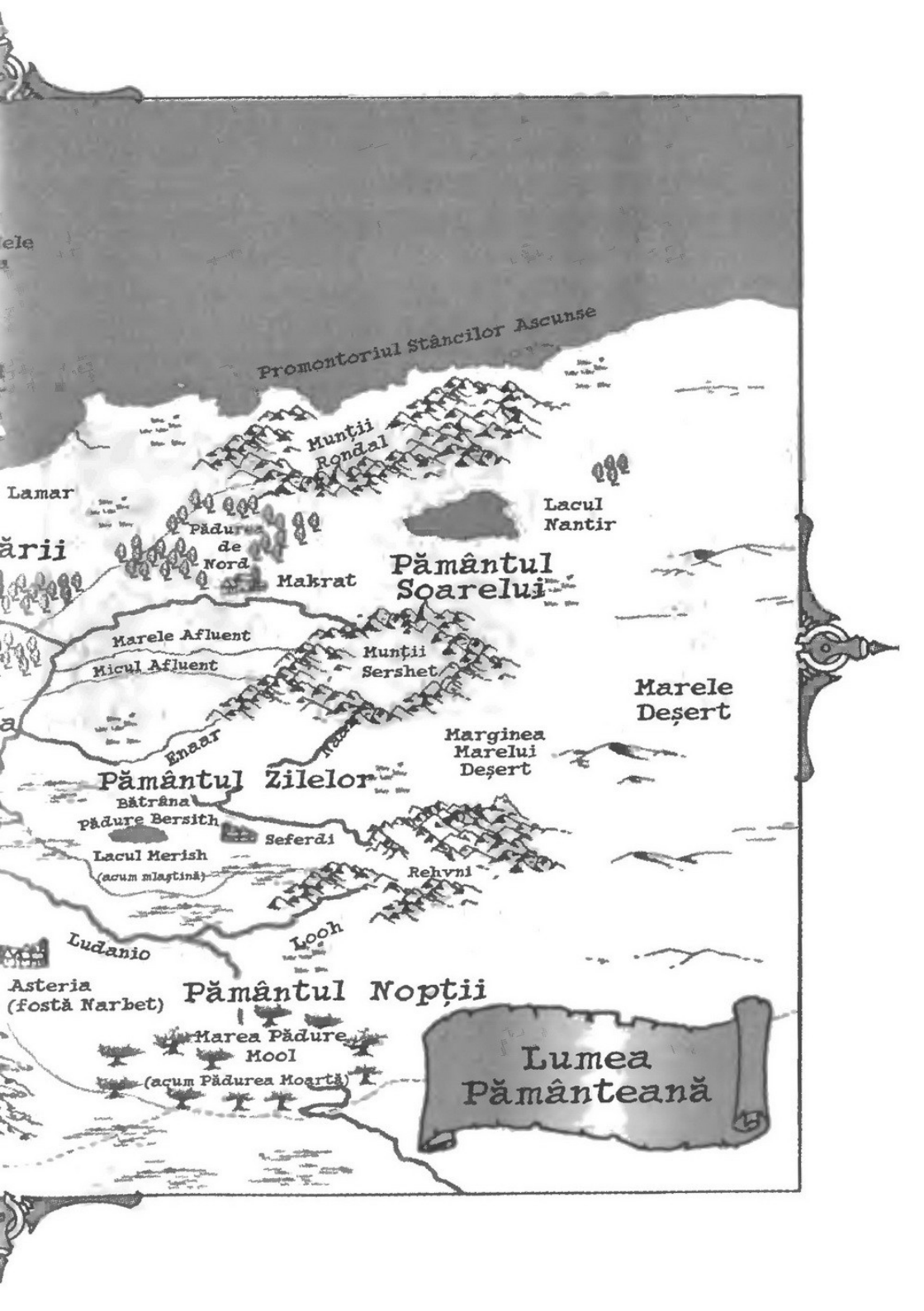
Promontoriul Stâncilor Ascunse
Munții Rondal
Lamar
Lacul Nantir
Pădurea de Nord
Makrat
Pământul Soarelui
Marele Afluent
Micul Afluent
Munții Sershet
Marele Deșert
Marginea Marelui Deșert
Pământul Zilelor
Bătrâna Pădure Bersith
Seferdi
Lacul Merish
(acum mlaștină)
Rehvni
Ludanio
Looh
Asteria
(fostă Narbet)
Pământul Nopții
Marea Pădure Mool
(acum Pădurea Moartă)
Lumea Pământeană

Nihal este cu adevărat ciudată. În Lumea Pământeană, nimeni nu este ca ea: ochi mari violet, urechi ascuțite, plete albastre. A fost crescută de un făurar de arme și trăiește într-unul dintre orașele-turn din Pământul Vântului, jucându-se de-a războiul cu prieteni de vârsta ei, care și-au ales-o drept șef datorită forței și agilității ei. Dar totul se schimbă pe neașteptate când Pământul Vântului este atacat de Tiran, despotul care a cucerit deja cinci din cele opt Pământuri care alcătuiesc Lumea Pământeană. Sunt în van rezistența armatei popoarelor libere și priceperea vrăjitorilor care încearcă să apere orașul cu forța descântecelor. Lui Nihal nu îi mai rămâne altceva de făcut decât să devină un războinic adevărat și să-i apere pe nevinovați chiar cu riscul de a cădea în mâinile Tiranului.

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-103-918-3

9 789731 039183

www.rao.ro
www.raobooks.com